LOUELLA CRAMER

Sfârşitul coşmarului

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOAN DRĂGHICI.

ALCRISC – apitolul 1

— Libby, ce fericită sunt să te revăd!

— Şi eu la fel!

Libby o îmbrăţişă cu afecţiune pe bătrâna Maddy venită s-o aştepte la debarcaderul din Dunmore Town. Ce emoţie să calce din nou pe pământul Insulei Harbour. Trecuseră opt ani de când părăsise această insulă din Arhipelagul Bahamas.

Era prea mult. Mult prea mult.

Libby deveni conştientă de asta când vasul acosta în port, în faţa clădirii vămii. O părăsiră toate îndoielile şi temerile din ultimele săptămâni; era mulţumită să regăsească Insula Harbour, mulţumită şi complet liniştită. De fapt, singurul ei regret era că nu se întorsese mai curând, pentru a îndrăzni să înfrunte trecutul, să se elibereze de el şi să ia viaţa de la capăt cu un nou avânt. În fine, mai bine mai târziu decât niciodată…

Libby o sărută pe Maddy pe obraz. Apoi îi arătă un băieţel brunet aflat la câţiva metri distanţă.

— Vreau să-ţi prezint pe cineva, Maddy. Sam, apropie-te, te rog.

Copilul veni lângă ele.

— Iată-l pe fiul meu, anunţă Libby, cu o mână pe umărul băiatului.

Nu există nicio îndoială că dacă Maddy ar fi fost albă şi nu neagră, Libby ar fi văzut-o pălind. Ochii şi gura i se rotunjiseră într-o expresie de stupoare. Îl cercetă îndelung pe băieţelul cu silueta firavă, apoi ochii ei se întoarseră spre Libby care schiţă un zâmbet slab.

— Îmi pare rău, Maddy, ar fi trebuit să te anunţ. Când ţi-am spus că aveam nevoie de o locuinţă pentru două persoane, ţi-ai închipuit fără îndoială că voi fi însoţită de o altă studentă.

— Nu ştiu ce mi-am închipuit… dar nu asta. Ce faci,

băiete? întrebă ea strângând mâna lui Sam.

El îi zâmbi larg cu o gură ştirbă.

— Bine! Am văzut acolo un crab. Enorm!

Îi arătă cu degetul apa limpede din apropierea debarcaderului.

— O să vezi mulţi pe aici, îi spuse Maddy.

Ea îi cercetă din nou faţa apoi, clătinând din cap, murmură cu voce scăzută:

— Dumnezeule…

În privirea lui Maddy, Libby descifră o licărire de compasiune care o irită puţin.

Bătrâna ei prietenă ghicise imediat cine era tatăl lui Sam. Şi pe bună dreptate… semăna atât de mult cu Alec. Acelaşi păr negru, aceleaşi trăsături viguroase, aceeaşi vitalitate. Băiatul reamintea de bărbatul vijelios, energia în stare pură.

Trecuse mult timp de când Libby acceptase această asemănare. În ochii ei, Sam era o persoană cu totul aparte, şi nu fiul lui Alec. Dar ea ştia ce simţea Maddy în faţa copilului, şi asta o enerva. Libby n-avea ce face cu mila altuia, ea ducea cu Sam o viaţă fericită şi echilibrată.

Lucrurile nu stătuseră întotdeauna aşa, departe de asta. Cu opt ani în urmă, Libby trecuse printr-o încercare cumplită: Alec, bărbatul pe care-l iubea şi căruia i se dăruise, o părăsise pentru Margo Hesse. Din clipa când frumoasa Margo reapăruse în viaţa lui Alec, Libby încetase să mai existe pentru el; nu mult după aceea, el se căsătorise cu Margo.

Doborâtă de durere, Libby nu înţelesese cum putea un bărbat să ia totul unei femei pentru ca să se căsătorească după aceea cu alta.

De atunci, cu ajutorul timpului, se vindecase de durerea, ca şi de iluziile ei. La douăzeci şi şase de ani, Libby se simţea astăzi o femeie matură.

De altfel, urma şi ea să se căsătorească. De peste un an de zile, Michael insista s-o ia în căsătorie. Până luna trecută, ea refuzase, pretextând că nu era pregătită pentru un asemenea angajament, că studiile o acaparau prea

mult, dar Michael se încăpăţânase.

— Te iubesc, Libby. Restul nu are nicio importanţă. Să ne căsătorim imediat.

— Ştii foarte bine că este imposibil, vara asta trebuie să mă duc pe Insula Harbour. Profesorul Dietrich ţine foarte mult la asta.

— Atunci să ne căsătorim la întoarcerea ta.

Libby reflectase mult. De ce nu? Nu era drept să prelungească la nesfârşit aşteptarea lui Michael, trebuia să ia o hotărâre. Or, nu exista o hotărâre mai bună decât aceea de a se căsători cu el. Michael era un bărbat serios, un om sigur pe care se putea bizui, avea toate calităţile care îi lipseau lui Alec. În plus, îl adora pe Sam, şi copilul îi răspundea la fel. De ce să mai ezite? Libby sfârşise prin a spune da.

Astăzi, mai mult ca oricând, se felicita pentru această alegere. Dunmore Town se oferea privirilor ei la fel cum îi apăruse odinioară. Mereu la fel de colorat, la fel de încântător. Nu era deloc uimitor că se îndrăgostise de farmecul lui.

Pe vremea aceea, Libby nu părăsise practic niciodată Iowa, din inima Statelor Unite. Totul era nou pentru ea în Bahamas, palmierii, albastrul nesfârşit al oceanului şi vuietul acestuia, aroma dulce de ananas. Într-un univers atât de fermecător, era firesc să cadă pradă farmecului lui Alec.

Actor şi regizor celebru, tocmai trecuse printr-o încercare dureroasă. Şi ea, Libby, se găsise în calea lui, gata să-i panseze rănile. Cu naivitatea celor optsprezece ani ai ei, nu-i trecuse nicio clipă prin minte ideea că idila lor putea fi fără viitor.

Dar anii trecuseră, timpul îşi împlinise opera, şi astăzi, Libby se întorcea hotărâtă spre viitor. Peste câteva săptămâni, ea şi cu Michael vor întemeia o nouă familie.

— Ce mulţumită sunt că m-am întors, îi spuse ea zâmbind lui Maddy. Sunt nerăbdătoare să revăd pe toată lumea. Ce face Lyman? Tot pescar? Şi Andrew, îşi continuă studiile la Nassau?

Ajutând-o să încarce bagajele în portbagajul Mitsubishi-ului, Maddy răspunse întrebărilor lui Libby.

— Lyman iese în larg aproape în fiecare zi; plimbă turiştii şi pescuieşte când are ocazia, pentru restaurante. Cât despre

Andrew, da, este la Nassau. Nu peste mult timp îşi va lua diploma de profesor, declară Maddy, foarte mândră de reuşita fiului ei mai mare.

Libby zâmbi. Păstrase o frumoasă amintire despre tânărul adolescent ambiţios care era Andrew în timpul primei ei şederi pe insulă.

— Este bine să ai un scop în viaţă, zise ea.

Libby ştia ce spune. Fără un ţel, n-ar fi putut rezista în aceşti ultimi opt ani. Şi apoi, îl avea pe Sam…

Aruncă o privire fiului ei care urca pe bancheta din spate a maşinii. Cu ochii mari de uimire, privea peste tot în acelaşi timp, dornic să nu piardă nimic din ceea ce-l înconjura.

De când se urcaseră în avion, în ajun, Sam nu-şi mai găsise locul. Ce eveniment fusese pentru el botezul aerului! Până la aterizarea lor la Nassau, ieri seară, îşi hărţuise fără încetare mama cu întrebări. Şi azi-dimineaţă, înainte de a se îmbarca pentru Insula Harbour, Sam ţinuse cu tot dinadinsul să se scalde în oceanul pe care-l vedea pentru prima dată în viaţă.

Sam voia să ştie totul, să facă totul, să înţeleagă totul. Prin asta, era pe de-a-ntregul fiul lui Alec…

Libby se instală în faţă, lângă Maddy.

— Ce locuinţă ne-ai găsit?

— O casă mică, în oraş. Să ştii că nu va fi la fel de luxos ca la familia Braden, adăugă Maddy zâmbind.

— Oh, nici n-am cerut atât de mult.

Braden era familia care o angajase ca baby-sitter, cu opt ani în urmă. Vila lor, construită pe ţărmul oceanului, se număra printre cele mai splendide de pe insulă. Mulţi americani şi europeni bogaţi aveau aici case de vacanţă, ridicate de-a lungul plajelor cu nisip alb. Părinţii lui Alec făceau parte dintre aceştia.

— Este într-adevăr mică, n-are decât două camere.

— Ne vor ajunge cu prisosinţă. Sam îşi va petrece majoritatea timpului afară. Cât despre mine, ca să lucrez, n-am nevoie de un palat. Apropo, mă bizui pe tine, Maddy, ca să-mi indici oamenii cei mai interesanţi pentru interviurile mele.

— Prin urmare, pentru asta ai venit aici, ca să chestionezi oamenii? întrebă Maddy, uimită.

Libby confirmă cu un semn din cap. Misiunea ei consta în a strânge cât mai multe mărturii posibil despre istoria insulei. Cel puţin acesta era motivul oficial.

În timp ce maşina urca pe colina care domina portul, Libby redescoperea de-a lungul virajelor, emoţiile trecutului. Casele zugrăvite în culori pastel şi înconjurate de grădini erau frumoase şi pitoreşti, desigur, dar Libby observa astăzi şi zugrăveala scorojită a faţadelor şi starea proastă a străzilor pe care câinii şi găinile hoinăreau în toată libertatea.

Libby cea de odinioară, abia ieşită din adolescenţă, lăsase locul unei femei mature, lucide. De aceea, de data aceasta nu mai exista niciun risc să-şi piardă capul din cauza unor ochi focoşi sau declaraţiilor pasionate ale unui bărbat frumos!

— Am ceva să-ţi spun, declară Maddy înainte de a opri maşina în faţa unei case de lemn pe jumătate ascunsă de un gard înalt.

— Am ajuns? întrebă Sam, tropăind de nerăbdare.

Maddy confirmă cu un semn din cap şi el ieşi imediat din maşină, ca o săgeată, ca să cerceteze mai de aproape noua lui locuinţă.

Maddy avea un aer ciudat.

— Libby… trebuie să ştii.

— Te ascult, răspunse ea, intrigată.

— Iată… Domnul Alec este aici.

Libby rămase cu gura căscată de uimire. Descoperirea faptului că era însărcinată nu-i provocase un şoc mai violent.

— Alec?… Este aici?

— Da. Mă hotărâsem să-ţi spun. Îmi amintesc ce a fost între voi ultima dată, dar nu ştiam că… nu ştiam că ai avut acest copil.

Şi pentru un motiv serios Libby părăsise insula înainte de a afla ea însăşi că era însărcinată. În fiecare an, de Crăciun, îi trimisese o felicitare lui Maddy, dar fără să-i dezvăluie vreodată existenţa lui Sam. La ce bun?

Libby îi scrisese prin urmare lui Alec îndată ce aflase de sarcina ei. Nu fără să ezite, deoarece el era deja căsătorit. Dar, la urma urmei, avea dreptul să afle.

Numai că Alec nu vrusese să ştie.

Telefoanele lui Libby se loviseră de un zid de indiferenţă, iar scrisoarea i se returnase, nedesfăcută, pusă într-un plic mai mare şi însoţită de un bilet laconic: „Sunt căsătorit. Uită-mă, Libby. Fii sigură că, dinspre partea mea, eu te voi uita”.

Nu se putea imagina un răspuns mai puţin echivoc. Distrusă de amărăciune, Libby trebuise să înfrunte cumplita realitate: pentru Alec nu fusese decât o iubire trecătoare, o aventură de vară. Femeia vieţii lui, aceea pe care o iubea, era Margo.

Câteva luni mai târziu, răsfoind o revistă în sala de aşteptare a unui doctor, Libby află că actriţa Margo Hesse, căsătorită cu celebrul regizor Alec Blanchard, adusese pe lume o fetiţă.

La câteva săptămâni după naşterea propriului ei fiu, Libby avea la citirea acestor rânduri un adânc sentiment de tristeţe. Îi trecu prin minte ideea că Alec se căsătorise poate cu Margo pentru că ştia că ea era însărcinată. Cine ştie? Dar, la urma urmei, ce importanţă avea? Chiar dacă ar fi aflat că Libby aştepta un copil de la el, Alec nu s-ar fi putut căsători cu două femei!

De altfel, legătura lui cu Margo dată cu mult înainte ca Libby să-l cunoască. Le văzuse de nenumărate ori numele asociate. Pe de altă parte, Margo fusese partenera lui Alec în filmul pe care-l realizase exact înainte de întâlnirea lui cu Libby. Nu era nicio îndoială că Alec nu şi-ar fi căutat consolarea pe lângă Libby după decesul lui

Clive Gilbert, dublura lui, dacă Margo ar fi fost acolo.

Numai că Margo era în altă parte. Ea nu apăruse decât mai târziu. Imediat după ce revenise, îşi reluase locul în inima lui Alec, frângând-o în felul acesta pe cea a lui Libby.

„Şi eu te voi uita, poţi fi sigur de asta”, se gândise Libby închizând revista cu un gest furios.

Din păcate, nu fusese decât o promisiune zadarnică. De fiecare dată când întâlnea un bărbat, Libby nu se putea împiedica să-l compare cu Alec, să se gândească la fericirea efemeră, dar atât de intensă pe care o împărtăşiseră în vara aceea.

Lui Michael îi trebuiseră luni întregi de perseverenţă ca s-o facă pe Libby să-şi uite amintirile triste şi să ia încetul cu încetul locul lui Alec în inima ei.

Din fericire, îl avea pe Michael…

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Maddy.

Bătrâna femeie pornise spre intrarea casei, încărcată cu una din valize. Libby se gândi. Ce să facă? Nimic, în afară de a veghea ca drumul ei să nu se încrucişeze cu cel al lui Alec.

— Nu-mi schimb planurile, Maddy. Alec nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Maddy descuie uşa, apoi i-l arătă cu bărbia pe Sam, ocupat cu cercetarea grădinii.

— Domnul Alec este la curent cu…

— Nu.

— Ar putea să afle.

— Asta-i problema lui. La urma urmei, este căsătorit, are şi el un copil, poate mai mulţi, nu ştiu…

— Nu, n-are decât unul, răspunse Maddy. O fetiţă, şi este aici, cu tatăl ei.

— Margo nu este cu ei?

Maddy o privi fix pe Libby, timp de câteva secunde.

— Margo a murit.

— Cum?

— Un accident de maşină în California. Era cu un prieten ziarist, se duceau să-l întâmpine pe domnul Alec la

aeroport. Au ratat un viraj… O poveste tristă. Domnul Alec a fost foarte afectat. N-ai auzit vorbindu-se despre acest accident?

Libby scutură din cap. Nu, nu ştia. Este adevărat că, timp de opt ani, evitase intenţionat tot ce avea vreo legătură cu Alex. Aşadar, frumoasă, impetuoasa Margo nu mai era pe lumea asta.

Tot vorbind, cele două femei urcaseră bagajele la etaj, în camera cea mai mare. Libby se aşeză pe marginea patului, cuprinsă de o stranie nervozitate.

— În fond, nu sunt surprinsă că nu eşti la curent, reluă Maddy. Domnului Alec nu-i place ca ziariştii să se amestece în viaţa lui privată.

Iată de ce Libby reuşise atât de bine să nu afle aproape nimic despre el. Desigur, filmele lui cunoşteau un mare succes, dar viaţa lui privată nu era un subiect pentru ziare.

Margo Hesse… Libby o revăzu în gând pe această blondă bine făcută, cu farmecul devastator al unei Marilyn Monroe. O actriţă căreia i se prevedea un viitor strălucit pe vremea când Alec se căsătorise cu ea. Cu toate acestea, Libby nu îşi putu aminti să mai fi jucat în vreun film după ce se căsătorise. Poate că intenţionase să-şi dezvolte calităţile în rolul de soţie şi de mamă.

— Biata Margo, murmură Libby.

Apoi, amintindu-şi de Sam şi de legătura foarte puternică ce o unea cu fiul ei, adăugă:

— Biata fetiţă, deja orfană…

Maddy clătină din cap, tăcută.

„Bietul Alec”, ar fi putut spune Libby. Dar ea nici măcar nu se gândise la aşa ceva. Astăzi, el nu-i mai inspira niciun sentiment.

* * *

Trecuseră trei zile de când se găsea pe Insula Harbour. Trei zile în timpul cărora Libby stabilise contacte, făcuse vizite unor vechi cunoştinţe, sau pur şi simplu hoinărise prin oraş. Cu toate că ţinuse secrete idila ei cu Alec şi naşterea lui Sam, putea să parieze că mai multe

persoane de pe insulă cunoşteau amănuntele.

La trecerea ei, Libby auzea frânturi de comentarii dintre cele mai puţin discrete:

„O aventură cu domnul Alec acum câţiva ani…”

Şi, de asemenea:

„Este de-ajuns să te uiţi la băiat…”

Cu toate acestea, nimeni nu era lipsit de politeţe. Dimpotrivă. Oamenii le zâmbeau, ei şi lui Sam, iar cei care îşi aminteau de ea o salutau cu căldură şi se arătau plini de atenţie faţă de fiul ei. Copii ca Sam, născuţi în afara familiei, mai existau pe insulă. Nu doar un bărbat venise aici şi la plecare lăsase în urma lui o amintire vie a şederii aici.

Dar, cei mai mulţi dintre aceşti bărbaţi nu-şi mai făcuseră apariţia. În ceea ce-l privea pe Alec, el revenise. Trebuia oare să se mire? Familia lui avea aici o casă. Dacă cineva trebuia să se simtă străin pe Insula Harbour, aceasta era ea, Libby, şi nu el; tânăra femeie era conştientă de asta.

De altfel, înţelepciunea îi spunea să plece. La urma urmei, misiunea ei era îndeplinită… cel puţin aceea pe care şi-o fixase în secret. Nu-i trebuise mult timp ca să-şi dea seama că nu mai era tânăra naivă din urmă cu opt ani, iar Alec Blanchard aparţinea trecutului, un trecut definitiv încheiat.

Pe de altă parte, însă, cum să se întoarcă în Iowa fără să-şi fi terminat treaba? Profesorul Dietrich nu va putea înţelege cum s-a întors fără cel mai mic interviu. El o încurajase atât de mult, o susţinuse atât de mult ani de zile… Imposibil să-l decepţioneze.

În plus, cum va reacţiona Sam anunţându-i o întoarcere înainte de vreme? Pentru el, aceste două luni pe Insula Harbour erau o vacanţă, prima lui vacanţă adevărată departe de casă.

Sam… Tocmai atunci Libby îl auzea jucându-se pe stradă cu alţi copii din cartier. Râdea, şi ecoul râsului său vesel îi încălzea inima. Da, pentru plăcerea lui Sam, din respect pentru profesorul Dietrich, era capabilă să rămână

aici chiar ştiindu-l pe Alec aproape.

Nu avea decât să conteze pe noroc pentru ca drumurile lor să nu se încrucişeze.

În clipa aceea, se auzi o bătaie uşoară în uşă.

Trebuia să fie Maddy, care aducea peştele proaspăt comandat de Libby.

— Intră, Maddy!

După ce îşi strânse însemnările pe un colţ al biroului, se ridică în picioare, cu zâmbetul pe buze.

— Bună ziua, Libby.

Stupoare… era Alec! Nu se schimbase, nu căpătase niciun rid. Din înfăţişarea lui emana aceeaşi impresie de forţă şi de putere ca în trecut. Lat în spate, figură colţuroasă şi energică. Numai părul lui negru, ciufulit de vântul din larg, era puţin mai lung ca înainte. Nu, nu pierduse nimic din farmecul lui!

Simţind că se clatină, Libby se sprijini de spătarul scaunului. Îşi recăpătă sângele rece numai cu preţul unei intense lupte interioare.

— Alec… ce doreşti de la mine?

El îi răspunse, cu acea voce care odinioară avea darul să-i dea fiori:

— Am aflat că eşti aici, Libby, şi voiam să te văd.

— Pentru ce motiv?

— În amintirea prieteniei noastre.

— Prietenia noastră? repetă ea pe un ton plin de amărăciune.

El schiţă un zâmbet melancolic.

— Vizita mea nu pare să te bucure.

— Ar trebui?

— Nu, murmură el după o pauză gânditoare. Fără îndoială… M-am gândit că, mai devreme sau mai târziu vom sfârşi prin a ne întâlni, astfel că m-am hotărât s-o iau înainte.

— Dacă n-ai fi venit aici, am fi putut foarte bine să nu ne revedem niciodată.

Vorbise cu o vehemenţă care pe el îl surprinse.

— Eu doream să te văd.

— Ei bine, acum că m-ai văzut, întoarce-te la tine acasă.

El clătină încet din cap.

— Nu, avem multe lucruri să ne spunem.

Libby trebui să-şi adune toată voinţa ca să-i ţină piept. Se simţea deosebit de vulnerabilă în faţa lui, în această încăpere mică pe care el părea s-o umple cu prezenţa lui.

— Eu nu, replică ea pe un ton categoric.

Alec nu se mişcă. Cu siguranţă, era nevoie de mai mult ca să-i clatine hotărârea.

— Bine, pentru că n-am de ales, te ascult, zise ea cu răceală.

Apoi adăugă, în silă:

— N-ai decât să iei loc, dacă este necesar.

— Te-am cunoscut mai amabilă…

— Te miră?

În loc de răspuns, buzele lui schiţară un zâmbet chinuit, apoi se aşeză pe canapea, picior peste picior. Purta un tricou de culoare deschisă care îi evidenţia pielea bronzată şi dezvăluia braţele musculoase şi puternice. Aceste braţe care o strânseseră odinioară, îmbrăţişând-o cu atâta pasiune. Surprinsă de acest gând trădător, Libby se tulbură.

— Vrei un ceai rece? bâigui ea ca să-şi ascundă încurcătura.

— Cu plăcere.

Ea se bizuia pe acest răgaz petrecut în bucătărie ca să-şi revină în fire. Din nefericire, Alec veni în urma ei… Stânjenită de privirea lui, Libby deschise cu o mână tremurând uşa frigiderului.

— Ce vrei de la mine, Alec? De ce ai venit aici?

— Ca să te văd, ca să aflu ce s-a întâmplat cu tine… Abia ieşiseşi din adolescenţă când ne-am cunoscut.

— O adolescentă de care ai profitat!

— Poate, recunoscu el în timp ce expresia feţei lui se întrista.

— În orice caz, dacă speri s-o iei de la capăt, eşti pe o

cale greşită. M-am schimbat, Alec, m-am schimbat mult.

În vreme ce vorbea, turnase ceaiul rece în două pahare mari. După ce i-l dădu lui Alec pe al lui, având grijă să nu-i atingă mâna, Libby se întoarse în salon şi se aşeză pe un scaun, lângă fereastră.

Alec fu primul care rupse lunga tăcere care se lăsase între ei.

— Se pare că faci un studiu pe insulă.

— Da, îi refac istoria pornind de la povestiri şi legende.

Alec zâmbi, ca şi cum treaba asta îl amuza, după care îşi reluă locul pe canapea.

— Îţi place?

— Da.

— Îmi amintesc că erai hotărâtă să reuşeşti să-ţi faci studiile. Ai perseverat, asta-i bine.

Şi el era departe de a bănui câte obstacole trebuise să învingă pentru a ajunge aici. Luptându-se simultan cu studiile şi cu creşterea şi educarea unui copil, nu fusese întotdeauna uşor.

— Ce pregăteşti? întrebă Alec. Un doctorat în filosofie?

— Nu, diploma de licenţă.

El păru surprins.

— Încă n-ai obţinut-o?

— Nu, a trebuit să-mi întrerup pentru câtva timp studiile.

— Ah, bun! Şi de ce?

— Aveam şi ale responsabilităţi.

— Ce fel? întrebă Alec, intrigat.

În mod vădit, se întreba ce obligaţii putuseră s-o forţeze pe Libby să renunţe la ţelul ei.

Libby îl privi drept în ochi, cu demnitate, întrebându-se dacă adevărul va reuşi să-l emoţioneze.

— Am avut un copil de la tine.

Alec rămase un timp destul de lung fără nicio reacţie. Până într-atât încât Libby s-ar fi putut îndoi că el o auzise, dacă n-ar fi devenit livid. Prin urmare, era posibil să-l facă

pe Alec Blanchard să-şi piardă siguranţa, dar ce slabă consolare însemna asta pentru ea…

— Un copil de la mine?… Ai avut un copil de la mine?

Înăbuşită, abia auzită, vocea lui era de nerecunoscut.

Fără să rostească un cuvânt, Libby îndepărtă perdeaua de la fereastră şi scrută strada.

— Iată-l pe fiul tău…

Alec i se alătură într-o clipă.

Ea îi arătă cu un semn un mic grup de copii jucându-se în stradă. Unul singur dintre ei era alb. Cu picioarele goale în praf, avea o siluetă zveltă şi un păr des şi negru care-i cădea pe frunte în şuviţe nedisciplinate. În clipa aceea, el izbucni în râs, un râs sonor exprimând bucurie de viaţă.

— Doamne Dumnezeule!…

Alec prinse mâna lui Libby, o strânse cu putere, apoi, întorcându-se cu faţa spre ea, o privi lung, cu insistenţă.

— De ce?… De ce nu mi-ai spus nimic?

În această întrebare Libby sesiză durere, mânie, confuzie; un zbucium de sentimente pe care visase odinioară să-l trezească în el. Dar ele se manifestau prea târziu…

Îşi eliberă mâna cu o mişcare hotărâtă.

— Am telefonat, Alec. Nu mi s-a permis să-ţi vorbesc. Erai căsătorit, ţi se apăra viaţa privată.

Chiar după atâta timp, o copleşea un acces de ură la amintirea nenumăratelor pretexte născocite de acei interlocutori foarte hotărâţi s-o împiedice să ia legătura cu Alec.

— Cu toate acestea, am insistat, continuă Libby. Consideram că ai fi dorit poate să ştii.

— Să ştiu? Doar să ştiu că purtai în pântece un copil al meu?

Lui Libby îi scăpă un mic râs amar.

— Ce altceva puteam spera? Să te căsătoreşti cu mine? Erai deja căsătorit şi soţia ta aştepta şi ea un copil.

Alec părea distrus.

— Ar fi trebuit să-i spui lui Hervé.

Hervé Milliken era secretarul lui Alec, cum ar fi putut Libby să încredinţeze un asemenea secret acestui om care o clasase de la bun început în categoria admiratorilor şi a altor paraziţi de care trebuia să-şi apere patronul?

— Hervé nu era tatăl copilului meu.

Alec îşi trecu mâna prin păr cu un gest nervos.

— Oh, Libby!… trebuie să fi avut nevoie de ajutor… de bani.

— Nu, nu aşteptam bani de la tine. Voiam numai să ştii.

Străduindu-se să-şi stăpânească emoţia, se îndepărtă de el şi adăugă:

— Cum n-am putut vorbi cu tine la telefon, ţi-am scris… Cunoşti urmarea.

Alec o privi lung, uluit.

— Cum? Din cauza asta mi-ai trimis scrisoarea aceea?

Acum era şi mai palid ca adineauri. Libby putea distinge o venă pulsând puternic la tâmpla lui. Timp de câteva secunde, el urmări din nou copilul din stradă, îşi plecă apoi capul, ca şi cum pe umerii lui se abătuse brusc o mare greutate.

— Dumnezeule… Libby…

În clipa aceea, se auzi o bătaie scurtă la uşă. Apăru Maddy, cu un coş în mână. Privirea ei uluită se îndreptă rând pe rând spre Alec şi Libby.

— Bună ziua, Maddy. Ne-ai adus peşte? o întrebă tânăra femeie cu aerul cel mai firesc.

Căutând în coş, Maddy scoase din el un pachet pe care-l puse pe masă.

— Poftim, murmură ea… Ar trebui să vă ajungă pentru astăzi şi mâine… Bună ziua, domnule Alec.

Răspunzând cu un semn din cap, el se îndreptă spre uşă cu un mers de automat.

— Eu… plec, Libby. Trebuie să reflectez. Am să revin.

Plecarea lui lăsă în încăpere o tăcere apăsătoare.

Întorcându-se încet spre Libby, Maddy murmură:

— Este la curent, îmi închipui?

— Da. Acum, ştie. Capitolul 2

— Ce ai, mamă? întrebă Sam. Eşti bolnavă?

Libby, ocupată cu spălatul vaselor după masa de seară, scuturǎ din cap.

— Nu, mă simt foarte bine.

— Nu spui nimic.

— Nu eşti obişnuit cu liniştea, asta-i tot. Acasă la noi avem radio, televizorul şi telefonul care să umple liniştea.

— Poate, dar ieri seară vorbeai cu mine.

Şi în seara asta, nu scosese o vorbă. Aflată încă sub şocul vizitei lui Alec, Libby nu încetase să reflecteze la conversaţia lor. Dar Sam nu trebuia să bănuiască nimic.

— Aşadar, ce a făcut interesant astăzi? îl întrebă ea.

— Arthur şi cu mine am privit pescarii în port, apoi i-am dat de mâncare lui Lulu, pe terenul de crichet.

Arthur era fiul mai mic al lui Maddy. Cât despre Lulu, ultimul reprezentant al rasei de cabaline de pe Insula Harbour, avea drept rol să tundă puţina iarbă de pe terenul numit pompos „Stadionul regal de crichet”. Ocazional, era folosit de asemenea pentru plimbarea copiilor de pe insulă. Sam nu avusese devoie de mult timp ca să lege prietenie şi cu unul şi cu celălalt.

Libby cercetă cu o privire plină de dragoste flacăra entuziastă care strălucea în ochii fiului ei. Pentru el, această călătorie în Arhipelagul Bahamas reprezenta un eveniment. Orizontul i se lărgise şi în faţa lui se deschidea un univers complet diferit de cel din Iowa.

De aceea, în pofida lui Alec, nu putea regreta că veniseră.

— Prin urmare, vrei, mamă?

Întrebarea lui Sam o smulse din reveriile ei.

— Ce să vreau, dragul meu?

— Să mergem la plajă. Arthur spune că este nemaipomenit. Sunt valuri mari, care fac spumă.

Până atunci, Libby se ferise să meargă la plajă. Atâtea amintiri erau legate de aceasta în memoria ei… Dar atâtea altele fuseseră trezite astăzi, şi mult mai sensibile, încât nu mai avea mare lucru de ce să se teamă. De aceea,

acceptă.

— Ei bine, de acord, să mergem!

Soarele cobora deja spre orizont când porniră la drum. Cu toate acestea, era încă foarte cald.

— Mamă! Priveşte!

Abia ajuns la marginea apei, Sam se aruncase în valuri. Libby privi… Dar cel pe care-l văzu plonjând în spuma valurilor nu era fiul ei, ci Tony. Tony care o ducea înapoi cu opt ani, în ziua aceea pe care nimic n-o va putea şterge vreodată din memoria ei.

* * *

Fusese o zi lungă, obositoare. Alicia se arătase deosebit de capricioasă, iar Tony îşi pierduse un dinte. Şi unul şi celălalt îşi manifestaseră proasta dispoziţie când părinţii îi anunţaseră că ieşeau în seara aceea, invitaţi de vecinii lor, familia Blanchard.

— Şi partida noastră de cărţi? Mi-ai promis că joci cu mine, se plânse Alicia mamei ale.

— Vom juca mâine. Nu pot refuza această invitaţie, draga mea, este o masă în cinstea lui Alec.

— Alec este aici? Formidabil! exclamă Tony cu ochi strălucitori.

— Nu pentru mult timp, răspunse doamna Braden.

Apoi, adresându-se lui Libby:

— Fiul vecinilor noştri este Alec Blanchard. Poate că ai auzit vorbindu-se despre el?

— Da.

Cum ar fi putut să nu cunoască această nouă celebritate a cinematografiei? în momentul acesta, ziarele nu vorbeau decât despre el. Cu mai puţin de o lună în urmă, Libby citise într-un săptămânal de mare tiraj un articol consacrat ultimului său film. Autorul articolului lăuda cu un lirism nestăvilit talentele lui Alec Blanchard, actorul principal şi în acelaşi timp regizorul ultimei lui creaţii. Erau evocate de asemenea legăturile furtunoase cu partenera sa, Margo Hesse, ca şi curajul lui în timpul unui eveniment a cărui natură Libby nu şi-o mai amintea foarte bine.

Doamna Braden se referi la acest eveniment.

— Bietul Alec, trece printr-o pasă proastă. Mai întâi, neînţelegerile cu Margo, apoi decesul lui Clive Gilbert…

Clive Gilbert? Numele acesta nu trezea niciun ecou în mintea lui Libby. În faţa expresiei ei nedumerite, Evelyn Braden preciză:

— Clive era cascador. El era acela care-l dubla pe Alec în scenele acrobatice cele mai dificile. Contractul îi interzicea lui Alec să le joace el însuşi. Bărbatul acesta îşi găsise moartea în Spania, luna trecută. Călcat în picioare de cai în timpul unei turnări. Drama îl afectase profund pe Alec. Trebuie să fi fost foarte buni prieteni…

Gânditoare, doamna Braden făcu o pauză înainte de a adăuga:

— Cel mai trist este faptul că Margo nu i-a fost de niciun sprijin. Dimpotrivă. Imediat după terminarea înmormântării, el n-a mai revăzut-o. În fine… Alec a venit să caute puţină consolare lângă părinţii lui. Catherine, mama lui, speră să-i ridice moralul organizând această mică petrecere. La urma urmei, viaţa continuă…

— Da, murmură Libby.

— În timp ce noi vom fi acolo, poţi duce copiii pe plajă, la un picnic, sugeră doamna Braden zâmbind.

Aşa au făcut.

După ce au savurat delicioasele sandvişuri pregătite de Maddy, Libby rămase aşezată pe nisip, supraveghind copiii:

Alicia se străduia să construiască un castel, în timp de Tony, echipat cu o mască şi un tub de respirat, făcea înot subacvatic.

Vila familiei Blanchard se afla exact deasupra, pe colină şi, din când în când, dus de briză, ecoul hohotelor de râs ajungea până la urechile lui Libby.

Viaţa continua, într-adevăr, şi se pare că în veselie…

În fond, cu atât mai bine pentru Alec Blanchard dacă mulţimea invitaţilor şi şampania îi aduceau consolare. În ceea ce o privea, Libby prefera să se îmbete cu mirosul oceanului şi cu spectacolul apusului de soare. Întinsă pe

nisip, închise ochii ca să savureze mai bine senzaţiile acestei minunate seri de vară.

Pe neaşteptate, picături de apă îi căzură pe piele.

Crezând că este o glumă a copiilor, deschise ochii, gata să riposteze, dar o aştepta o surpriză... în faţa ei, un bărbat înalt de statură, abia ieşit din apă, o cerceta cu nepăsare.

— Bună seara.

Avea o voce caldă, uşor răguşită.

— Hm... bună seara, răspunse Libby după o scurtă ezitare.

Bărbatul acesta nu semăna deloc cu cei pe care-i cunoscuse în mod obişnuit în viaţa ei. Nici măcar aici, în universul privilegiat al acestei insule, nu întâlnise niciodată pe cineva atât de seducător. Înalt, brunet, extrem de bine clădit, poseda un farmec atât de viril încât ameţea doar privindu-l.

Tony şi Alicia! într-un fel de reflex de autoapărare, căută cu înfrigurare din ochi prezenţa copiilor. Se jucau la marginea apei, veseli şi nepăsători.

— Copii! Veniţi repede! le strigă ea, preocupată să arate că nu era singură.

După ce aruncă o privire în direcţia lor, bărbatul se întoarse spre Libby cu un surâs ironic.

— Chemăm întăriri?

Ea roşi, stânjenită că fusese demascată. Dar, la urma urmei, cine ştie? Poate că aşa-zisele întăriri nu vor fi inutile.

Fără să-i ceară permisiunea, bărbatul se aşeză lângă Libby şi atunci când copiii sosiră alergând; el îi primi cu un zâmbet larg pe buze.

— Bună, Tony! Bună, Alicia!

— Alec! exclamară ei într-un singur strigăt de bucurie.

Fetiţa se aruncă de gâtul lui, în timp ce fratele ei sărea literalmente de bucurie.

Cât despre Libby, i se tăiase respiraţia de uimire. Alec? Alec Blanchard? Bărbatul acesta era celebrul actor?

Doamne – Dumnezeule, cum de nu-l recunoscuse? Este adevărat că în costum de baie şi şiroind de apă din cap până-n picioare, nu era uşor de identificat!

Dar, dacă era Alec Blanchard în carne şi oase, ce făcea aici, pe plajă, în timp ce acasă la el petrecerea era în toi?

Libby se pregătea să-l întrebe, când de pe colină se auzi o voce feminină puţin cam afectată:

— Alec?

Alec Blanchard blestemă cu voce scăzută, apoi, aruncând în jurul lui priviri de om hăituit, îi spuse lui Tony:

— Împrumută-mi masca ta!

După aceea, adresându-se celor trei:

— Nimeni nu m-a văzut, de acord?

Fără să aştepte consimţământul lor, alergă spre apă şi se scufundă. Numai extremitatea tubului de respirat ajungea la suprafaţă, clătinat de valuri…

Peste mai puţin de un minut, pe poteca de acces la plajă apărură două femei: prima, de aproximativ cincizeci de ani, scrută împrejurimile cu un aer îngrijorat; însoţitoarea ei, o blondă tânără şi frumoasă, se îndreptă spre Libby şi spre copii.

— Îl caut pe Alec Blanchard. Nu l-aţi văzut, din întâmplare?

Încântaţi să facă pe complicii, copiii nu trădară secretul.

Cât despre Libby, ea îşi privi interlocutoarea fără să clipească şi declară:

— Nu, doamnă.

— Îl cunoaşteţi, cel puţin?

— Da, doamnă.

Într-un suspin mai mult exasperat decât decepţionat, tânăra femeie le întoarse spatele şi se duse la însoţitoarea ei.

— După toate aparenţele, nu este prin împrejurimi.

Mama lui Alec, îşi zise Libby, amintindu-şi că doamna

Braden o numise astfel. În plus, regăsea în trăsăturile mamei acelaşi farmec viu.

Uluită, Libby le privi îndepărtându-se pe potecă. De ce oare Alec Blanchard se ferea de ele? De ce nu voia să participe la o recepţie dată în cinstea lui?

Se întoarse spre ocean, unde un cap brunet ieşi la suprafaţă câteva secunde, după care dispăru din nou…

— Copii, este timpul să ne întoarcem acasă, anunţă Libby.

Tony nu era de acord.

— Trebuie să-mi recuperez masca.

— Ţi-o va restitui, nu-ţi face griji.

— Nu, o vreau în seara asta, prefer să aştept.

Pentru a fi sinceră, Libby prefera şi ea să aştepte. Mai mult sau mai puţin conştient, dorea să-l cunoască mai bine pe bărbatul acesta pentru care adineauri minţise şi a cărui prezenţă avea darul s-o tulbure atât de mult.

— De acord, dar numai câteva minute, nu mai mult, răspunse Libby.

Înserarea îşi aruncă încetul cu încetul vălul asupra plajei unde Libby şi copiii clădeau un imens castel de nisip. Curând, se făcu totuşi prea întuneric ca să mai întârzie. Alec Blanchard rămânea de negăsit şi Libby trase de aici concluzia că aştepta poate plecarea lor ca să iasă din apă.

— Gata, acum ne întoarcem, anunţă ea.

Surdă la protestele lui Tony şi ale Aliciei, îi făcu să-şi adune lucrurile. Apoi se îndreptară toţi trei spre potecă, în frunte cu Tony, echipat cu o lanternă al cărei fascicul luminos mătura arborii exotici de pe colină.

Cum cei doi copii se îndepărtau puţin prea repede, Libby îi chemă la ordine.

— Nu aşa repede! Aşteptaţi-mă!

În clipa aceea, ramura unui copac o făcu să se poticnească şi ar fi căzut dacă nişte braţe robuste n-ar fi prins-o ca să-şi recapete echilibrul.

De pe buzele ei scăpă un ţipăt înăbuşit, urmat imediat de un sărut. Un sărut uşor, furişat, dar care-i stârni totuşi senzaţii uimitoare.

— Sst, nu sunt decât eu, şopti o voce răguşită.

L-ar fi recunoscut dintr-o mie. Alec…

— După toată osteneala pe care mi-am dat-o ca să le evit, vrei să mă trădezi cu ţipetele dumitale?

Ea scutură din cap, tulburată, cu inima şi mintea în fierbere, gata să dea în clocot. O sărutase! Alec Blanchard o sărutase!

Mâinile lui, puse încă pe umerii lui Libby, erau de o răcoare delicioasă pe pielea ei. Alec urmărise doar să-i impună tăcere, sau…?

— Pardon, murmură ea, cerând voie să treacă.

Fără îndoială, el va porni acum spre casa lui, se gândi Libby. Se înşela. El îi luă coşul de picnic şi o prinse hotărât de mână.

— Vino, să-i ajungem din urmă pe copii.

Acestea fiind zise, o antrenă pe tânăra femeie, neîncrezătoare şi uluită, spre casa familiei Braden.

Tony şi Alicia îi aşteptau pe peron.

— Ştiam că o să mi-o aduci! exclamă Tony recuperându-şi masca din mâinile lui Alec.

În acest timp, Libby scotocea în sacoşa ei în căutarea cheilor. Era stăpânită de o asemenea nervozitate încât îndată ce le găsi le scăpă din mâini… Stingherită, îl privi pe Alec ridicându-le.

— Îmi dai voie?

El deschise uşa, apoi făcu loc micului grup să treacă. Emoţionată, Libby îi aruncă în trecere o privire timidă la care el îi răspunse cu o clipire din ochi care avu darul s-o descumpănească.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Vă rog să puneţi coşul în bucătărie, îi spuse ea cu o voce gâtuită. Acum, vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să culc copiii.

Spusele ei stârniră un concert de proteste din partea copiilor, dar Libby refuză să cedeze.

— La duş, şi în pat! Este târziu!

Împingând copiii în faţa ei, Libby urcă la etaj sperând ca la întoarcere să nu-l mai găsească acolo pe Alec Blanchard.

Toaleta fu rezolvată într-un timp record. În vreme ce copiii îşi îmbrăcau pijamalele, Libby făcu la rândul ei un

duş rapid. Avea o singură grabă: să rămână singură în intimitatea salonului şi să retrăiască în gând cele mai mici amănunte ale aventurii prin care trecuse. Dar Tony şi Alicia pretinseră pagina lor de lectură obişnuită şi ea trebui să se conformeze inevitabilului ritual.

Când coborî, Alec se afla încă acolo, rezemat de peretele de la intrare.

— În sfârşit, zise el zâmbind.

Ea se opri la mijlocul scării, ca împietrită, cu privirea ţintuită pe faţa lui. Da, bărbatul acesta era cel mai frumos, cel mai extraordinar pe care-l întâlnise vreodată. Exercita asupra ei o asemenea fascinaţie încât îşi pierdea uzul vorbirii.

Văzând-o atât de tulburată, el o tachină.

— Ai prins rădăcini acolo?

Cu obrajii în flăcări, ea reuşi să coboare scara.

— Ei… credeam că aţi plecat. Cei de acasă nu se vor nelinişti?

— Nici gând!

— Totuşi, adineauri vă căutau.

— Asta era adineauri, când aveau suflete de buni samariteni. Acum, sunt sigur că se lipsesc foarte bine de mine.

În vocea lui erau accente de plictiseală care o intrigară pe Libby. Cercetându-i cu mai multă atenţie fizionomia, distinse în fumoşii lui ochi căprui expresia unei reale suferinţe. Era fără îndoială cauzată de pierderea prietenului său, Clive Gilbert.

— Pot să vă ofer o cafea? propuse Libby.

— O cafea? Cu plăcere, mulţumesc.

Ea se îndreptă spre bucătărie, dar se opri la jumătatea drumului.

— Poate vreţi să faceţi un duş dacă… dacă rămâneţi. Domnul Braden trebuie să aibă haine pe măsura dumneavoastră.

Timp de câteva secunde, Alec se mulţumi s-o privească, apoi buzele sale schiţară un zâmbet. Un zâmbet de-a dreptul dezarmant.

— De acord, murmură el.

După care urcă la baie.

Alec apăru puţin după aceea, în picioarele goale, trecându-şi degetele prin părul umed.

— Mă simt mai bine.

— Cafeaua e gata, zise Libby.

El luă ceaşca, sorbi câteva înghiţituri, apoi o examină cu gravitate pe tânăra femeie. Avea o privire de o intensitate surprinzătoare, acel gen de privire care pare să citească până în străfundul sufletului. Incapabilă să susţină strălucirea acelor ochi, ea îşi plecă pleoapele.

— Prin urmare, dumneata îi supraveghezi pe micuţii Braden în timpul verii?

Ea confirmă cu un semn din cap.

— Îţi place aici? întrebă după aceea Alec.

— Da, mult. Este o mare schimbare pentru mine… şi insula este atât de frumoasă!

— De unde eşti?

— Din Iowa.

Alec zâmbi şi Libby, pe drept sau pe nedrept, crezu că distinge o sclipire ironică în ochii lui. Roşi, stânjenită.

— Se citeşte pe figura mea? întrebă ea. Am într-adevăr înfăţişarea unei provinciale?

— Nicidecum. Îmi dai impresia că eşti pură, inocentă.

De data aceasta, obrajii lui Libby se aprinseră. Poate că era vorba de un compliment, dar ea nu-l înţelegea aşa! Oricum ar fi fost, nu avu răgazul să se supere deoarece Alec se apropie de ea şi o prinse de mână.

— Vino, să mergem pe terasă.

Afară, el îi abandonă mâna ca să se sprijine de balustradă. O rază de lună cădea pe profilul lui, scoţându-i în relief nasul acvilin, bărbia voluntară şi gura cu buze senzuale care o atinsese uşor – şi atât de scurt – pe a ei.

— Am o datorie faţă de dumneata, zise Alec.

— O datorie?

— Da, îţi sunt dator cu o mulţumire, dacă preferi. Pentru că nu m-ai trădat adineauri. În seara asta nu aveam realmente chef să râd şi să mă distrez. Am apreciat gestul

dumitale.

— Cu atât mai bine… Doamnele acelea, în schimb, nu păreau mulţumite.

— Ştiu.

— Una dintre ele era mama dumneavoastră, nu?

— Da.

— Părea neliniştită.

— Este. Ar vrea să mă vadă vesel, plin de vioiciune.

Dincolo de amărăciunea care se simţea în aceste cuvinte.

Libby ghici încă o dată la Alec existenţa unei răni vii. Suferinţa aceasta o tulbură atât de mult încât uită de orice reţinere.

— Eu… am aflat ce s-a întâmplat cu Clive Gilbert, murmură ea. Este foarte trist!

Alec se întoarse spre ea.

— Da, foarte trist, repetă el cu şi mai multă amărăciune în glas decât prima dată. Chiar dacă ne-am putea întrista toată noaptea, nimic nu-l va aduce înapoi.

Cedând unui elan al inimii, Libby îşi trecu vârful arătătorului peste conturul maxilarului lui. Alec se va feri fără îndoială, respingând gestul acesta de simpatie. El nu făcu însă nimic şi nu se mişcă. Cu respiraţia tăiată, ea mângâie cu nesfârşită tandreşe pielea puţin aspră a obrazului lui.

Pe neaşteptate, Alec îi înlănţui cu hotărâre mijlocul şi o trase în braţele lui. Sărutul pe care i-l dădu nu era nici furtiv, nici recunoscător, ci avid, pasionat, încărcat de o disperare nesfârşită.

Buzele lui Alec erau tot atât de calde pe cât de rece era pielea lui. Ele striveau din ce în ce mai nestăpânit buzele ei, trezind-o la viaţă, deschizându-i orizonturi nebănuite. Alec o atrăgea în braţe cu atâta pasiune încât tremura el însuşi. Aventurându-se sub bluza ei, mâinile lui îi acoperiră pielea cu mângâieri fierbinţi.

Libby se arcuia ca să i se ofere mai bine, înfiorată de senzaţii a căror existenţă n-o cunoscuse până acum. În jurul ei, universul se clătina într-un vârtej incontrolabil,

într-un dezechilibru minunat şi ameţitor. Se agăţă pătimaş de Alec, ca şi cum supravieţuirea lor depindea de eternitatea acestei îmbrăţişări.

Apoi, brusc, el se îndepărtă.

Nu mult, doar suficient ca briza răcoroasă a serii să se strecoare printre corpurile lor înfierbântate, atât cât Libby să-i poată auzi ritmul nebunesc al respiraţiei.

În urechile ei, această respiraţie sacadată exprima încă suferinţă; atunci, cu dosul mâinii, îi atinse uşor tâmpla. De data asta, Alec se opri.

— Nu! Nu mă antrena prea departe.

— Prea departe? repetă ea, nesigură.

El avu un râs scurt.

— Ştiam bine că eşti inocentă… Voiai într-adevăr să mi te dăruieşti? Ai fi făcut asta ca să mă ajuţi să uit?

Ar fi făcut-o oare? se întrebă ea.

Libby se îmbujoră la acest gând…

Nu trecuse niciodată printr-o asemenea situaţie, nu se simţise niciodată fermecată de un bărbat până într-atât încât să uite de restul lumii. Era prima oară când o mistuia o dorinţă atât de arzătoare, că se dăruia cu atâta nepăsare.

Incapabilă să-i înfrunte privirea, cu atât mai puţin să-i răspundă, îşi plecă funtea. Atunci, simţi mâna lui Alec pe părul ei, mângându-l cu o gingăşie neaşteptată. Apoi îi ridică bărbia. La lumina argintie a lunii, Libby îi văzu surâsul, plin de căldură şi de tandreţe.

Ţinându-şi respiraţia, îi întoarse surâsul, şi dintr-odată fu ca şi cum erau singuri pe lume.

— Cum te numeşti?

— Libby.

* * *

— Mamă, am îngheţat!

Clănţănind din dinţi, Sam alerga spre Libby la începutul înserării.

— Doamne Dumnezeule, Sam!

Libby se ridică într-o clipă, îşi înfăşură fiul în prosopul de baie şi începu să-l fricţioneze viguros. O dată copilul îmbrăcat, părăsiră plaja ca să ajungă la drumul

care ducea în oraş.

Pe neaşteptate, Libby se opri locului. La vreo sută de metri, un bărbat brunet, însoţit de o fetiţă blondă, mergea în direcţia lor.

— Cine este? întrebă Sam, urmărindu-i privirea.

Libby nu răspunse. Se gândise destul la Alec pentru ziua de azi! Schimbând direcţia, se îndreptă spre poteca ce ducea la un hotel apropiat.

— Grăbeşte-te, Sam. Se face târziu!

* * *

Lumina limpede a zilei îi readuse lui Libby liniştea. Viaţa continua, cum spusese pe vremuri Evelyn Braden. Şi cu toate că petrecuse o noapte agitată, tânăra femeie era convinsă că nu se schimbase nimic.

Într-adevăr, îl revăzuse pe Alec; pentru prima oară după ani de zile, îşi amintise seara primei lor întâlniri. În ciuda acestui fapt, Libby se simţea mereu aceeaşi: avea un băieţel de şapte ani de crescut, studii de dus la capăt şi o sarcină bine determinată de îndeplinit în timpul şederii pe Insula Harbour.

Astăzi, ca şi în zilele celelalte, va lucra.

Şcoala primară, care în Iowa îşi închisese porţile la sfârşitul lui mai, continua să funcţioneze pe insulă. Libby se hotărî să-l înscrie la şcoală pe Sam, care la ideea de a-l regăsi acolo pe Arthur, aplaudă cu căldură faptul.

Pe drumul spre şcoală, Libby arunca fără să vrea priviri în jur, ca şi cum se temea să-l surprindă pe Alec pândind-o. Slavă Domnului, nu se întâmplă nimic.

— Voi veni să te iau la ieşire, îi promise ea lui Sam înainte de a-l părăsi. După aceea ne vom întoarce împreună acasă.

După ce îl sărută, îl privi gânditoare cum se îndepărtează. Nu-i dezvăluise că bărbatul de aseară de pe plajă era tatăl lui, şi era mai bine aşa.

Nu numai că Sam nu ştia aproape nimic despre el, dar nu era preocupat să cunoască numele tatălui său. Rareori se întâmplase să-i pună lui Libby întrebări despre această problemă. Prima lui aluzie o făcuse când avea trei

ani. Ridicându-şi nasul din maşinuţele cu care se juca, îi spusese mamei sale:

— Jeremy are un tată, David are un tată. Al meu unde este?

— Locuieşte departe de aici, îi răspunsese Libby.

— Aş putea să-l văd?

— Nu.

Sam aşteptase câteva secunde dar, cum Libby nu dădea alte explicaţii, cu nepăsarea celor trei ani ai lui, îşi reluase jocul.

În ochii lui Libby, atitudinea fiului ei avea o explicaţie: în viaţa lui Sam nu lipseau bărbaţii adulţi. Bunicul lui, în special, se ocupa mult de el. După trecerea primului şoc provocat de vestea sarcinii fiicei sale, Samuel Portman le fusese, ei şi lui Sam, de un sprijin fără cusur. Şi astăzi, era un bunic model pentru băieţel.

Mai erau de asemenea Jeff şi Greg, fraţii lui Libby, amândoi liceeni în momentul naşterii lui Sam. Băieţelul îi privea mai puţin drept unchi, ci mai curând ca pe nişte fraţi mai mari.

Abia în primăvara trecută Sam făcuse aluzie la tatăl lui. Asta cu ocazia banchetului anual al cercetaşilor la care există tradiţia ca tatăl să-şi însoţească fiul.

— Bunicul va merge cu tine, îi spusese Libby la aflarea veştii.

La care Sam replicase:

— Poate că tatăl meu ar vrea să vină. Ai putea să-i telefonezi?

Cum ar reacţiona oare Alec Blanchard? Într-un fel, ideea de a tulbura viaţa liniştită a actorului nu i-ar fi displăcut lui Libby.

Dar ce preţ ar trebui să plătească pentru această satisfacţie efemeră? Agitaţia ce ar provoca o asemenea iniţiativă risca să aibă consecinţe, mai cu seamă pentru Sam.

— Nu, dragul meu, nu este posibil, răspunse Libby. Şi apoi, ştii bine că bunicului tău îi place la nebunie puiul la frigare. Ar fi foarte decepţionat dacă n-ar merge cu tine.

Băiatul zâmbise, deoarece mama lui spunea adevărul adevărat.

După aceea, Sam nu mai făcuse niciodată aluzie la tatăl lui. În familie, nu se vorbea niciodată de el. Şi chiar atunci când Libby îşi anunţase părinţii că va petrece vara pe Insula Harbour, numele lui Alec nu fusese rostit.

Cu toate acestea, frământată de ideea plecării fiicei sale, mama lui Libby aşteptase ca nepotul ei să se culce pentru a-i împărtăşi acesteia temerile ei.

— Crezi că este înţelept să te întorci acolo, draga mea? Să faci să renască trecutul? îl ai pe Michael, acum.

— Nu, are dreptate să se întoarcă acolo, intervenise tatăl ei. Este cel mai bun mijloc să tragă definitiv o linie peste trecut.

Întâlnind privirea tatălui său, Libby ghici că toţi anii aceştia de tăcere rezervată nu-l înşelaseră pe Samuel Portman. El ştia că ea nu uitase, că nu va uita niciodată… decât întorcându-se pe Insula Harbour pentru a face pace cu ea însăşi.

Până ieri seară, Libby era convinsă că reuşise. Acum… nu mai ştia.

Sentimentele ei pentru Alec nu se stinseseră, cum crezuse. Departe de a o lăsa indiferentă, trezea în ea mânia, dar – ce era mai grav – inima ei avea supărătoarea tendinţă de a bate mai tare în prezenţa lui…

Alec, mereu Alec… N-avea decât să se gândească mai puţin la el! Imediat după ce Sam intră la şcoală, Libby porni în căutarea unor pescari bătrâni ca să-i intervieveze.

Îşi petrecu dimineaţa stând de vorbă cu ei despre condiţiile de viaţă pe insulă, cu vreo cincizeci de ani în urmă. Au fost necesare trei casete ca să le înregistreze interesantele relatări. La prânz, Libby se întoarse acasă ca să mănânce, cu satisfacţia lucrului bine făcut.

După-amiaza şi-o petrecu la biblioteca oraşului, cercetând cărţi şi documente referitoare la ancheta ei. Plecă de aici doar când trebui să meargă să-l ia pe Sam de la şcoală. Băieţelul apăru la câteva secunde după ce sunase clopoţelul. Venea zâmbind, cu Arthur în urma lui.

— Cum s-a desfăşurat prima zi de şcoală, dragul meu? întrebă Libby.

— Foarte bine! răspunse Sam.

— Sam poate veni să se scalde cu mine? întrebă Arthur.

— De acord, dar mai întâi trebuie să mergem acasă ca să mănânci, îi spuse ea fiului ei.

Sam oftă.

— Bun… Pe curând, Arthur.

Şi porni pe urmele mamei sale.

O căldură apăsătoare domnea pe insulă. Casa lor, chiar dacă nu era climatizată, dispunea cel puţin de ventilatoare. Ceea ce nu era cazul bibliotecii, unde fusese o căldură înăbuşitoare. De aceea, Libby era nerăbdătoare să regăsească răcoarea casei.

O aştepta o deziluzie deschizând poarta: Alec era acolo, aşezat pe treptele scării. Capitolul 3

La apropierea lor, Alec se ridică în picioare.

Sam, vorbăreţ, continua să povestească despre cum se desfăşurase prima lui zi de şcoală, dar Libby nu-l mai asculta: îl cerceta pe Alec care, la rândul lui, îl cerceta pe Sam. Figura lui exprima o multitudine atât de complexă de sentimente încât tânăra femeie era incapabilă să le sesizeze pe toate.

„Doamne Dumnezeule, numai să nu spună nimic…”. Îngrozită, Libby deveni conştientă de acest pericol. Nu conveniseră nimic, între ei, şi se temea de tot ce putea fi mai rău.

Îl salută pe intrus cu tonul ei cel mai distant.

— Bună ziua, Alec.

El zâmbi, un zâmbet abia schiţat. Libby simţi un nod în gât; Sam avea câteodată aceeaşi expresie…

— Bună ziua, răspunse Alec.

Remarcându-i în sfârşit prezenţa, Sam tăcu şi aruncă o privire mamei sale. În faţa tăcerii ei, el îi zâmbi lui Alec.

— Bună ziua…

Prin ochii lui Alec trecu o umbră dureroasă.

— Nu ne prezinţi? o întrebă el pe Libby.

Ea se luptă cu stoicism să nu-şi piardă calmul.

— Ţi-l prezint pe fiul meu, Sam, spuse ea apăsând pe cuvântul meu. Sam, dânsul este Alec Blanchard.

Băieţelul îl salută a doua oară.

— Bună ziua.

— Bună ziua, Sam… Ce prenume frumos! Este al tatălui tău?

Libby aşteptă cu respiraţia tăiată răspunsul fiului ei.

— Nu, al bunicului meu.

— I-am dat numele bărbatului care se găsea lângă mine la naşterea lui, interveni tăios Libby.

Observă cu satisfacţie suferinţa apărută pe figura lui Alec.

— Te duci la şcoală aici? îl întrebă el pe Sam observând ghiozdanul pe care-l ducea la spate.

— Da. Fireşte, eu locuiesc în Iowa, dar cum aici vacanţa încă n-a început, prefer să merg la şcoală ca să fiu împreună cu prietenii mei.

— Să ştii că eu am o fetiţă. Ai putea veni să te joci cu ea.

Libby se pregătea să protesteze, dar Sam i-o luă înainte, spunând cu o mutrişoară sceptică:

— Oh! Eu şi fetele…

Alec zâmbi amuzat.

— Este foarte drăguţă, să ştii.

— Hm…

În ceea ce o privea, Libby era hotărâtă să se opună. Nici nu se punea problema ca Sam să meargă să se joace cu fiica lui Alec! Apoi, însă, se răzgândi. Sam va dori să cunoască motivele şi, deocamdată, era preferabil să evite genul acesta de explicaţii.

Între timp, Libby deschisese uşa casei. După ce se eliberă de casetofon şi de însemnările ei, se duse în bucătărie, unde Sam şi Alec o urmară.

— Ce doreşti, Alec? îl întrebă ea fără nicio altă introducere.

— Ştii bine.

În ciuda căldurii acestei după-amiezi, pe Libby o

străbătu un fior de gheaţă.

— Vom avea ocazia să discutăm despre asta, adăugă el cu nepăsare.

Apoi, întorcându-se spre Sam:

— Spune-mi, cu ce te ocupi vara, în Iowa?

— Cu o mulţime de jocuri.

— Care, de exemplu?

— Cu mingea. Şi merg adeseori la pescuit cu Jeff şi Greg.

— Jeff şi Greg?

— Unchii mei.

Alec se întoarse spre Libby cu o privire neîncrezătoare.

— Unchii lui?

— Fraţii mei, preciză ea pe un ton acru.

Îi punea cuvântul la îndoială? Alec îşi închipuia poată că, deoarece i se dăruise, era nestatornică şi îşi înmulţea aventurile amoroase!

— Şi ies de asemenea la pescuit cu bunicul, continuă Sam.

— Şi tatăl tău?

— Alec! interveni Libby.

Sam ridică din umeri.

— Nu-l cunosc.

— De altfel, Sam nu simte nevoia să-l cunoască, îi întări spusele Libby, în culmea indignării. În familia mea sunt destui bărbaţi.

Ca şi cum îşi dăduse seama de atmosfera încărcată care domnea în încăpere, Sam îşi cercetă rând pe rând mama şi pe bărbatul acesta care îl privea insistent, într-un mod ciudat.

— Mama are dreptate, n-am nevoie de nimeni. Mă simt foarte bine aşa, declară el cu hotărâre.

Libby îi aruncă o privire victorioasă lui Alec, care nici nu se clinti. Apoi, tăie o felie de prăjitură cu nucă de cocos pentru Sam şi îi dădu un pahar mare de lapte.

— Şi aici, reluă băiatul, mă duc la pescuit cu Arthur şi cu tatăl lui. Alaltăieri, am prins un rechin. Enorm!

adăugă el, deschizând larg braţele ca să dea o idee despre mărimea lui.

— Atât de mare? se prefăcu uimit Alec.

— Da! Lyman spune că aici se pot prinde peşti uriaşi. De altfel, mâine mergem din nou la pescuit.

Se întrerupse ca să cerceteze figura morocănoasă a lui Alec.

— Ţi-ar plăcea să mergi cu noi? întrebă el.

— Ştii, Sam, Alec este foarte ocupat, interveni Libby.

— Aş putea să aranjez să fiul liber, zise el.

Ea îl fulgeră cu privirea, ceea ce păru să nu-l afecteze câtuşi de puţin.

— Dacă Lyman are loc pentru mine, bineînţeles, adăugă el.

— Şi fiica ta, Alec?

— Cred că i-ar plăcea să ne însoţească. Îi va face bine să se distreze, are nevoie de aşa ceva.

În faţa aerului întrebător al lui Sam, Alec precizează:

— A trecut prin momente grele anul acesta. Mama ei a murit.

Impresionat, Sam aruncă spre Libby o privire consternată.

— Prin urmare, trebuie să fie tristă… Cum se numeşte?

— Juliet.

— Există o Julie în clasa mea, o adevărată pacoste. Câţi ani are fiica ta?

— Va împlini curând opt ani, răspunse Alec zâmbind. Şi nu este nicidecum o pacoste, crede-mă.

— Dacă-i aşa, n-ai decât s-o aduci.

— Dacă vrei, ai putea s-o vizitezi din când în când. I-ar plăcea mult să aibă tovarăşi de joacă.

Libby se săturase până peste cap. Până unde avea oare Alec de gând să meargă? Trebuia să-şi apere fiul orice s-ar întâmpla.

— Arthur trebuie să fie nerăbdător, Sam. Dacă vrei să te scalzi, du-te şi ia-ţi costumul de baie, dragul meu.

Sam n-o lăsă să-i spună de două ori. Terminându-şi

paharul de lapte, se ridică de la masă.

— La revedere! îi aruncă el lui Alec.

Apoi dispăru pe scară în direcţia camerei sale.

Plecarea lui îi lăsă pe cei doi adulţi într-un tête-à-tête jenant.

— Alec, aş vrea să ştiu care sunt intenţiile tale.

— Doar să-mi cunosc fiul.

— Fiul meu.

— Care este şi al meu. Tu însăţi mi-ai spus-o.

— Poate, dar nu este al tău decât din întâmplare.

După această replică usturătoare, Libby îi întoarse spatele ca să-şi ascundă tulburarea. Cât de mult îl detesta! Cum detesta emoţiile năvalnice pe care el le stârnea în ea! Alec nu avea dreptul să reapară astfel în viaţa ei ca să-i tulbure liniştea. Şi mai mult decât orice, nu avea niciun drept asupra lui Sam.

— Când ai de gând să-i destăinuieşti că sunt tatăl lui?

— Nu ştiu. Poate niciodată.

— Cum asta?

Cu o mişcare iute, Libby se întoarse cu faţa spre el.

— De ce ar trebui să-i spun?

— Pentru că are dreptul să ştie.

Ea strânse pumnii cu furie. Alec avea dreptate, bineînţeles, dar nu se punea problema să-i dezvăluie ceva lui Sam fără un minimum de precauţii.

— O va afla într-o zi, sfârşi prin a ceda Libby. Nu este nimic urgent.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

— Ascultă, Alec, până ieri nici nu ştiai de existenţa lui!

— Până ieri, da. Astăzi, este cu totul altceva. Vreau să-mi cunosc fiul!

— Pentru cât timp? Până când te vei plictisi?

— Nu fi absurdă, Libby, n-am să mă plictisesc.

— Cine mi-o garantează?

— Mă crezi atât de smintit încât să-i dau false spranţe şi să-l părăsesc?

— Pe mine m-ai părăsit.

Timp de câteva secunde, o fixă tăcut pe tânăra femeie, cu o privire pe jumătate chinuită, pe jumătate dojenitoare. Apoi, trecându-şi mâna cu un gest nervos prin păr, replică:

— Am revenit.

— Ah, da? Şi consideri că asta îţi dă drepturi?

— Bineînţeles! Sunt tatăl copilului tău şi am dreptul să-mi exercit acest rol.

— Nu, Alec, în ochii mei, nu ai niciun drept. Ai ales acum opt ani, este prea târziu.

— Dar, Libby, nu puteam…

— Ba da, puteai! Pleacă, Alec. Pleacă!

Se ruga din toată inima ca el să plece, s-o uite, cum făcuse atâţia ani de zile. Cu fruntea lipită de geam, pândi să-i audă paşii îndepărtându-se. În zadar.

Curând după aceea, simţi o prezenţă apropiată şi tresări când mâna lui Alec se aşează pe braţul ei.

— Mai eşti aici? Pleacă, te rog.

— Libby…

— Nu, Alec, lasă-mă. Nu m-ai vrut, nu mă vrei nici acum. Prin urmare, pleacă!

Se întoarse, tremurând, şi ochii ei întâlniră privirea lui Alec.

— Ba da, te vreau. Te-am vrut întotdeauna, replică el cu o voce răguşită.

Îi primi cuvintele cu un râs neîncrezător.

— Şi tu mă voiai, continuă Alec.

— Dar acum nu te mai vreau. Pentru mine, după opt ani, tu nu mai exişti. N-ai fost decât o aventură trecătoare, Alec. Şi pentru Sam, tu nu însemni nimic. Ce motiv am avea să dorim astăzi prezenţa ta?

— Sam îşi va cunoaşte tatăl.

— Nu sunt sigură că este de dorit.

— Libby!

— Menţin ce am spus.

— Dar este absurd! Mă anunţi că am un fiu, vorbesc cinci minute cu el şi ai vrea să renunţ să-l revăd?

— Da!

— Ei bine, nu! Nu am această intenţie.

— Atunci, care sunt intenţiile tale? Să mi-l iei pe Sam?

Aruncase aceste cuvinte dintr-un impuls, ca un fel de sfidare. Auzindu-le rostite, realiză toată grozăvia lor. Exclamă brusc, cu accente de disperare în glas:

— N-ai dreptul să-mi iei fiul!

Dar cum oare să-l împiedice? Viciat de putere şi de celebritate, Alec Blanchard trebuia să fie obişnuit ca nimic să nu-i reziste.

Îl văzu din nou trecându-şi mâna prin păr, semn sigur de nervozitate.

— N-am niciun plan precis, Libby, dar n-am să rămân inactiv.

— Nici eu! N-am să cedez.

Vehemenţa ei păru să-l mire.

— Te rog. Libby, calmează-te.

— Să mă calmez? Vorbeşti despre intenţia de a-mi lua copilul şi ai vrea să mă calmez?

— Tu ai vorbit despre asta, nu eu.

— Dar n-ai negat.

În prada unei puternice emoţii, Alec oftă.

— Nu, şi nu mi-o cere s-o fac. N-am să renunţ la Sam. Niciodată.

— Alec! N-am să-ţi permit să…

— Vom discuta mai târziu despre asta, Libby. Cu mai mult calm.

Alec se îndreptă spre uşă, fără un cuvânt în plus.

Înnebunită, Libby îl ajunse din urmă.

— Alec!

— Altă dată, Libby. Mi-ai cerut să plec, eu plec… dar mă voi întoarce.

— Nu, nu te mai întoarce niciodată. N-avem nevoie de tine! Nu te vreau!

El se întoarse tremurând şi o prinse de umeri.

— Dar eu vă vreau, Libby. Vă vreau pe amândoi şi am să mă întorc.

* * *

A doua zi, Libby îşi dactilografia însemnările pândind cu o ureche întoarcerea lui Sam, când se auziră nişte bătăi în uşă. Era Maddy. Aducea un plic de culoare gălbuie care îi era adresat lui Libby şi fiului ei. Tânăra femeie recunoscu imediat scrisul lui Alec. Cu toate că nu-l văzuse decât o singură dată, îi rămăsese în memorie…

Deschise plicul cu mâini care îi tremurau, sub privirile atente ale lui Maddy.

Sam se întoarse de la şcoală exact în clipa aceea.

— Salut, mamă! Oh, avem corespondenţă! Cine ne-a scris? Mike?

— Nu.

Libby citi mesajul, foarte scurt de altfel. Alec îi invita, pe ea şi pe Sam, să cineze a doua zi cu el şi cu fiica lui.

— Atunci cine? insistă Sam.

— Alec Blanchard, răspunse Libby.

Copilul păru surprins.

— Este ciudat, nu crezi? Dacă avea ceva să ne spună, putea veni aici, nu?

Libby ridică din umeri. Da, putea… dar era mai dificil să refuze o invitaţie formală. Cel puţin aceasta era părerea lui Libby.

— Prin urmare, ce vrea? întrebă Sam.

— Ne invită la cină.

— Formidabil! Voi putea să văd grădina Julietei.

— Nu te grăbi, Sam. N-am hotărât nimic.

— Juliet are un adăpost într-un pom! Trebuie să fie extraordinar să te ascunzi acolo! exclamă Sam. Bun, pe curând, mamă… Mă duc să mă joc cu Arthur.

După plecarea lui Sam, cele două femei rămaseră singure.

— Aşadar? întrebă Maddy. Te duci?

Libby închise ochii şi clătină din cap, recunoscându-şi neputinţa.

— Nu ştiu… Mi-e teamă, Maddy.

— După părerea ta, de ce te invită?

— Să-l cunoască pe Sam, asta-i sigur. Poate şi pentru mine.

— Tu, Libby, îl mai vrei?

— Nu!

Prietena ei o privi lung, tăcută, ca şi cum se îndoia de această afirmaţie.

— Cred că ai dreptate, Libby, aşa este cel mai cuminte, rosti ea în cele din urmă. În cazul acesta, trebuie să fii clară cu el. În interesul tău şi al lui Sam.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să mă duc?

— Da, este preferabil. Capitolul 4

— Credeam că n-o să mergem, îi destăinui Sam mamei sale în timp ce se îndreptau spre casa lui Alec.

— N-ar fi fost foarte politicos să refuzăm această invitaţie, răspunse ea cu aerul cel mai indiferent posibil.

— Mamă, s-ar spune că nu-ţi place prea mult Alec…

Libby se opri brusc, uimită.

— Ba da, îmi place.

— Ah, da? Cu toate acestea, nu-i zâmbeşti niciodată ca lui Michael.

— Alec nu este Michael, Sam.

Copilul lovi cu piciorul o piatră de pe drum şi o privi rostogolindu-se pe pantă.

— Îl cunoşti de mult?

— Da.

— Lui îi place de tine.

— Fireşte că-i place, replică ea, iritată.

— Vreau să spun că te place tot atât de mult ca Michael.

Libby se opri din nou.

— Ce ştii tu despre asta, dragul meu?

— Ştiu. Mi-a pus o grămadă de întrebări despre tine, când am fost la pescuit.

— Ia te uită! Ce fel de întrebări?

— Unde locuim, cu ce te ocupi, dacă munca ta te interesează… Asta dovedeşte că îi place de tine. Crezi că el ar vrea să se mărite cu tine?

— Sam! Eu mă voi căsători cu Michael. Nu se pune problema să mă mărit cu Alec Blanchard.

Sam păru descumpănit de vehemenţa mamei sale. El

nu încercă să afle motivul enervării ei şi conversaţia se opri aici.

Încordata deja înainte de plecarea de acasă, Libby se simţi după această discuţie cu fiul ei mai nervoasă ca oricând. Era cuprinsă de regrete: ce greşeală făcuse acceptând această invitaţie! Nu va reuşi să reziste încercării care o aştepta în seara asta.

Din păcate, era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Casa familie Blanchard, de o albeaţă strălucitoare, apăru curând în faţa ochilor lor. Aşezată pe zidul împrejmuitor al proprietăţii, o fetiţă blondă îi aştepta. Imediat ce-i zări, îi făcu semn cu mâna lui Sam, apoi se întoarse şi strigă:

— Iată-i, tată! Sosesc!

Fără să-şi dea seama, Libby îşi încetini paşii, în timp ce Sam, dimpotrivă, se repezi spre prietena lui. Porţile se deschiseră şi Alec apăru cu mersul lui degajat, în blugi şi bluză albă. Mereu la fel de frumos, la fel de strălucitor de farmec şi seducţie. Simpla lui prezenţă atât de masculină era suficientă ca s-o tulbure pe Libby. Mai mult încă, Alec îi zâmbea… şi ea simţi că se topeşte.

Îi era greu să se prefacă indiferentă cu o inimă care bătea să-i spargă pieptul.

În semn de salut, Alec ciufuli părul lui Sam cu un gest afectuos. Cu toate acestea, nu-şi luă nicio clipă ochii de la Libby. Când ajunse în dreptul lui, el îi luă mâinile şi murmură:

— Îţi mulţumesc că ai venit.

În vocea lui blândă, puţin răguşită, se simţea o urmă de emoţie. Pentru Libby, care se aştepta la vreun comentariu acid, această primire avu un efect absolut dezarmant.

— Ai fost foarte amabil că ne-ai invitat, răspunse ea.

— N-am făcut-o din amabilitate.

De data aceasta, ironia replicii o trezi la realitate. Alec nu se schimbase, constată ea, rămânea mereu la fel de periculos…

Porţile se închiseră în spatele lor cu un zgomot sec,

aproape amenințător pentru urechile lui Libby. Cum ea tresări, Alec, care continua s-o țină de mână, îi mângâie palma cu degetul mare.

— Destinde-te, Libby, murmură el, n-am să te agresez. Sunt un om civilizat...

Stânjenită, se lăsă condusă spre locul unde se aflau copiii.

— Iat-o pe fiica mea... Juliet, ți-o prezint pe Libby, mama lui Sam.

Ani de zile, Libby nu se putuse gândi niciodată fără o strângere de inimă la celălalt copil al lui Alec. Își imagina fetița asemenea lui Margo, o frumusese blondă și îngâmfată de opt ani. Realitatea, însă, era cu totul alta.

Desigur, părul ei lung de culoarea mierii și conturul perfect al feței amintea fără îndoială de mama ei, dar Juliet n-avea nimic din acea siguranță orgolioasă care o caracteriza pe Margo. Scundă, subțire, dădea impresia unui copil fără personalitate, de o extremă timiditate.

Când tatăl ei o prezentă lui Libby, se refugie în spatele lui și, agățată de brațul lui, o spiona cu un aer sălbatic. Emoționată de această atitudine, tânăra femeie îi adresă un zâmbet călduros. Copilă fiind, Libby fusese și ea teribil de emotivă în fața adulților.

Libby căuta în fizionomia ei o asemănare cu Alec, dar nu găsi niciuna.

— Bună ziua, Juliet...

Neobținând niciun răspuns, Libby continuă:

— Sam mi-a spus că ai o ascunzătoare într-un copac. Este adevărat?

Fetița dădu timid din cap.

— Poți să mi-o arăți? interveni Sam, care sărea de pe un picior pe altul de nerăbdare de două minute bune.

Juliet își ridică ochii spre tatăl ei ca să-i solicite acordul.

— Duceți-vă. Dar când va suna Luiza pentru masă, să nu întârziați.

Văzându-i îndepărtându-se unul lângă altul, pe Libby o cuprinse o impresie stranie. Se bucura, desigur, de buna

lor înţelegere, dar când se gândea că Juliet era sora vitregă a lui Sam…

În timp ce Alec o conducea spre casă, Libby îi mulţumi pentru discreţia lui faţă de Sam.

— Presupun că nici tu nu i-ai spus nimic, răspunse el.

— Nu.

— Va trebui să-i spui, Libby.

De pe terasă, intrară direct în salonul unde Alec o servi cu un pahar de daiquiri. Era oare o simplă întâmplare, sau îşi amintea de băutura ei preferată?

— Am putea să i-o spunem împreună, sugeră el.

— Nu.

— Credeam că ai venit cu această intenţie.

Ea clătină din cap.

— De ce ai venit, atunci?

— Ca să evit explicaţii jenante cu Sam, recunoscu Libby după o uşoară ezitare. Dacă aş fi refuzat invitaţia ta, ar fi vrut să cunoască motivul.

— Totuşi, va trebui să afle, replică Alec, înăsprind tonul. Cât timp crezi că se va mulţumi cu ideea că tatăl lui este departe?

— Sam nu suferă din cauza asta.

— Dar tatăl lui, da.

Cu un pahar de whisky în mână, Alec reveni pe terasă şi privirea lui se pierdu în imensitatea albastră a oceanului.

— Mie nu de tatăl lui îmi pasă, ripostă ea pe un ton tăios.

Alec se întoarse spre ea, cu un surâs trist pe buze.

— Păcat. Dacă te-ai preocupa mai mult de asta, viaţa ar fi mult mai plăcută pentru noi toţi.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cu răceală.

— Vreau să-mi cunosc fiul, Libby.

— Poate că el nu doreşte.

— Ba da, va dori.

Această siguranţă liniştită o exasperă pe Libby. Ce mult îl detesta!

— Cum poţi să fii atât de sigur? Oh, ştiam! N-ar fi

trebuit să vin.

— Dimpotrivă, ai făcut foarte bine… Oricum, aş fi venit să te caut.

— Ah, da? Şi în ce scop?

Era o bravadă din partea ei, o sfidare. Abia rostite, îşi regretă imediat cuvintele.

Alec îşi puse paharul pe balustradă şi se apropie de ea. Din instinct, Libby se dădu înapoi, dar o opri spătarul unui scaun.

— Nu, Alec.

— Nu? Serios? Nu eşti sinceră, Libby, şi o ştii foarte bine.

În secunda următoare, buzele lui Alec se aşezau peste ale ei, cu o delicateţe rafinată. Sărutul acesta trezi în Libby amintiri atât de frumoase, atât de perfecte încât lacrimi îi umeziră pleoapele.

Tremurând, cu pumnii strânşi, lupta cu toată puterea voinţei împotriva acestui farmec. În zadar… Sărutul se prelungea, voluptuos, încântător.

Alec fu acela care, îndepărtându-se, puse capăt dilemei tinerei femei. Ochii lui Libby îi întâlniră pe cei ai lui Alec şi i se păru că citeşte în ei aceeaşi tulburare, aceeaşi emoţie. Clipa a fost atât de fugară încât crezu că visase.

— Iată un nu care părea în întregime un da, murmură Alec cu puţină ironie în glas.

Incapabilă să-i înfrunte privirea şi cu atât mai puţin să răspundă, îşi lăsă capul în jos. El îşi slăbi îmbrăţişarea, păstrând un braţ în jurul umerilor ei. Zâmbea.

— Ce preferi? să cinăm singuri sau cu copiii? o întrebă el.

Întrebarea i se păru atât de deplasată în împrejurările acelea încât se zăpăci. Era limpede că sărutul fusese departe de a-l emoţiona cât presupusese ea… Decepţionată, Libby se strădui să respingă valul de tristeţe care o copleşea.

— Cu copiii, răspunse ea.

— Mă duc s-o anunţ pe Luiza.

După aceste cuvinte, el dispăru în direcţia bucătăriei.

Libby profită de absenţa lui ca să-şi recapete calmul. Trebuia să fie foarte vulnerabilă pentru ca un sărut, un singur sărut, s-o aducă într-o asemenea stare!

La întoarcerea lui, ea stătea lângă balustradă, cu privirea pierdută spre un orizont impasibil.

— Sam ţi-a povestit despre partida noastră de pescuit?

— Da.

— Este un copil foarte bine crescut. Ai reuşit să-i dai o bună educaţie.

— Mulţumesc.

— Singură, trebuie să fi fost greu uneori, nu? întrebă Alec după o scurtă ezitare.

— Părinţii mei m-au ajutat mult.

— Cum au reacţionat când le-ai spus că…?

El nu merse mai departe; în ceea ce o privea, Libby nu se temea de cuvinte.

— În familia mea, vestea sarcinii mele a produs un şoc. Ştiu că mi-am decepţionat părinţii, dar ei nu m-au părăsit pentru asta. Dimpotrivă, m-am putut bizui pe ei în toate situaţiile dificile.

Discuţia lor se opri aici deoarece răsună soneria care anunţa cina. Cu atât mai bine, îşi zise Libby, uşurată. Nu suporta tensiunea care domnea între ei şi care o epuiza nervos.

La masă, compania copiilor avu curând darul să destindă atmosfera. Luiza era foarte solicitată. Ea le servi clătite cu homari şi mirodenii, mazăre verde cu orez, apoi o prăjitură delicioasă cu ananas şi glazură de ciocolată care îi încântă pe copii, şi, în fine, un suc de lămâie rece, delicios.

În ceea ce-l privea, meniul satisfăcu toate speranţele lui Sam, dar adăpostul din copac al Julietei îi declanşă entuziasmul.

— M-am hotărât să construiesc unul exact la fel când mă întorc acasă! Sunt sigur că bunicul va fi de acord să mă ajute.

— Poate, răspunse Libby.

— Ba da, sunt sigur, declară cu hotărâre băiatul.

— Locuieşti cu bunicii? îl întrebă Alec.

— Nu, dar locuiesc foarte aproape de casa noastră. Mă duc adeseori să-i văd când ies de la şcoală.

— Şi mie mi-ar fi plăcut să am bunici, interveni în discuţie Juliet, pentru prima dată de la începutul mesei.

Uimită, Libby îi cercetă pe rând pe Juliet şi pe tatăl ei. Remarca aceasta avea de ce s-o mire. Că Juliet nu-l consideră pe Leopold Hesse, tatăl lui Margo, drept un adevărat bunic, asta putea înţelege. Constrâns de meseria lui la numeroase deplasări, poate că nu putuse stabili legături apropiate cu ea. Dar părinţii lui Alec? Libby păstrase despre ei amintirea unor oameni fermecători, foarte simpli şi deschişi. Ar fi fost fără îndoială încântaţi să răsfeţe o nepoată sau un nepot.

— Tata a murit acum şase ani, spuse Alec, iar mama l-a urmat toamna trecută.

Vestea o mâhni adânc pe Libby deoarece îşi amintea afecţiunea profundă care-l lega pe Alec de părinţii lui. De altfel, judecând după expresia de tristeţe întipărită pe faţa lui, Alec nu ţinea să evoce această amintire penibilă. De aceea, el schimbă foarte repede subiectul.

— Prin urmare, ţi-ar plăcea să mergem din nou la pescuit împreună? îl întrebă el pe Sam.

Înainte ca Libby să poată interveni, băiatul acceptă cu bucurie.

— Oh, da, este mai amuzant cu tine. Când nu eşti acolo, Lyman vrea tot timpul să ne comande.

— El este stăpânul la bord, replică Alec, amuzat.

Conversaţia continuă pe un ton absolut amical şi destins.

Era limpede, existau afinităţi reale între tată şi fiu, o înţelegere secretă se stabilise imediat. Şi Libby, cu moartea în suflet, simţea capcana închizându-se în jurul ei…

Martor atent al acestei scene, Juliet îi urmărea cu interes pe tatăl ei şi pe Sam. Se întâmpla uneori să rişte o

privire pe furiş spre Libby; era suficient atunci ca tânăra femeie să se întoarcă spre ea ca fetiţa să-şi plece imediat ochii. O reacţie de timiditate excesivă care-i amintea lui Libby frământările propriei sale copilării.

După sucul de lămâie, copiii nu mai puteau sta locului. Lui Alec i se făcu milă şi le dădu voie să se joace în salon unde se lansară în construirea unei nave spaţiale cu piesele unui joc Lego. Cum Sam îl solicita mereu pe Alec pentru sfaturi sau felicitări, acesta sfârşi prin a li se alătura.

Urmărindu-i pe toţi trei stând direct pe podea, aplecaţi asupra construcţiei lor, ascultându-i cum se sfătuiau, râdeau, se ciondăneau, Libby simţi o suferinţă inexplicabilă cuprinzându-i inima.

Ar fi dorit ca această seară să nu fi existat niciodată, cu tot atâta disperare dorind s-o vadă prelungindu-se la nesfârşit.

La ora nouă, nereuşind să se mai stăpânească, îşi părăsi scaunul.

— Trebuie să ne întoarcem acasă.

— Este încă devreme, remarcă Alec, uimit.

Ea îi arătă fetiţa, care tocmai căsca.

— Nu pentru copii. Juliet este obosită, iar Sam merge mâine la şcoală.

— Ar putea să vină aici ca să se joace cu Juliet. Ea nu are prieteni, astfel că zilele i se par foarte lungi, uneori.

— Îmi pare rău, Sam este înscris la şcoală, trebuie să participe la ore, repetă cu fermitate Libby. Haide, Sam, plecăm.

— Vă conduc până acasă, zise Alec ridicându-se.

— Nu-i nevoie, cunosc bine drumul.

— Ba da, vă conduc, decretă el pe un ton ce nu admitea replică.

— Şi Juliet?

— Ea va merge la culcare. Luiza va aştepta întoarcerea mea ca să plece.

Hotărârea lui era luată, era limpede că nimic nu-l putea face să renunţe. De aceea, Libby renunţă să se mai

opună.

— Noapte bună, îi spuse ea Julietei.

Privi repede ochii albaştri ai fetiţei.

— Noapte bună, răspunse aceasta.

Libby se îndepărta spre uşă când o voce mică întrebă în spatele ei:

— Când mai veniţi?

Tânăra femeie se întoarse, descumpănită.

— Nu ştiu, Juliet. Dar tu poţi să vii să ne vezi când ai ocazia, dacă vrei.

Faţa Julietei se lumină o clipă, apoi, după un mic semn cu mâna, închise uşa de la intrare în urma lor.

Afară, Sam merse în faţă cu lanterna lui de buzunar şi Libby se bucură că vorbăria lui neîntreruptă o scutea să discute cu Alec. Acasă, când sosi momentul despărţirii, Sam îl întrebă pe Alec:

— Mergem mâine la pescuit?

Alec îl ciupi de obraz cu un gest afectuos.

— Vom vedea… Noapte bună, băiete.

— Noapte bună, Alec. Pe mâine, poate, răspunse Sam cu un zâmbet vesel.

Şi alergă spre intrarea în casă.

Grăbită să-şi ia la rândul ei rămas-bun, Libby îi mulţumi lui Alec pentru cină. Mâna lui Alec îi prinse brusc braţul.

— Nu te grăbi, Libby! Aşteaptă o clipă.

— Ce mai e? Nu pot întârzia, mă aşteaptă Sam.

— Nu va dura mult.

Ea scoase un suspin exasperat.

— Te ascult…

Iute ca fulgerul, Alec îi încercui mijlocul cu o mână, iar cu cealaltă îi prinse ceafa. Nu mai avu decât să se încline ca buzele lor să se unească într-un sărut perfect. Şi fu ca şi cum ultimii opt ani se ştergeau din memoria lui Libby…

Gura lui Alec era caldă, senzuală, şi sărutul lui atât de pasionat încât îl simţea cum tremură. Libby înţelegea tot ce îşi stăpânea ca aşteptări şi rugăminţl, deoarece

aceeaşi surescitare fierbea în vinele ei. Mai bine să se plece în faţa evidenţei: degeaba îl respingea pe Alec, inima ei nu-l uitase. Şi el nu-i cerea decât să bată mai tare sub farmecul îmbrăţişărilor lui.

Nu, nu trebuia! Dar ce să facă dacă voinţa ei era slabă… şi dorinţa puternică? Libby se simţea iremediabil învinsă. Atunci, într-o încercare disperată, îşi aminti răul pe care i-l făcuse Alec, fraza îngrozitoare pe care i-o scrisese, „uită-mă, eu te voi uita”. Îşi aminti că o preferase pe Margo.

Cu o mişcare bruscă, se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— Noapte bună, Alec!

În secunda următoare, închidea poarta în faţa lui şi se avânta spre casă.

Sam se culcase deja. Cearşaful alb, ridicat până sub bărbie, lăsa să se vadă ochii lui căprui în care strălucea o licărire maliţioasă.

— Aşadar, mamă, eşti mulţumită că ne-am dus acolo?

— Da, răspunse ea cu un zâmbet forţat, mi-a făcut plăcere să revăd casa familiei Blanchard. A trecut o eternitate de când n-am fost acolo.

— Şi Juliet, ţi-a plăcut?

— Mult.

— Da, pentru o fată, nu-i rea, recunoscu Sam, generos. Ce noroc pe ea să aibă adăpostul acela din copac, ca o cabană…

Înduioşata, Libby se aplecă să-l sărute pe Sam pe obraji. Trecându-şi braţele în jurul gâtului ei, el o strânse gata s-o înăbuşe, ca să-i înapoieze sărutul.

Apoi, în timp ce ea se îndrepta spre uşă…

— Mamă, credeam că trebuia să te căsătoreşti cu Michael.

Libby se opri brusc şi-i aruncă fiului ei o privire peste umăr. Un surâs larg lumina figura copilului.

— Poftim?

— Ei bine, ce sărut! Mult mai frumos ca la cinema!

Roşie la faţă, Libby înţelese: de la fereastra camerei

lui, Sam nu pierduse nimic din spectacolul oferit de ea şi Alec.

— Nu-i frumos să spionezi oamenii, Sam!

— Nu spionam. Am vrut să închid fereastra şi… v-am văzut. Spune, mamă, făcând cinema a învăţat Alec lucrurile astea?

— Bineînţeles, răspunse Libby pe un ton aspru. Acum, Sam, este timpul să dormi.

— Şi Michael?

— Faptul că Alec m-a sărutat nu înseamnă că s-a terminat totul între mine şi Michael.

Era clar că explicaţia îl lăsă sceptic pe băiat, dar nu mai insistă. Făcându-se ghem sub cearşaf, el adăugă numai, cu o voce somnoroasă:

— Oricum, voi putea fără îndoială să mă întorc acolo să văd cabana Julietei.

Necăjită, Libby ajunse în camera ei şi se dezbrăcă. O dată goală, cedă unui impuls necugetat şi întârzie câteva clipe în faţa oglinzii şifonierului.

Corpul ei se schimbase de la prima întâlnire cu Alec. Adolescenta devenise o femeie înfloritoare. În opt ani, silueta ei subţirică se împlinise la nivelul şoldurilor şi al pieptului. Era oare mai frumoasă aşa, sau mai puţin frumoasă? În orice caz, Libby considera ansamblul mai armonios.

Şi Alec, ce credea oare despre ea?

La naiba cu Alec! Ce o interesa pe ea părerea lui? Trebuia fără îndoială să-i găsească un oarecare farmec, altfel n-ar fi sărutat-o cu atâta pasiune. Dar ce dovedea asta? Nimic. Sau, cel mult, că îl atrăgea încă din punct de vedere fizic.

Dragostea fusese pentru Margo. Libby nu-l interesa decât pentru că era mama fiului său.

Îşi îmbrăcă furioasă cămaşa de noapte, stinse lumina şi se culcă. Apoi, în întunericul nopţii, ca ecou la întrebarea fiului ei, Libby murmură:

— Şi Michael?

Michael… Se obligă să se gândească la el, la

viitoarea lor căsătorie, la viaţa pe care o vor făuri. Încerca să-şi imagineze zâmbetul lui călduros, blândeţea ochilor lui albaştri…

Din păcate, o altă figură o obseda. O figură ai cărei ochi nu erau albaştri ci căprui, profunzi, seducători…

— Du-te, Alec, lasă-mă în pace, şopti ea.

Mai mult descurajată decât furioasă, aşteptă ca somnul să-i aducă eliberarea.

* * *

A doua zi, imediat după plecarea lui Sam la şcoală, îi telefon lui Michael.

Până atunci, Libby se mulţumise să-i scrie în fiecare zi scurte scrisori în care îi relata evoluţia muncii sale, precum şi preocupările ei şi ale lui Sam. Îl prevenise de la început că telefoanele ei vor fi rare, deoarece era foarte dificil de a obţine legătura cu Statele Unite.

În dimineaţa asta, totuşi, aşteptarea o chinuia. Aproape că nu închisese ochii toată noaptea. Trebuia să vorbească neapărat cu Michael, să-i audă vocea, să se lase încălzită de tandreţea lui, şi totul va merge mai bine.

Libby obţinu legătura din prima încercare. Semn al destinului, cu siguranţă.

— Alo, Libby? Ce s-a întâmplat?

— Nu te nelinişti, Michael, voiam doar să te aud. Nu s-a întâmplat nimic, eu… mă simţeam puţin singură.

— Sunt încântat s-o aflu, răspunse Michael, uşurat. Şi eu mă gândesc adeseori la tine. Îmi lipseşti, draga mea.

Telefonul ei părea să-i facă plăcere şi Libby îl regăsea cu bucurie pe Michael cel dintotdeauna, calm, liniştit, reconfortant.

— Poate că ar trebui să ne despărţim mai des, sugeră el bine dispus.

— Poate…

— Atunci, povesteşte-mi, sunt sigur că nu mi-ai spus totul în scrisorile tale. Cum se desfăşoară şederea voastră acolo?

— Munca mea înaintează cu paşi mari…

Îi vorbi mai amănunţit despre interviuri. Michael era

la curent cu lucrarea ei, despre care vorbiseră adeseori împrenă.

În ciuda dorinţei de a aduce vorba despre Alec, Libby nu găsi momentul potrivit ca s-o facă. Într-adevăr, cu cât se prelungea convorbirea, cu atât devenea mai dificil. Michael ştia că în viaţa lui Libby existase un bărbat. Cum ar fi putut să nu ştie, când îl avea pe Sam? Dar ea refuzase întotdeauna să vorbească despre prima ei dragoste.

„La ce bun? răspundea ea. N-are nicio importanţă, aparţine trecutului”.

Michael o crezuse.

— Ce-i cu tine, Libby? Te simt nervoasă, preocupată, o întrerupse brusc Michael.

— Nimic, te asigur, totul merge bine. Numai că… nu-mi închipuiam că-mi vei lipsi atât de mult.

— Şi tu îmi lipseşti, să ştii… Cum se simte Sam? Este acolo, lângă tine?

— Sam se simte de minune. Tocmai l-am lăsat la şcoală. Acum mă duc să stau de vorbă cu proprietara unui magazin de articole de pai din port. Te sun dintr-o cabină, n-am telefon acasă.

— Aşadar, nu există niciun mijloc să iau legătura cu tine?

— Nu.

— Voi găsi eu unul.

— Poftim?

— Nu, nimic. Gândeam cu voce tare.

Clopotul unei biserici începu să sune, reamintindu-i lui Libby obligaţiile ei.

— Nu mă face să întârzii, Michael. Am fixat întâlnirea cu Martha la nouă şi jumătate.

— Mulţumesc că ai telefonat. Pe curând, draga mea.

— Nu mai sunt decât şase săptămâni şi şase zile, şopti Libby.

Dar Michael închisese deja. Capitolul 5

Dacă Libby îşi închipuise că îşi rezolvă problemele printr-un simplu telefon dat lui Michael, se înşela. Alec nu întârzie să-i aducă dovada.

Se întâlniră pe Colebrook Street, în timp ce Libby urca din port ca să se întoarcă acasă după terminarea interviului.

— Bună, Libby. Am putea lua masa de prânz împreună. Ce părere ai?

Era mai mult un ordin decât o invitaţie. Libby refuză, agasată.

— Imposibil, am de lucru. Altă dată, poate…

Deloc descurajat, Alec merse alături de ea.

— O treabă urgentă, se pare?…

— Am petrecut dimineaţa luând un interviu şi trebuie să-l transcriu.

— Şi cât timp durează?

— O oră, poate mai mult.

El îşi privi ceasul.

— De acord. Tu îl transcrii, iar eu pregătesc masa.

— Eu nu…

— Haide, Libby, nu fi absurdă, va trebui oricum să prânzeşti, nu?

O prinse cu hotărâre de braţ.

Să provoace un scandal în plină stradă nu era pe gustul lui Libby, astfel că se resemnă, promiţându-şi să fie fermă.

Ajunşi acasă, Alec îi arătă maşina de scris pusă pe un colţ al mesei din camera de zi.

— Tu o să stai aici ca să lucrezi. Între timp eu o să mă dedic artei culinare…

— Îţi urez noroc! replică Libby pe un ton ursuz.

Deoarece Sam nu prânzea cu ea, masa tinerei femei se limita de cele mai multe ori la o felie de ananas rece sau la un sandviş. Din acest motiv, nu avea mare lucru acasă. Îl auzi cu satisfacţie pe Alec căutând în frigider, deschizând uşi de dulap şi sertare. Cu atât mai bine dacă îşi dădea osteneala. La urma urmei, el nu făcuse decât să se invite cu forţa.

— Nu te aud bătând la maşină! îi strigă el.

Ea tresări, ca şi cum fusese prinsă cu mâţa-n sac. Temându-se să nu fie prinsă lenevind, Libby scoase repede

husa de pe maşina de scris şi se aşează la masă. Introduse o foaie în maşină, deschise reportofonul şi începu să-şi dactilografieze textul.

Se dovedi mai greu decât se aştepta să se concentreze asupra lucrului. Mai ales când de la bucătărie ajungeau până la ea zgomote familiare de cratiţe şi de sertare care se deschid… Şi ce miros! Extrem de plăcut! Lui Libby îi lăsa gura apă. Gândindu-se mai bine, perspectiva unui prânz adevărat n-avea cum să-i displacă.

După un timp, opri reportofonul şi, uitându-şi reticenţele, se apropie de bucătărie. Alec amesteca în tigaie un preparat misterios. Când o zări în cadrul uşii, pe buze îi apăru un surâs.

— Foamea scoate lupul din pădure?

— Da.

— În cele din urmă, ai terminat repede treaba.

— Ce vrei, arta ta culinară mi-a făcut poftă de mâncare. De obicei, mănânc la botul calului când sunt singură.

— Faci o greşeală, Libby, eşti prea slabă, replică Alec măsurând-o din cap până-n picioare.

— Sunt zveltă.

— Mult prea zveltă, atunci.

— Oricum, n-am cum să-ţi plac. Nu mai am optsprezece ani, Alec.

— Ştiu, Libby, nu mai eşti o copilă, te-ai schimbat. Şi miza s-a schimbat, murmură Alec pe un ton mai grav.

— Ce miză?

— De data asta, nu mai este vorba despre un simplu divertisment.

Aşadar, iată cum privea Alec povestea de dragoste a tinereţii lor: drept un divertisment! În ciuda amărăciunii care o copleşea, Libby se strădui să nu-şi trădeze decepţia.

— Mâncarea este gata, ne putem aşeza la masă, anunţă Alec.

Felul de mâncare pregătit de el se compunea dintr-un rest de peşte şi de creveţi, la care adăugase orez şi legase totul cu un sos de piper verde. În pofida sărăciei

ingredientelor, gustul era savuros. Dar cum ar fi putut Libby să-l aprecieze? După ce Alec vorbise cu atâta dezinvoltură despre aventura lor, simţea un nod în gât. Îi pierise pofta de mâncare.

Alec părea şi el într-o dispoziţie stranie. La mijlocul mesei, îşi împinse farfuria şi o privi drept în ochi. Degetele lui bătură câteva secunde în masă, apoi se opriră, lăsând loc unei tăceri apăsătoare. Apoi aruncă o propoziţie care avu efectul unei bombe.

— Libby, vreau să ne căsătorim.

Uimirea o lăsă pe Libby fără glas. I se învârtea capul şi nu mai ştia ce să spună.

— Să mă căsătoresc cu tine?! exclamă ea în cele din urmă. Glumeşti?

— Nicidecum.

— Ai fi ultimul bărbat de pe pământ cu care m-aş căsători.

— De ce?

Părea să fi reflectat cu maturitate la planul lui şi asta nu-i uşura ei sarcina. Libby nu era însă mai puţin hotărâtă decât el. Îi susţinu privirea fără să mai clipească.

— În primul rând, nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Şi apoi, nu te iubesc. Al treilea şi ultimul lucru: mă voi căsători cu altcineva îndată ce mă întorc din vacanţă.

Ultimul argument fu pentru Alec ca o lovitură de trăsnet.

— Cu altcineva? repetă el cu o voce lipsită de inflexiuni. Cu cine?

— Nu-l cunoşti.

— Vreau să ştiu cu cine!

Era oare gelozie stăpânită în vocea lui? Nu, Alec era fără îndoială furios la ideea că altcineva ar putea avea pretenţii asupra a ceea ce considera un drept al lui.

Nepăsătoare, Libby bău o înghiţitură de apă.

— Este un profesor de la universitate.

— Cum se numeşte?

— De ce te-ar putea interesa numele lui?

Alec bătu cu pumnul în masă.

— Vreau să-l cunosc, la naiba!

— De ce? Poate că intenţionezi să-l intimidezi?

— După părerea ta, aş avea vreo şansă să reuşesc?

Dacă se comporta în felul acesta cu Michael… n-ar fi fost imposibil.

— Nu, răspunse Libby. N-ai nicio şansă.

— Atunci, spune-mi numele lui. Dacă trebuie să devină tatăl vitreg al fiului meu, am dreptul să ştiu.

— N-ai niciun drept, Alec.

— Minţi, Libby! Acest bărbat nu există. Ai născocit această minciună sfruntată ca să te descotoroseşti de mine.

— Nu, n-am născocit nimic.

Exasperată, se ridică de la masă, urmată de Alec.

— Libby, nu mă las înşelat. Încerci să mă îndepărtezi. Ţi-e teamă de ceea ce simţi pentru mine.

— Ce simt pentru tine? Vrei cu adevărat să ştii? Dezgust. Am fost inconştientă să mă angajez într-o aventură cu tine. Mă bucur că te-ai căsătorit cu Margo. Cel puţin, nu te-ai simţit obligat să te căsătoreşti cu mine!

Trecu tremurând prin faţa lui ca să ajungă în camera de zi.

— Şi acum, Alec, du-te, lasă-mă în pace! Dispari din viaţa mea!

Alec se mulţumi să scuture din cap cu încăpăţânare.

— Nu, Libby, n-am să plec. Şi nu te preface că mă deteşti. Nu m-ai fi sărutat aşa cum ai făcut-o dacă m-ai urî atât de mult.

Stupoare, mânie, confuzie… Cuvintele acestea dezlănţuiră în Libby o asemenea furtună de emoţii încât fu incapabilă să spună ceva.

Alec, conştient de avantajul lui, micşoră distanţa care îi despărţea. Tânăra femeie nu-l văzuse niciodată atât de hotărât, atât de neînduplecat ca în clipa asta. Cu un gest de învingător, îşi puse un deget sub bărbia ei şi o obligă să-l privească.

— Nimic nu mă va face să renunţ, Libby… Şi mai cu seamă profesorul tău de la universitate. Să fie foarte

limpede. Şi acum, plec… Dar o să mă revezi, fii sigură de asta.

* * *

Într-adevăr… Alec făcea în aşa fel încât să se afle în permanenţă în drumul ei. La bibliotecă, pe plajă, în port, pe stradă, pretutindeni. Nu pierdea nicio ocazie să-i reamintească de prezenţa lui. Însoţit de fiica lui, ieşi de mai multe ori la pescuit cu Lyman, Sam şi Arthur. La întoarcere, Sam era invitat la ei acasă ca să mănânce peşte, şi, fireşte, Libby era invitată şi ea.

Hotărâtă să nu răspundă acestor invitaţii, invoca de fiecare dată vreo scuză ca să refuze, până în ziua când Alec găsi riposta. La întoarcerea de la partida de pescuit, se prezentă acasă la Libby cu Sam şi Juliet, având în mână un şir de peşti.

— Vei cina la noi diseară, tu şi cu Sam, decretă el fără nicio ceremonie.

Tânăra femeie protestă, dar el îi înlătură obiecţiile cu un gest al mâinii.

— Nu-ţi convine? Foarte bine, în cazul acesta, vom cina aici.

Ca şi cum era stăpânul locului, Alec intră în casă şi puse stăpânire pe bucătărie, unde pregăti el însuşi peştele cu ajutorul celor doi copii, în timp ce lui Libby îi reveni curăţarea cartofilor.

Alec avea talent, Libby n-avea încotro, trebuia să recunoască. Lucra cu dexteritate, tranşând fileurile de peşte, supraveghind fierberea sosului. Ceea ce nu-l împiedica să glumească în acelaşi timp cu Sam şi Juliet.

Adresându-se lui Libby, o întrebă:

— Prietenul tău – cel al cărui nume nu mi l-ai spus – pregăteşte feluri bune de mâncare?

— Câteodată…

Rareori, la drept vorbind. Michael prefera să-i invite la restaurant, pe ea şi pe Sam.

— Cum se numeşte de fapt?

— Cine? interveni Sam.

Libby tăcu.

— Bărbatul cu care mama ta vrea să se căsătorească, răspunse Alec.

Tonul uşor ironic o indignă pe Libby; ea îi aruncă o privire mâhnită.

— Ah! Michael, răspunse Sam.

Alec se întoarse spre Libby în căutarea unei confirmări.

— Îl cheamă Michael? Michael şi mai cum?

— Garner, răspunse îndatoritor băiatul.

— Michael Garner este profesor?

Rosti ultimul cuvânt ca şi cum era vorba despre o meserie fără valoare şi demnă de dispreţ.

— Da, predă biologia, zise Sam, mândru că îl poate informa pe Alec.

În continuare, Sam îi povesti cum crescuse anul trecut mormoloci cu ajutorul lui Michael. Alec îl asculta cu interes, ceea ce-l încurajă pe copil să furnizeze multe amănunte despre acea experienţă. Dinspre partea ei, Libby urmărea scena. În ochii melancolici ai lui Alec citi limpede regretul că Sam manifesta atâta entuziasm faţă de Michael şi nu faţă de el.

De altfel, numele lui Michael reveni cu regularitate în conversaţie, după aceea. Nu că Libby s-ar fi arătat vorbăreaţă în legătură cu el, dar Sam, foarte departe de preocupările lui, vorbea adesea despre el, despre plimbările lor prin pădure, în cursul cărora Michael îl învăţa denumirile copacilor şi ale plantelor, despre broasca pe care o disecaseră împreună, despre specimenele pe care Michael i le aducea din studiile lui pe teren.

La fiecare din aceste evocări, Alec devenea din ce în ce mai morocănos. Dacă se îndoise o clipă de existenţa lui Michael, acum lucrul acesta nu mai era posibil.

* * *

În timpul săptămânii următoare, apariţiile lui Alec deveniră mai frecvente. Nu trecea o zi fără să vină cel puţin de două ori, sub cele mai diferite pretexte. Venea să ia masa de prânz cu Libby, să stea de vorbă cu ea, o însoţea la plajă, la cumpărături. Glumea cu Sam, îl lua la

pescuit, făcea box cu el.

În fine, Alec se comporta aşa cum visase Libby odinioară.

Dar ea nu se lăsa înşelată de această atitudine. Degeaba se străduia Alec în ceea ce făcea, el nu-i mai inspira deloc o încredere.

Erau rare locurile unde se putea duce ca să scape de el. Pe insula aceea mică, toată lumea se cunoştea şi se găsea întotdeauna cineva care să ştie unde eşti. Libby era hotărâtă cu orice preţ să dispară, şi asta cu atât mai mult cu cât se simţea vulnerabilă în faţa lui Alec.

De aceea, atunci când i se prezentă ocazia să părăsească insula pentru o zi, tânăra femeie se bucură din toată inima. Diferite persoane o incitaseră în cursul interviurilor ei să intre în legătură cu un anume Gibb Sawyer, unul dintre cei mai bătrâni pescari din regiune. Libby află că bărbatul trăia de puţin timp pe o insulă vecină, Spanish Wells, în compania fiicei sale. Se hotărî să-i facă o vizită.

Ce fericire! O zi fără să se teamă de insistenţele lui Alec Blanchard…

Apelă la serviciile lui Lyman ca să-i ducă, pe ea şi pe Sam, pe Insula Spanish. Se despărţiră dându-şi întâlnire în port a doua zi dimineaţa la ora nouă.

Când Libby sosi la ora stabilită, Lyman nu se afla la bord. În locul lui erau Alec şi fiica lui.

Furioasă, tânăra femeie se opri brusc în mijlocul cheiului. Până unde va împinge oare limitele hărţuirii? Foarte în largul lui ca de obicei, Alec arbora un zâmbet nepăsător.

— Lyman n-a putut veni. I s-a propus să lucreze pe un trauler. Vă duc eu pe Insula Spanish Wells.

Libby nu credea un cuvânt din povestea asta cu traulerul. Alec îl mituise pur şi simplu pe Lyman. Acesta trebuia să fie adevărul.

— Cu atât mai rău, Alec, nu-i nevoie să te deranjezi, vom merge în altă zi.

— Gibb Sawyer te aşteaptă, nu?

— Am să-i telefonez ca să stabilesc o altă întâlnire.

— N-o să-l poţi găsi.

Tânăra femeie îi aruncă lui Alec o privire scrutătoare.

— Pentru care motiv?

— După spusese lui Lyman, pleacă mâine la pescuit de ton pentru vreo cincisprezece zile.

— Sawyer are optzeci şi şase de ani. M-ar mira ca la vârsta asta să se îmbarce pe un vas de pescuit pentru două săptămâni!

— Îţi repet ce mi s-a spus.

Libby nu credea. Alec pusese totul la cale, era convinsă de asta văzând licărirea poznaşă din ochii lui. Dar dacă amâna această călătorie pentru altă dată, ar fi putut paria că Lyman va fi îmbarcat din nou pe un trauler. După cum mergeau lucrurile, Lyman va fi indisponibil toată vara!

Şi dacă, prin cea mai improbabilă întâmplare, Libby ar reuşi să-l convingă s-o ducă pe Insula Spanish Wells, Gibb Sawyer ar fi de negăsit. Alec ar avea grijă de asta…

În concluzie, nu avea altă posibilitate de opţiune decât să accepte compania lui Alec. Dar să nu spere ca ea să se arate sociabilă pe parcursul acestei zile!

— Foarte bine, să mergem, pentru că n-am de ales, spuse ea în silă.

Cu toate acestea, proasta ei dispoziţie nu dură mult: entuziasmul copiilor când vasul părăsi portul era contagios. Cu surâsul pe buze şi ochii strălucitori, ei scrutau cu interes apele limpezi în căutarea broaştelor ţestoase şi a bancurilor de peşti, şi fiecare descoperire era salutată cu strigăte de bucurie.

Insula Spanish Wells nu era departe de Harbour Island. Peste mai puţin de o oră, înaintau de-a lungul coastei sălbatice, cu vegetaţie luxuriantă, a micuţei insule.

— Priviţi! strigă Sam.

Libby se entuziasmă brusc. Băiatul le arăta un golf mic în forma unui corn de lună, cu o plajă cu nisip alb la adăpostul unui şir de cocotieri. Văzut de pe vas, decorul era cu adevărat încântător.

Văzut mai de aproape, era de-a dreptul fermecător. Libby ştia bine de ce... Locul acesta trezea în inima ei atâtea ecouri dureroase încât i se umeziră ochii de lacrimi.

— Putem să ne oprim aici? întrebă Juliet.

— Oh, da! exclamă Sam. Este atât de frumos.

Libby pândi tremurând hotărârea lui Alec, temându-se ca el să nu cedeze rugăminţilor copiilor. Din fericire, el nu schimbă direcţia.

Îi aruncă pe furiş o privire. Cu mâna pe cârmă, Alec privea drept înainte. Nicio emoţie deosebită nu se putea citi pe faţa lui. Indiferenţă? Voinţă deliberată de a ignora trecutul? Libby n-ar fi ştiut să spună.

Puţin după aceea ajungeau la unica localitate a insulei, un cătun modest de pescari scăldat în soare, cu bărcile lui multicolore aliniate de-a lungul cheiului.

— Ştii unde locuieşte Sawyer? o întrebă Alec pe Libby în timp ce lega vasul la chei.

— Da, mi-a explicat fiica lui.

— Atunci, du-te la el. Eu duc copiii să viziteze împrejurimile.

— Sam mă va însoţi...

— Nu, Sam va veni cu mine.

După o uşoară ezitare, Libby cedă. Pentru Sam era mai amuzant să se plimbe decât să-şi petreacă ore întregi ascultând un bătrân vorbind.

— La ce oră crezi că vei termina? o întrebă Alec.

— Spre prânz.

— Foarte bine.

Luându-i pe Sam şi pe Juliet de mână, se îndepărtă de-a lungul portului. Libby îi urmări mult timp cu privirea, uimită să constate cum mergeau toţi trei, uniţi şi înţeleşi ca membrii aceleiaşi familii...

Cuprinsă de ameţeală, închise ochii ca să-şi învingă emoţia care o copleşea. Ce-i trecea prin cap? Era o nebunie! În secunda următoare, pleca în direcţia opusă, spre căsuţa în care locuia Gibb Sawyer cu fiica lui.

Cu părul rărit şi alb, cu pielea tăbăcită şi ridată a bătrânilor lupi de mare, Gibb Sawyer era un om într-

adevăr impresionant. O primi într-un scaun cu rotile, dovadă că pescuitul de ton invocat de Alec nu existase decât în imaginaţia lui.

Îndată ce venea vorba despre mare, bărbatul acesta era de neoprit. Memoria lui formidabilă atrase admiraţia lui Libby. Pentru ea, el reînvie trecutul Insulei Harbour, anii de prosperitate, cei în care peştele făcea insula să trăiască, în care construcţia navală dădea de lucru întregii populaţii; şi apoi, anii mai puţin generoşi, de sărăcie, perioade de deziluzii şi de lipsuri. Îi vorbi de asemenea pe larg despre propria lui viaţă, despre cei cincizeci şi doi de ani de fericire împărtăşită cu o soţie a cărei moarte îi despărţise cu mai puţin de un an în urmă şi despre a cărei amintire nu putea vorbi fără să-i tremure glasul.

Libby înnegrea cu înfrigurare pagină după pagină. Captivată de talentul de povestitor al bătrânului pescar, pierduse cu totul noţiunea timpului. De aceea, fu puţin surprinsă când Magdalena, fiica lui Gibb Sawyer, apăru în micul salon ca să anunţe sosirea unor vizitatori; care nu erau alţii decât Alec şi copiii.

Pentru prima dată, Libby îşi consultă ceasul: unu şi un sfert!

— Doamne Dumnezeule, îmi pare rău! exclamă ea, încurcată.

— Nu este grav, o linişti Alec. Voiam numai să te anunţ că vom prânzi. Vom trece mai târziu.

Gibb Sawyer scutură din cap.

— Nu, tinere. O eliberez imediat pe doamna dumitale. Cu tot ce i-am povestit, are cu ce să scrie un roman. Nici eu nu mi-am dat seama cum a fugit timpul… Dacă vreţi să reveniţi, adăugă el adresându-se lui Libby, uşa vă este deschisă.

Ea acceptă cu bucurie şi stabiliră o întâlnire pentru lunea următoare. După ce îi mulţumi pentru amabilitate, Libby îi strânse mâna şi se retrase.

Ajunsă afară, Sam, foarte entuziasmat, se grăbi să-i expună amănunţit cum îşi petrecuseră timpul.

— A fost foarte amuzant! Am privit pescarii alegând

peştele, apoi ne-am plimbat prin piaţă şi Alec a cumpărat o mulţime de bunătăţi de mâncare. Ţie nu ţi-e foame?

— Acum că-mi vorbeşti despre asta, îmi dau seama că da, recunoscu Libby zâmbind.

— Copiii ţineau neapărat să facem un picnic, îi explică Alec. Şi cum n-am descoperit niciun restaurant foarte atrăgător…

Un picnic? De ce nu? îşi zise Libby. Oricum, restaurant sau picnic, principalul era să nu rămână mult timp singură cu Alec.

— Ei bine, sunt de acord, consimţi Libby. Unde mergem?

Sam răspunse imediat:

— Pe plaja lui Robinson Crusoe! Aceea pe care am văzut-o de pe vas când am venit.

— Oh, da! aprobă Juliet, tropăind de bucurie.

Libby îi aruncă lui Alec o chemare mută în ajutor. El ridică din umeri, cu un mic surâs în colţul buzelor.

— Ce părere ai?

Ea nu voia să meargă acolo! Nu se punea problema să revină pe plaja aceea, ca să se lase copleşită de amintiri!

— Nu, să mergem în altă parte, sugeră Libby.

În cele din urmă, bineînţeles, se îndreptară chiar într-acolo. Copiii se arătaseră neînduplecaţi.

* * *

Să iubească bărbatul cel mai minunat de pe pământ şi să fie iubită de el. Aceasta a fost fericirea cunoscută de Libby în vara celor optsprezece ani ai ei.

De aceea, în ziua când Alec o întrebă pe doamna Braden dacă miercurea următoare ar putea „să i-o ia pe Libby”, aceasta simţi o mare bucurie.

Doamna Braden nu-i ascunse totuşi teama ei când rămaseră singure.

— Sper că nu vei lua foarte în serios această… această poveste cu Alec. Este mult mai în vârstă decât tine, Libby. Şi are deja o oarecare experienţă.

— Ştiu, recunoscu ea.

Dar în sinea ei îşi spuse: „N-are decât douăzeci şi şase de ani. Ce-mi pasă dacă are sau nu experienţă? îl iubesc şi el mă iubeşte”.

— Îmi promiţi să fii cumine?

— Bineînţeles, spuse Libby zâmbind.

— Înţelegi, n-aş vrea ca Alec să-ţi provoace un necaz.

— Nu vă temeţi, doamnă Braden. Am încredere în Alec, îl consider prieten.

— Bine, dacă-i aşa…

Cu toate acestea, când Alec veni s-o ia pe Libby, doamna Braden nu uită să-şi repete recomandările.

— Mă bizui pe tine să te comporţi bine, îi spuse ea lu’ Alec.

El zâmbi liniştitor.

— Puteţi conta pe mine.

Câteva clipe mai târziu, în timp ce traversau grădina, mână în mână, ca să ajungă la drum, Libby îl întrebă pe Alec:

— Pot într-adevăr conta pe tine?

— Tu ce părere ai?

Fără să-i aştepte răspunsul, el o luă în braţe şi o sărută cu pasiune.

În ochii lui Libby, Alec Blanchard întruchipa idealul masculin, era eroul visurilor ei, bărbatul pe care era în stare să-l urmeze până la capătul lumii. Şi-ar fi pus viaţa în mâinile lui.

În răstimp de câteva săptămâni, devenise cel mai bun prieten al ei. După seara primei lor întâlniri, Alec venise s-o vadă în casa familiei Braden. Se întâmplă de asemenea să i se alăture când îşi petrecea după-amiaza la plajă cu Tony şi Alicia. Se amesteca în jocurile lor, participa la construirea unor castele de nisip, se scălda cu ei…

Şi seara, când copiii se culcaseră, iar domnul şi doamna Braden jucau bridge sau stăteau de vorbă cu prieteni, Alec venea din nou. Se plimbau pe plajă de-a lungul ţărmului său, aşezaţi pe terasă, îşi împărtăşeau într-o tandră complicitate planurile, visurile, speranţele tainice.

Înainte de Alec, Libby nu cunoscuse niciodată vreun

bărbat care să-i arate atâta interes. Şi care să-i dezvăluie atât de mult din el însuşi. Era singura căreia Alec i se destăinuise în legătură cu Clive Gilbert. Numai ea ştia cât de mult îl mişcase moartea acestui om, numai ea singură îi văzuse faţa devastată de durere.

— A fost vina mea. Eu ar fi trebuit să mor în locul lui, îi spusese el într-o seară lui Libby, cu un glas gâtuit de emoţie.

Îl strânsese în braţele ei, mulţumind Cerului că nu se întâmplase aşa, chiar dacă îi înţelegea durerea şi sentimentul de culpabilitate.

— Am o datorie faţă de el şi n-am să pot niciodată să mă achit de ea, adăugase Alec. Niciodată.

Ea îl sărutase cu blândeţe.

— Cine ştie? Poate că într-o zi vei găsi mijlocul. Încrederea pe care i-o arăta Alec o tulbura. În trei săptămâni, Libby aflase despre el mai mult decât despre băieţii pe care-i cunoscuse până atunci: Danny, cu care ieşise mult timp, Cliff, cu care în urmă cu numai două luni credea că se va căsători.

Acum, cel cu care voia să-şi împartă viaţa se numea Alec Blanchard. Avea convingerea intimă că el era acela pe care-l aştepta. Şi visul ei, speranţa ei cea mai fierbinte era ca şi el să vrea să-şi unească viaţa cu a ei.

Nu avusese niciodată ocazia să fie împreună mai mult de o oră sau două… până astăzi.

— Am împrumutat vasul lui Lyman, o anunţă Alec în timp ce se îndreptau spre port. Am intenţia să te duc într-un loc foarte deosebit.

— Unde?

— Vei vedea…

Destinaţia aceasta misterioasă era un minunat golfuleţ, la care se putea ajunge numai pe mare, aflat pe insula apropiată, Spanish Wells. O plajă cu nisip alb, înconjurată de rânduri dese de palmieri, scăldată de ape calde şi limpezi în care se amestecau azurul şi peruzeaua.

Când această bijuterie apăru în faţa ochilor lui Libby, un surâs extaziat îi lumină faţa.

— Eram sigur că o să-ţi placă, murmură Alec.

— Suntem în paradis! N-aş fi crezut că în lumea asta există asemenea locuri.

Ceea ce se întâmplă în ziua aceea îi dovedi că realitatea se întâlneşte uneori cu visul. Că se putea întâmpla orice.

Împărţiră cele aduse de Alec pentru picnic şi mâncară admirând în acelaşi timp peisajul minunat din jurul lor. Înotară, se zbenguiră în apă cu aceeaşi lipsă de griji ca doi copii. Alergau veseli, se stropeau cu apă, se scufundau în apă ca să scape de celălalt. Foarte repede, totuşi jocurile acestea nevinovate luară o turnură complet diferită. Ca urmare a unei fugăriri, Libby ajunse prizoniera braţelor lui Alec, care o ţineau strâns lipită de el. Atunci, urmă ceva ca o ameţeală… Contactul acestui corp musculos, fremătător, lipit de al ei, declanşă o furtună irezistibilă a simţurilor ei. Privirile lor se întâlniră, şi gurile lor se uniră într-un sărut năvalnic.

Libby se agăţă de Alec, descumpănită de violenţa dorinţei care o copleşea. Pe neaşteptate, el o ridică în braţe şi o duse până sub cocotieri, unde o puse pe prosoapele lor de baie. Aici, îngenuncheat lângă ea, o sorbi cu o privire febrilă, mângâindu-i în acelaşi timp obrazul cu vârful degetelor, apoi scobitura gâtului, rotunjimea umărului… Mângâieri subtile care o făceau să tremure toată.

— Se presupune că trebuie să mă comport bine, murmură el cu o voce răguşită, fără să-şi oprească mâinile să rătăcească pe corpul ei.

Ele alunecau acum de-a lungul braţelor ei, apoi pe curba delicată a mijlocului.

— Consideri că nu te comporţi bine? replică Libby dintr-o suflare.

— Depinde ce se înţelege prin asta.

El zâmbi şi Libby, zâmbindu-i la rândul ei, îi atinse cu un deget care tremura părul negru de pe piept.

— După părerea mea, te comporţi perfect.

— Oh! Libby…

Tremurând, Alec puse din nou stăpânire pe buzele ei.

— Libby… am atâta nevoie de tine.

Şi ea avea nevoie de el. La nebunie. Alec îi era indispensabil ca aerul de respirat. Era jumătatea cealaltă a propriei ei fiinţe.

Cu un gest plin de delicateţe, el îi mângâie gâtul fremătător şi se opri exact la marginea costumului de baie, în scobitura sânilor. Încremenită într-o nemişcare totală, Libby rămăsese cu ochii aţintiţi pe figura lui Alec, fascinată de ce exprima acesta. Dorinţa, bineînţeles, pasiunea, dar şi o tandreţe care o tulbură. Mai cu seamă când privirea lui Alec o întâlni pe a ei. O privire vibrând de sensibilitate: o invita la dragoste, dar nu i-o impunea.

Fără nicio ezitare, Libby se ridică într-un cot ca să-şi descheie sutienul costumului de baie, dezvăluindu-şi sânii albi în delicata lor nuditate.

Alec îşi ţinu respiraţia.

— Ce frumoasă eşti…

Ea îi zâmbi.

— Şi tu eşti frumos… Eşti bărbatul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată, Alec.

— Şi ai văzut mulţi?

Libby roşi.

— Nu… în fine, nu în felul în care îţi imaginezi.

— Este adevărat? şopti Alec.

Ea dădu din cap, sufocată de emoţie.

— Dar pe tine te vreau, adăugă ea cu înfocare.

Şi ca pentru a i-o dovedi mai bine, îl îmbrăţişă într-un elan posesiv, îşi trecu mâinile peste spatele şi mijlocul lui în mângâieri nerăbdătoare şi îşi frecă sânii de bustul lui gol.

Era o îndrăzneală de care nu s-ar fi crezut în stare în urmă cu câteva minute, dar Alec tocmai trezise femeia care dormea în ea. Şi Libby, ameţită de un sentiment de libertate exaltantă, nu mai avea decât o dorinţă: să descopere cu el aventura dragostei fizice.

Înnebunit, el luă faţa lui Libby în palmele deschise ca să-i culeagă gura, apoi coborî încet spre gât, spre pieptul

ei umflat de plăcere, care se ridica în ritmul sacadat al respiraţiei.

— Oh, Libby, te doresc ca un nebun.

Ea abia îl auzea, transportată de un vârtej de plăcere.

Cu gesturi febrile, Alec isprăvi s-o dezbrace şi îşi scoase şi el costumul de baie. Apoi, mâinile lui îndrăzneţe şi experte începură o explorare senzuală a corpului lui Libby, care o duse într-un univers al pasiunii a cărui existenţă n-ar fi bănuit-o niciodată. Căldura sărutărilor lui o ameţea şi ea se răsucea, străbătută de fiori, copleşită de violenţa acestor senzaţii noi.

— Alec…

Ea fu aceea care, murmurându-i numele, îl trase spre ea ca să-l facă să înţeleagă urgenţa dorinţei ei.

— Mă tem să nu-ţi fac rău, şopti el.

Ea îi zâmbi încrezătoare.

— Nu…

Libby nu simţi nicio durere. În clipa aceasta sublimă, numai Alec conta în ochii ei. Alec, dragostea pe care i-o purta, dovada pe care dorea să i-o ofere despre sinceritatea ei.

Condusă doar de această exigenţă, Libby se dărui în întregime, unduindu-se sub el în ritmul exaltat al pasiunii. Plăcerea se născu în ea cum se nasc valurile, crescând, amplificându-se treptat. În clipa în care credea că atinge culmea voluptăţii, extazul explodă în ea cu aceeaşi impetuozitate cu care valul, înalt şi clocotitor, se sparge de ţărm.

Senzaţia se risipi la fel cum se retrage marea, încet, treptat, lăsând-o pe tânăra femeie cu un minunat sentiment de plenitudine.

Atinse obrazul lui Alec cu vârful degetului. El se ridică într-un cot pentru a-şi cufunda în ochii ei o privire emoţionată înainte de a depune un sărut în palma ei.

— Te simţi bine? murmură el.

Drept răspuns, ea îi zâmbi în timp ce lacrimi îi perlau pleoapele. Lacrimi de fericire.

Flacăra iubirii lor străluci înalt şi puternic de-a

lungul acestei zile magice. Stăpâniţi de o sete nesăţioasă unul de celălalt, se îmbrăţişau, se sărutau, se lăsau pradă focului pasiunii, ca şi cum erau singuri pe lume.

Abia când soarele începu să coboare la orizont se hotărâră să se întoarcă pe Insula Harbour. O inexplicabilă melancolie o cuprinse pe Libby când văzu îndepărtându-se micul golf unde cunoscuse atâta bucurie.

— Aceasta va fi plaja noastră, murmură ea.

— Da, grădina iubirii noastre, aprobă Alec strângând-o lângă el.

— Vom reveni oare aici?

— Bineînţeles.

Ea nu se îndoi nicio clipă, cuibărită în îmbrăţişarea caldă a braţelor lui.

Nu se întorseseră acolo niciodată. Capitolul 6

După opt ani nimic nu se schimbase.

Aceeaşi plajă, aceiaşi palmieri, totul părea identic. Şi cu toate acestea, nimic nu era ca înainte. În ochii lui Libby, locul îşi pierduse puterea magică. Dacă trebuia să judece după atitudinea lui Alec, întoarcerea lor în locul acesta nu trezea în el niciun fel de emoţie.

Imediat ce vasul ancoră în port, el îşi făcu de lucru cu adunatul lucrurilor, indiferent la exclamaţiile entuziaste ale copiilor care alergau deja pe ţărm.

Abătută, Libby îl ajută să transporte coşuri şi sacoşe pe nisip. Acolo, ea începu să organizeze instalarea lor, fără niciun fel de grabă, deoarece se temea de momentul când va trebui să înfrunte privirea lui Alec.

Inevitabil, însă, momentul acesta sosi. Atunci, alese soluţia de a-i întoarce spatele lui Alec ca să-şi concentreze atenţia asupra copiilor care se zbenguiau la malul apei: Sam cu exuberanţa lui obişnuită şi Juliet cu o vioiciune pe care tânăra femeie nu i-o cunoscuse niciodată până acum.

Cât de mult se schimba copilul acesta… Văzând-o ţopăind de bucurie, auzindu-i hohotele de râs, Libby se simţi copleşită de un val de tandreţe. I-ar fi plăcut atât de mult să aibă o fetiţă ca Juliet. Şi totuşi, putuse s-o deteste timp de opt ani de zile…

I s-ar fi părut de neconceput să simtă într-o zi un ataşament sincer pentru această copilă născută din dragostea lui Alec cu Margo.

Libby aruncă pe furiş o privire spre Alec. Oare ce gânduri îi ocupau mintea?

Şi află imediat.

— Mă întreb cum ar reacţiona Sam dacă ar afla că a fost conceput acolo, sub copacul acela.

Libby îl privi încremenită.

— Acesta este adevărul, adăugă el.

— Ştiu, dar n-am intenţia s-o strig în gura mare ca să afle toată lumea. Şi ai face mai bine să te abţii şi tu.

— Da, cunosc punctul tău de vedere asupra acestei chestiuni. Şi îl consider complet aberant.

— Deloc!

— Ba da, Libby! Atitudinea ta te înfundă în minciună.

— Dar îmi face viaţa suportabilă.

— Chestiune de opinie… Mă întreb dacă nu te minţi şi pe tine însăţi.

— Ce trebuie să înţeleg prin asta?

— Numai atât: te comporţi ca şi cum n-am fost niciodată aici, ca şi cum aici nu s-a întâmplat nimic. Totuşi, nu se poate să fi uitat…

Ea ridică din umeri în semn de indiferenţă. Alec insistă.

— Răspunde-mi, Libby.

— Nu ţin să-mi amintesc, poftim!

— Nu ţii să-ţi aminteşti?

Ea sesiză în intonaţia vocii lui accente dureroase, ca şi cum răspunsul ei îl rănea. Într-un acces de curiozitate, îl întrebă:

— Ţie ţi se întâmplă să-ţi aminteşti?

— Da. Pe parcursul anilor, am revenit aici cu gândul aproape în fiecare zi.

Lui Libby i se păru că inima ei se oprea să mai bată. Reuşi cu mare greutate să nu-şi trădeze emoţia.

— Presupun că nu mă crezi, dar acesta este adevărul, continuă Alec cu un surâs melancolic.

Nu, nu putea şi nu voia să-l creadă, nu avea dreptul! Ar fi însemnat să-şi distrugă apărarea.

Alec îşi îndreptă privirea spre Sam şi Juliet, după care continuă:

— Bineînţeles, nu-mi închipuiam o asemenea situaţie. Tu şi cu mine pe această plajă, cu doi copii neastâmpăraţi… dar este bine aşa, îmi place, încheie el cu un zâmbet aproape fericit.

Siguranţa liniştită a vocii lui avea ceva extrem de tulburător. Alec i se arăta lui Libby într-o nouă lumină, ea putând să evalueze cât de mult se schimbase. La treizeci şi patru de ani, în floarea vârstei, dezvăluind o personalitate voluntară, puternică, hotărâtă, tot atâtea calităţi pe care le ghicise în el în urmă cu opt ani. Astăzi, însă, Libby descoperea în plus la Alec un suflet cald, sensibil.

La fel cum îl iubise în tinereţea ei, Libby se temea să nu se îndrăgostească de bărbatul care devenise… Ar fi o nebunie! Deoarece el n-o iubea cu adevărat. Numai Sam îl interesa.

Dintr-un reflex necontrolat, îşi strânse braţele peste piept, ca pentru a se apăra de un pericol iminent.

Alec îi întinse mâna.

— Vino. Hai să ne distrăm cu copiii.

— Nu, n-am chef să…

Alec îi reteză scurt protestele.

— Te rog, Libby. N-o să stai îmbufnată până diseară!

Fără să-i lase răgazul să răspundă, o prinse de mână şi o antrenă spre mare.

Ce rău era să-şi permită câteva clipe de slăbiciune? O singură după-amiază nu putea avea consecinţe… Aceste câteva ore vor rămâne unele dintre acele clipe din afara timpului, un moment privilegiat. Un basm, într-un anume fel.

Încântaţi, copiii îi primiră cu ţipete de bucurie. Cum Julietei părul îi cădea mereu pe faţă, Libby i-l împleti într-o lungă coadă blondă. Aşezate una lângă alta pe nisip, ca o mamă cu fiica ei, îl priviră pe Alec ridicându-l pe Sam pe umeri şi intrând în apă cu el. Nu i se mai vedeau decât

nasul şi creştetul capului. Alec se distra făcând bule de aer, ceea ce dezlănţui veselia Julietei.

Cum toată lumea era înfometată, se retraseră la umbra cocotierilor şi despachetară sandvişurile cumpărate de Alec. Această masă modestă fu savurată cu poftă şi stropită cu câteva sticle de apă minerală.

Mai târziu, construiră un splendid castel de nisip şi îşi înscriseră numele pe plajă, aşa cum un artist îşi semnează opera. După aceea, intrară cu toţii în apă ca să înoate sau numai ca să se lase purtaţi de valuri. Libby radia de mulţumire; se simţea fericită cum nu fusese de mult timp.

De aceea, când soarele aprinse asfinţitul şi se întoarseră pe vas, nu respinse braţul lui Alec pus în jurul umerilor ei. Şi, când el o strânse aproape, Libby se lipi, fără să opună rezistenţă, de umărul lui, atât de plăcută era căldura acestui contact. Avea impresia că pluteşte pe un nor de fericire. Conştientă de caracterul preţios al acestui moment, îl savura încercând să nu se gândească la faptul că va trebui să revină cu picioarele pe pământ.

Aceeaşi fericire deplină o stăpânea când părăsiseră „grădina dragostei” lor în urmă cu opt ani. În seara aceea, însă, în port îi aştepta o mare surpriză: Margo…

În seara asta, Margo nu va fi acolo. Basmul se va încheia fără vreo surpriză neplăcută şi viaţa îşi va relua cursul de fiecare zi.

Se apropiau de Insula Harbour. Vasul acostă fără zgomot la chei. Alec se pregătea să-l amareze când o lanternă lumină noaptea.

— Ah, tu eşti, Lyman? întrebă Alec. Ţine, prinde.

Şi îi aruncă parâma.

— Am prins-o, răspunse o voce.

Dar nu era vocea lui Lyman, ci a lui Michael.

* * *

— Trebuie să recunoşti că este o surpriză!

Aşezat pe canapeaua din camera de zi, cu un pahar de whisky în mână, Michael o urmărea pe Libby cu un zâmbet amuzat.

— Oh, da!

De fapt, la aproape două ore după reîntâlnirea lor, tânăra femeie nu-şi revenise încă din uimire.

Această vizită neprevăzută îi provocase aceeaşi uimire lui Sam. Descoperindu-l pe Michael pe chei, el coborâse în fugă de pe vas ca să-i sară de gât.

— Michael! Tu eşti!

Sam nu mai putea de bucurie. El fu cel care făcu prezentările, din fericire, deoarece Libby ar fi fost incapabilă de aşa ceva.

— Ea este prietena mea, Juliet. Iar el este Alec…

Cum Libby îndreptase lanterna spre fiul ei şi spre Michael, Sam adăugase vesel:

— El este Michael!

Cu inima bătând puternic, Libby înregistră caleidoscopul de emoţii de pe feţele dezvăluite de lumina lanternei. Cea a lui Michael, al cărui zâmbet dispăru când văzu mâna lui Alec pe umărul lui Libby; cea a lui Sam, radiind de bucurie, a lui Juliet, curioasă, şi în sfârşit cea a lui Alec… întunecată şi ameninţătoare.

— Leagă parâma, îi aruncă el tăios lui Michael.

După ce o împinse pe Libby pe chei, i-o întinse pe Juliet, apoi sări la rândul lui de pe vas. Apoi, îndepărtând-o pe fiica lui, o întrebă încet pe Libby:

— Ce înseamnă asta? Este o cursă?

— Nicidecum eu…

— Oricum, n-are niciun fel de importanţă! Poţi să-l trimiţi înapoi chiar mâine. Haide, Juliet, mergem acasă, este târziu.

Insolenţa lui ar fi îngrozit-o pe Libby dacă n-ar fi fost sub şocul sosirii lui Michael. Înainte de a putea reacţiona în vreun fel, Alec îşi luă lucrurile şi o prinse de mână pe Juliet.

— Noapte bună! le aruncă el.

— Noapte bună, Alec! îi strigă Sam.

Libby, extrem de încurcată, urmări siluetele lor îndepărtându-se în întuneric.

— Alec? întrebă Michael. Despre cine este vorba?

— Este… fiica lui este prietenă cu Sam, bâigui Libby.

— Înţeleg.

Lucrurile se opriră aici până când se regăsiră între patru ochi în camera de zi.

Atunci, Michael o trase pe tânăra femeie în braţele lui şi puse stăpânire pe gura ei. Imperios, avid, sărutul lui se voia convingător. Libby avea nevoie să fie convinsă, nu cerea decât să se lase în seama lui. Din păcate, cu toate eforturile ei, nu se putea împiedica să se gândească la sărutările lui Alec, la pasiunea fierbinte care se aprindea de fiecare dată între ei. O pasiune pe care îmbrăţişările lui Michael nu reuşiseră niciodată să o facă să renască în ea.

Această descoperire îi aduse lacrimi în ochi. Nu, era prea nedrept…

Michael îşi dădu seama fără îndoială de tulburarea ei, deoarece se îndepărtă puţin ca s-o privească, îngrijorat.

— Libby…?

Incapabilă să-i înfrunte privirea, ea îşi coborî pleoapele.

— Iartă-mă, Mike, eu… sunt obosită… Pot să-ţi ofer un whisky?

— Cu plăcere.

Astfel că acum stăteau faţă în faţă, el pe canapea, cu paharul de whisky în mână, iar ea în cadrul uşii, cu un pahar de ceai rece.

— N-ar fi trebuit să vin, prin urmare? întrebă el în timp ce zâmbetul i se ştergea de pe buze.

— Nu.

Michael făcu să danseze lichidul de culoarea chihlimbarului de pe fundul paharului său. Libby îl simţea încordat, ca şi cum nu ştia prea bine cum să abordeze subiectul care îl preocupa.

A ales maniera cea mai directă.

— Alec nu este numai tatăl Julietei, nu-i aşa?

Ea păli.

— Este şi tatăl lui Sam?

Nu mai era cazul să apeleze la minciuni şi la subterfugii, îşi zise Libby.

— Da, ai ghicit. Dar să ştii că asta nu schimbă nimic. Michael râse neîncrezător.

— Totuşi, Libby! De ce nu mi-ai spus nimic?

Ea începu să măsoare cu paşi mari încăperea, nervoasă.

— Nu puteam.

— Din cauza lui ai venit aici? Sperai să reiei legăturile cu el?

— Nu! Bineînţeles că nu, dacă ţii seama că ne vom căsători. Nici măcar nu m-am gândit că-l voi găsi aici.

— Într-un cuvânt, nu este decât o coincidenţă?

— Da.

— Dar Alec este tatăl lui Sam.

— Da…

— Şi cum se numeşte tatăl lui Sam?

Părea să-i placă să repete aceste cuvinte, ca pentru a le pătrunde mai bine înţelesul.

— Alec Blanchard, răspunse Libby fără nicio tragere de inimă.

— Cum? Blanchard? Actorul? Regizorul?

— Da.

Surprins, Michael nu-şi ascundea stupoarea.

— Unde l-ai cunoscut pe Alec Blanchard?

— Aici…

În câteva cuvinte, Libby îi dezvălui ceea ce nu destăinuise niciodată decât părinţilor ei: cum drumurile lor se încrucişaseră, din întâmplare, cu câţiva ani în urmă.

— L-ai iubit?

Acesta a fost unicul comentariu al lui Michael când ea terminase de vorbit. Mai mult o constatare amară decât o întrebare. Cum să susţină contrariul? Libby ar fi fost incapabilă s-o facă.

— Da, murmură ea. L-am iubit.

— Şi încă îl mai iubeşti, după… câţi ani?

Opt ani, acum.

Ea îl privi lung, revoltată, gata să nege.

— Nu! Nu este adevărat. Nu mai simt nimic pentru el. Totul s-a sfârşit între noi.

Michael rămase tăcut un timp. La ce se gândea oare? O credea, măcar? Fiecare secundă care trecea sporea suferinţa lui Libby. Cât de mult se învinuia că îl chinuia cu îndoileli şi frământări! Pe el, atât de bun, atât de tandru şi înţelegător.

În cele din urmă, el se ridică de pe canapea, se apropie şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Libby…

— Oh, Michael, îmi pare rău. Regret ce s-a întâmplat. Eu nu…

— Sst. N-are importanţă. pentru că nu mai este nimic între voi…

— Nu, nu mai este nimic, te asigur.

— Atunci, nu-ţi face sânge rău, murmură Michael.

Un surâs îi destinse faţa. Înconjurând-o pe Libby cu braţele, o strânse lângă el şi ea se lăsă legănată, cu pleoapele închise. Cuibărită la pieptul lui, încerca întotdeauna un sentiment binefăcător de tihnă şi de siguranţă. În seara asta, Libby avea nevoie mai mult ca niciodată de căldura lui.

— Oh, Mike! Ce o să fac?

— Du-te la culcare.

— Voiam să spun… în legătură cu Alec, şopti ea ridicând spre el o privire timidă.

— N-ai decât să-l ignori.

Să-l ignore? Era oare posibil?

— Vom vorbi din nou despre toate astea mâine, adăugă Michael. Nu se va schimba nimic până atunci.

— Sper.

— Sunt sigur de asta, zise Michael atingându-i uşor fruntea cu un sărut. Numai dacă reuşesc să te conving să mă accepţi în patul tău?

Cum Libby scutura din cap, Michael avu un zâmbet melancolic.

— Bănuiam… Nu te nelinişti, draga mea. Faptul că este bogat şi influent nu înseamnă că poate să-ţi impună voinţa lui.

După aceste cuvinte liniştitoare, el o părăsi ca să

urce la etaj, în camera pe care trebuia s-o împartă cu Sam. Trebuia oare să-l creadă? Pe Libby o părăsise toată bucuria. Pentru ea, basmul se încheia într-o notă foarte tristă.

* * *

Când intră în bucătărie după o noapte de insomnie, Libby îl găsi pe Michael instalat în faţa unei ceşti de cafea. O întâmpină cu un surâs încurajator.

— Bună dimineaţa.

Ea îi răspunse la salut cu o voce lipsită de veselie. Tâmplele îi zvâcneau, corpul o durea şi se simţea la fel de obosită fizic cât şi moral.

— S-ar spune că nu prea eşti în formă? o întrebă Michael.

— Nu, nu prea.

El se ridică de pe scaun ca s-o ia în braţe.

— Nu te necăji. N-avem decât să vizităm insula, astăzi. Îmi vei servi drept ghid, de acord? în felul acesta, Blanchard nu te va supăra.

Însemna să nu-l cunoască bine pe Alec… Nu-şi terminaseră încă micul dejun şi el era deja acolo.

— Am venit să-ţi văd prietenul, anunţă el în faţa expresiei uimite a lui Libby când aceasta îi deschise uşa.

Fără să aştepte măcar să fie invitat, intră în camera de zi.

— Se pare că aţi crescut mormoloci împreună, dumneavoastră şi Sam, îi spuse el lui Michael.

— Este exact, confirmă Michael, uluit.

Văzându-l pe Alec luând loc pe un scaun, Libby îşi încruntă sprâncenele, iritată de dezinvoltura lui.

— La vremea aceea, Sam avea nevoie de prezenţa unui tată, adăugă Alec. Am spus: la vremea aceea…

Mesajul era cât se poate de clar: „De acum înainte, nu mai are nevoie, sunt aici”.

Fără altă introducere, îi propuse lui Michael:

— O să vizităm insula împreună. Libby are de lucru.

— Eu nu… începu ea.

Dar Alec n-o lăsă să continue.

— Timpul ei este preţios. Îmi repetă asta fără întrerupere.

Spunând asta, îi aruncă lui Libby un zâmbet complice care o făcu să tremure de exasperare.

— Veniţi? Maşina mea este afară, îi aruncă el lui Michael.

Descumpănit, acesta şovăi. Privirea lui se mută rând pe rând de la Libby la Alec, apoi ridică din umeri.

— Ei bine, de acord. Vă urmez.

* * *

După terminarea turului insulei, Michael fu dus la plajă de Alec şi de fiica lui pentru a se consacra plăcerilor scufundărilor submarine între stânci. După care îl recuperară pe Sam la ieşirea de la şcoală şi reveniră acasă la Libby, care fu informată că vor cina cu toţii într-unul din restaurantele de pe insulă.

— Du-te repede şi te pregăteşte, îi porunci el.

— Eu prevăzusem să cinăm aici.

— Nu, nu în seara asta.

Tonul lui era categoric şi, copleşită de plictiseală, sfârşi prin a ceda. Libby avea impresia că este depăşită de evenimente.

Alec le oferi o masă regească, stropită cu cele mai bune vinuri. Pe durata întregii seri el conduse conversaţia, strălucind prin farmecul şi destinderea lui. Confidenţele sale despre lumea cinematografiei în special fură ascultate cu un viu interes. Chiar şi Michael, fire puţin impresionabilă totuşi, fu cucerit de povestirile lui nostime.

Atât la masă cât şi la întoarcerea cu maşina, Michael se găsi plasat cât mai departe posibil de Libby. Cu siguranţă, întâmplarea nu jucase niciun rol în privinţa asta…

— Prin urmare, ce ţi-a spus? îl întrebă tânăra femeie îndată ce rămaseră în sfârşit singuri acasă.

— Mi-a dat cu amabilitate de înţeles că trebuie să mă dau la o parte şi să-i las libertate deplină de acţiune.

— Cum?

— Da… Blanchard te vrea, Libby.

— Bineînţeles că nu! Pe Sam îl vrea!

— Eu nu sunt atât de sigur.

— Eu, da!

Michael o prinse pe Libby de mijloc şi o trase spre sine. O privi drept în ochi, cu un aer grav.

— Întrebarea nu este de a şti dacă te vrea sau nu, Libby. Eu sunt convins că da. Întrebarea este de a şti dacă are şanse să-şi atingă scopul.

— Ei bine, răspunsul este nu! Nu mi-am schimbat hotărârea. Ne vom căsători imediat ce mă întorc, Michael.

În timpul zilelor care urmară, Alec desfăşură comori de ingeniozitate ca să se insinueze între Libby şi Michael. Nu le lăsa nicio clipă de linişte. Pe scurt, avea un comportament odios.

Libby se străduia să privească situaţia cu filosofie. Nu scăpa nicio ocazie să se agaţe de gâtul lui Michael în prezenţa lui Alec, să-l sărute, să se cuibărească lângă el. Manevrele acestea, departe de a-l descuraja, păreau dimpotrivă să sporească tenacitatea lui Alec.

Într-o dimineaţă, la trei zile de la sosirea lui Michael, Libby se repezise intenţionat în braţele lui Michael…

Rezultatul se dovedi concludent: cu un rictus dezagreabil pe buze, Alec îi salută pe un ton deosebit de tăios.

Aranjă în aşa fel lucrurile încât să-l trimită repede pe Michael la etaj să-l vadă pe Sam, ca să rămână singur cu Libby în bucătărie.

— După cum văd, încerci să mă faci gelos.

— Nicidecum. Supraestimezi interesul pe care ţi-l port, Alec. Pentru că nu-ţi place să mă vezi sărutându-l pe Michael, n-ai decât să rămâi acasă la tine.

— Sunt atât de plăcute săruturile profesorului? Să vedem dacă nu le preferi pe ale mele…

Cu o mişcare fulgerătoare, o lipi de el şi o sărută cu o patimă nestăvilită, pe lângă care săruturile lui Michael păreau foarte timide. O veritabilă înfrigurare puse stăpânire pe Libby chiar în timp ce se lupta cu disperare să-şi recapete stăpânirea de sine.

Cu toate acestea, Alec fu acela care se îndepărtă primul. În acelaşi timp, privirea lui se îndreptă spre scară. Ridică din umeri cu un aer dezolat.

— Voiam numai să mă asigur că aveam dreptate, îi spuse el lui Michael.

În clipa aceea, Libby îl detestă mai mult decât îl detestase vreodată în ultimii opt ani.

Alb la faţă, Michael rămăsese înlemnit la picioarul scării. Ochii lui treceau pe rând de la Alec la Libby. Avea înfăţişarea deznădăjduită a unui bărbat trădat.

În culmea indignării, Libby se întoarse spre Alec.

— Eşti ticălos! îi aruncă ea. Ticălos, mă auzi?

Şi ieşi din casă.

Cât timp rătăcise oare la întâmplare? Libby ar fi fost incapabilă să spună. Zbuciumată, nefericită, nu mai era conştientă de ce se întâmpla în jurul ei.

Ce se va întâmpla oare de acum înainte? Acum nu mai putea fi vorba despre căsătoria cu Michael. Poate că la întoarcere nici nu-l va mai găsi acasă.

Michael nu plecase, dar îl găsi ocupat cu pregătirea valizei, cu o expresie încordată pe faţă.

— Plec, o anunţă el pe Libby.

Se aşeză pe pat, cu un nod în gât, privindu-şi mâinile puse pe genunchi.

— Îmi pare rău, Michael.

— Şi mie.

Ea îşi ridică ochii ca să-l privească în faţă.

— Te iubesc, murmură ea cu o voce tristă.

A doua zi, ajunseră într-o dispoziţie abătută la locul de îmbarcare spre Nassau. La ora zece, vasul-navetă îl luă pe Michael şi Libby porni singură, cu lacrimi în ochi, pe drumul de întoarcere.

Ca să uite de supărare, îşi petrecu restul zilei la masa de lucru. Pierdere de timp: era incapabilă să se concentreze.

Fiul ei renunţă să-i mai vorbească; pierdută în gândurile ei, mama lui nu-l asculta.

— Îţi lipseşte Michael, declară el sentenţios.

Ea ar fi vrut ca lucrurile să stea astfel…

Ca să nu-l neliniştească pe Sam, Libby jucă trei partide de dame cu el, pe care le pierdu, atât de neatentă era.

De aceea, când apăru Arthur ca să-l invite pe Sam să-şi petreacă noaptea la el, tânăra femeie primi invitaţia cu bucurie. Îşi iubea fiul dar, în seara asta, avea nevoie să facă bilanţul singură.

Îşi dădu acordul fără greutate, spre marea bucurie a lui Sam.

După mai puţin de o jumătate de oră, după ce încercase fără mai mult succes să lucreze, Libby se ducea la culcare.

Imposibil să doarmă… Ochii ei refuzau să se închidă, o hărţuiau o mulţime de gânduri.

Poate că va fi mai bine jos, pe canapeaua din camera de zi. Dar şi aici somnul se încăpăţâna s-o ocolească. Istovită, Libby începu să se gândească la perioada nu atât de îndepărtată în care viaţa ei era simplă, liniştită, bine aşezată…

Brusc, tresări: cineva bătea la uşă. Capitolul *1*

Bătea… sau mai degrabă izbea furios.

Despre ce putea fi vorba?

Neliniştită, Libby se ridică şi, fără să se gândească, se duse să deschidă.

— Alec! Ce-i cu tine?

Părea în prada unei ciudate agitaţii.

— Credeam că ai plecat! exclamă el.

— De ce să fi plecat?

— De ce? Ca să-l urmezi pe Michael. El a părăsit insula.

— Da. Din cauza ta!

Alec intră în încăpere şi se opri în faţa ei.

— Nu conta pe mine ca să regret plecarea lui.

— Oh! bănuiam. Ce vrei, Alec?

— Ştii bine.

— Îl vrei pe Sam.

El o privi lung, fără să spună ceva, apoi scutură din

cap.

— Nu, Libby, nu pe Sam. Nu numai pe el. Pe tine.

Rezemată cu spatele de uşă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, Libby îl cercetă la rândul ei pe Alec. Nu mai exista nimic comun între nepăsătorul Alec, cel sigur pe el, care o hărţuise atâtea zile, şi bărbatul care se afla acum în faţa ei, neras, cu părul în dezordine, cu o expresie chinuită pe faţă.

În douăzeci şi patru de ore, fermecătorul mândru şi zeflemitor se transformase într-o fiinţă copleşită de nesiguranţă.

— N-am încetat niciodată să te vreau, Libby.

— Te rog, Alec, nu-ţi bate joc de mine! M-ai făcut să îndur destule de câtva timp, nu?

El avu un râs trist.

— Şi tu, îţi imaginezi cât m-ai făcut să sufăr pedepsindu-mă zi după zi cu prezenţa acelui tip?

— Ce tupeu! Michael venise să mă vadă, eram logodiţi, ce putea fi mai firesc? Nimeni nu-ţi cerea să fii aici.

— Eraţi?

— Poftim?

— Ai spus „eram” logodiţi?

— Într-adevăr. Acum nu mai suntem. Încă o ispravă de trecut la activul tău!

Alec părea dintr-odată mai puţin abătut. Îndreptându-se spre canapea, se lăsă să cadă pe ea cu toată greutatea lui.

— Ridică-te! îi ordonă Libby.

— Nu.

— Alec, întoarce-te imediat acasă la tine.

— Nu.

Redusă la neputinţă, Libby oftă exasperată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alec! de ce mă supui la un asemenea calvar? Ascultă, în privinţa lui Sam… am putea găsi o soluţie.

— Adică?

— Înţeleg că doreşti să-l vezi. Înţeleg asta şi sunt de

acord. În fine… în anumite limite, se grăbi ea să adauge, de teamă ca el să nu creadă că era vorba despre o capitulare.

— Prin urmare, intenţionezi să-mi oferi un drept de vizită? Asta e ideea ta?

— Nu tocmai un drept… să spunem că nu te voi împiedica să-l vezi.

— Ai vrea să n-o poţi face!

— Eu… eu…

— Oricum, Sam nu constituie decât o parte a problemei. O mică parte. Partea importantă eşti tu.

— Eu? repetă Libby, dintr-odată mai nervoasă.

— Da, tu. O ştii bine, Libby, ţi-am spus-o. Vă vreau pe amândoi, pe Sam şi pe tine.

— Nu, pe mine nu.

— Şi de ce nu?

— Dacă aşa ar sta lucrurile, pe mine m-ai fi ales acum câţiva ani, nu pe Margo.

O dată mai mult, la evocarea lui Margo, Alec se întristă. În clipa următoare, era în picioare.

— Uită trecutul, Libby! replică el cu vehemenţă. Astăzi, pe tine te aleg!

Din clipa asta, tot ce rămăsese din stăpânirea lui de sine îl părăsi. Se apropie de Libby şi o strânse la piept într-o îmbrăţişare sălbatică înainte de a pune stăpânire pe buzele ei cu o pasiune care îi tăie respiraţia.

Alec i se dezvălui brusc într-o nouă lumină. Nu mai era amantul tandru de odinioară, nici personajul trist şi singuratic din ultimul timp. Nu, Alec părea acum însufleţit de o ardoare disperată, ca şi cum îşi distrusese brusc digurile rezistenţei.

Înspăimântată, Libby încercă să se retragă.

— Nu, Alec! Nu, nu vreau!

— Ba da, vrei! Nu aşteptăm, şi unul şi celălalt, decât clipa asta de când ne-am revăzut.

— Nu, eu…

— Lasă-mă să te strâng în braţele mele, Libby. Mă iubeşti! O ştiu.

La aceste cuvinte, o cuprinse un fel de ameţeală.

Bineînţeles că îl mai iubea! îl iubea, îl ura, îl dorea extrem de mult. Şi cu atât mai rău dacă nu era rezonabil, cu atât mai rău dacă încă era îndrăgostit de Margo. Nu se putea opune acestei atracţii nebune care o împingea spre el.

Ce să facă? Era atât de tentant să se lase ispitită… Şi, în definitiv, poate că ar fi mijlocul de a se vindeca de această atracţie. Da, să retrăiască dragostea cu Alec ca să-l uite mai bine… Să împartă cu el treapta supremă a intimităţii, ca să se elibereze de sub influenţa lui.

Gura lui pusese din nou stăpânire pe a ei şi o săruta cu atâta senzualitate încât dorinţa se răspândi în vinele ei ca lava topită. Libby se clătină, subjugată de forţa avântului care îi împingea unul spre celălalt.

Din clipa aceasta, ea ştiu că nu exista o altă alegere decât să meargă până la capătul pasiunii ei.

Alec o împinse pe Libby spre canapea şi începu să-şi descheie nerăbdător nasturii cămăşii, cu buzele unite mereu cu ale ei.

— Nu, spuse ea scuturând din cap.

— Libby, te rog…

— Voiam să spun, nu aici.

Îl luă de mână şi-l antrenă spre scară, în prada unei exaltări înfrigurate.

În dormitor, miresmele nopţii tropicale pătrundeau prin fereastră deschisă. Alec o luă pe tânăra femeie în braţe şi, asemenea unei mângâieri uşoare, gura lui îi atinse urechea, obrazul, şi ajunse în sfârşit să-i captureze buzele întredeschise. Schimbară un lung sărut încărcat de o pasiune fierbinte, la care Libby răspunse cu tot atâta înfocare câtă îi era dată. Acum că îşi recunoştea deschis dorinţa, nimic n-o mai reţinea, nici teamă, nici pudoare.

— Alec…

— Oh! Draga mea… De atâta timp aştept momentul acesta.

După această mărturisire vibrantă, o ridică în braţe, o aşeză pe pat şi se întinse lângă ea. Degetele lui tremurau

când descheie unul câte unul nasturii cămăşii ei de noapte şi Libby îşi ţinea respiraţia, fermecată de magia senzuală a acestei clipe.

În sfârşit, veşmântul de satin alunecă de-a lungul braţelor ei, descoperind splendoarea corpului ei gol în lumina argintie a unei raze de lună. Ochii lui Alec străluceau ca doi tăciuni aprinşi când îşi trecu încet un deget peste conturul perfect al unuia din sânii ei. La această mângâiere, pe Libby o străbătu un fior. Atunci, el se înclină pentru a prinde delicat cu buzele micul vârf cafeniu, acoperindu-i apoi pielea cu sărutări înnebunitoare. Electrizată, Libby se scufundă într-un abis de senzaţii ameţitoare.

Nereuşind să mai reziste, ea se ridică pentru a-i scoate la rândul ei cămaşa, lăsându-şi apoi degetele să alerge peste părul de pe pieptul lui. Alec era atât de frumos astfel, emana din el un farmec atât de viril încât o copleşi un val de emoţie. Îşi apăsă buzele în mijlocul pieptului lui, în timp ce mâinile îi alunecu cu voluptate de-a lungul braţelor lui.

— Libby! şopti el cu o voce răguşită. Mă scoţi din minţi…

Fericită să deţină asupra lui această putere extraordinară, trasă cu vârful limbii o dâră de foc peste pieptul lui.

— Nu îţi cunoşteam aceste îndrăzneli, murmură el.

— Am crescut…

Alec nu răspunse. Nemişcat sub mângâierile ei, o fixa cu o privire scrutătoare. Libby ghici ce gânduri îl frământau: se întreba dacă în viaţa ei fuseseră alţi bărbaţi după el. Crezu că-i va pune întrebarea… Dar nu… el scoase doar un suspin şi când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, Libby ghici în ei expresia unei tristeţi de nepătruns.

În clipa aceea, tânăra femeie fu cât pe ce să-i mărturisească adevărul. Cum s-ar fi putut dărui altor bărbaţi de vreme ce nu încetase niciodată să-l iubească pe el?

Cu toate acestea, Libby preferă să tacă. Pentru că a

doua zi, o dată liniştit acest vânt al nebuniei, va fi poate în sfârşit vindecată de atracţia ei faţă de Alec. Şi atunci, ce ruşine i-ar fi dacă îi cunoştea acest secret!

Teama aceasta îi părăsi repede mintea, ca de altfel orice gând coerent. Alec pusese din nou stăpânire pe buzele ei, desfăcând în acelaşi timp cureaua blugilor. Tânăra femeie îi respinse mâinile.

— Lasă-mă pe mine.

Ameţită de dorinţă, termină dezbrăcarea lui înainte de a se lăsa peste el ca să-l îmbrăţişeze cu voluptate. Un timp, niciunul nu se mişcă, era ca şi cum reînvăţau să se cunoască, ca şi cum după opt ani de rătăcire disperată, ea se afla în sfârşit la locul ei, în braţele celui cu care descoperise dragostea. Ce sentiment minunat, tulburător…

— Oh… Libby!

Brusc, Alec o răsturnă sub el şi îşi trecu buzele peste pieptul ei, peste pântec, de-a lungul coapselor, ca să urce din nou, încet, cu pricepere, în timp ce ea se arcuia gemând.

— Alec… vino, ia-mă! şopti Libby, înnebunită.

La aceste cuvinte, surescitarea dorinţei urcă în el ca o spirală de foc. Puse stăpânire tremurând pe corpul care i se oferea şi se lăsară pradă pasiunii, fără nicio reţinere. Încetul cu încetul, fură cuprinşi de o frenezie înflăcărată. Din faţa lui Alec, înecată în penumbra camerei, Libby nu vedea decât ochii, în care strălucea o sclipire aproape înfricoşătoare.

Şi urmă brusc ameţeala orbitoare, topirea absolută şi magică a plăcerii extazului comun. O furtună care mătura totul în trecea ei… inclusiv iluziile ei nebuneşti de a-l uita pe Alec făcând dragoste cu el.

Să-l uite… Oricât de mult va trăi, Libby va fi incapabilă de asta. Bărbatul acesta lăsase în ea o pecete de neşters.

La această descoperire, închise ochii ca să savureze mai bine căldura acestui corp de lângă ea, parfumul îmbătător al pielii lui. Pentru prima dată după opt ani, era cuprinsă de un sentiment uimitor de tihnă. Se simţea

senină, împlinită. Era acolo, lângă Alec, la locul ei.

Ce va fi mâine? Imposibil de prevăzut. Un lucru era sigur: îl iubea pe Alec mai mult ca oricând şi flacăra iubirii ei era departe de a se stinge…

* * *

Alec se trezi de două ori în timpul nopţii şi se iubiră din nou cu înflăcărare. Chiar şi în somn, o ţinea pe tânăra femeie în braţe, ca şi cum se temea să nu-i scape.

Ciudată comportare… Libby se întreba dacă era posibil ca el să încerce vreun sentiment pentru ea. Dacă trebuia să judece după aparenţe… răspunsul era da.

În alte timpuri, o asemenea constatare ar fi bucurat-o peste măsură. Dar Libby nu mai avea vârsta iluziilor. Alec o înşelase. Cum să împiedice această umbră să planeze peste relaţiile lor? Cum să-i acorde încredere bărbatului care o părăsise pentru o altă femeie?

Aceleaşi nelinişti o asaltară când se trezi dimineaţa în braţele lui Alec.

— A fost chiar mai bine decât în amintirea mea, şopti el cu o voce răguşită la urechea ei.

Prin urmare, el nu căuta decât plăcerea fizică? Uluită, Libby îi scrută faţa pentru a descoperi vreun indiciu.

În faţa expresiei ei preocupate, zâmbetul dispăru de pe buzele lui Alec.

— Pentru tine nu? întrebă el cu o voce încordată.

Dezorientată, ea scutură din cap. Alec avu un rictus plin de amărăciune.

— Michael era un amant atât de excepţional? Îţi lipseşte atât de mult?

Ea avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă. Oare ce îşi închipuia Alec? Că îşi petrecuse aceste ultime nopţi în braţele lui Michael şi că, în absenţa lui, se consola cu el?

Consternată, Libby făcu gestul de a coborî din pat, dar Alec o reţinu.

— Nu, rămâi aici.

— Lasă-mă!

— Nu. Şi eu îţi pot aduce aceleaşi satisfacţii. O ştii bine, Libby.

— Alec, te rog!

— Crezi că nu voi putea fi la înălţime? Te înşeli.

Ce greşeală oribilă! Să înjosească până într-atât amintirea minunatei lor nopţi! Libby nu mai ştia ce să creadă.

Alec nu-i dădu timp să se lase pradă disperării. Îmbrăţişând-o într-un elan de ardoare pasionată, făcu dragoste cu ea cu o intensitate care o bulversă. Trăiră împreună momente atât de intense, atât de excepţionale încât rămaseră după aceea mult timp înlănţuiţi, strânşi unul în altul, fără să vorbească.

Apoi Alec se ridică într-un cot ca s-o privească pe Libby. Ea crezu, o clipă, că va rosti cuvintele atât de aşteptate. Cele două cuvinte magice care ar fi liniştit-o.

Dar Alec rămase tăcut. Câteva clipe mai târziu, cobora din pat ca să-şi îmbrace blugii. Abia atunci îşi părăsi mutismul.

— N-am să te grăbesc, Libby, dar într-o zi vei fi a mea.

Îşi luă cămaşa şi ieşi, sub privirea împietrită a tinerei femei.

* * *

Evenimentele acestea marcară o schimbare în raporturile lor. Zilele trecură fără ca Libby să afle mai mult despre intenţiile lui Alec sau despre sentimentele lui, presupunând că le avea… în schimb, comportarea lui se schimbă total.

Abandonase acea atitudine cuceritoare şi autoritară faţă de ea. Era prezent mai mult ca oricând în viaţa ei, dar o trata cu respect.

Dacă se întâmpla uneori să-i ia mâna sau, şi mai rar, să-şi treacă un braţ în jurul umerilor ei, Libby îl simţea întotdeauna rezervat.

Este puţin spus că atitudinea aceasta o dezorinta. îi semăna atât de puţin lui Alec! în lipsa unor explicaţii logice, Libby se lansă în presupunerile cele mai diferite:

Alec se arăta distant pentru că, de fapt, era încă îndrăgostit de soţia lui şi nu voia să se căsătorească cu ea, Libby, decât pentru a-şi asigura păstrarea lui Sam.

Ce putea spera de la o căsătorie întemeiată pe baze atât de şubrede? Dacă cel puţin aceste perspective sumbre ar fi despărţit-o de el… Din păcate, situaţia era departe de aşa ceva.

Alec luase obiceiul s-o însoţească în timpul interviurilor ei şi i-ar fi fost greu de acum înainte să se lipsească de prezenţa lui.

Seara, de asemenea, li se întâmpla să se întâlnească frecvent; Alec şi fiica lui îi invitau la cină, pe ea şi pe Sam, alteori veneau ei în casa lor. În aceste ocazii, Alec se arăta poate mai destins. Totuşi, dacă îi zâmbea ţinând-o de mână, niciodată nu îndrăzni s-o sărute.

În zadar îşi spunea Libby că era mai bine aşa, în sinea ei era decepţionată, fapt pe care nu întârzia să şi-l reproşeze. Ce putea aştepta oare de la Alec? O ceruse în căsătorie, dar de fapt, tot pe Margo o iubea.

Într-o zi, întorcându-se de la un interviu împreună cu Alec şi Juliet, se duseră să-l ia pe Sam de la şcoală ca să facă un picnic pe plajă. La un moment dat, Alec o luă de mână şi depuse un sărut rapid pe fruntea ei, dar nimic mai mult.

După-masă, ea înălţă un zmeu împreună cu Sam. Juliet vru să participe şi ea, dar era stingherită de părul ei, pe care briza marină i-l arunca mereu peste faţă.

Până la urmă, răbdarea o părăsi.

— M-am săturat de părul ăsta! exclamă ea, îndepărtând şuviţele grele cu o mişcare furioasă.

— Ar trebui tăiat, sugeră Libby.

— Tăiat? repetă fetiţa, surprinsă.

— Da.

Juliet păru să ezite, apoi:

— Cine să mi-l taie?

— Eu, dacă vrei.

— Ah, da?

Libby o ghicea oscilând între dorinţa de a accepta şi

o oarecare teamă. De ce oare aceste reticenţe? Poate că Alec prefera ca fata lui să poarte părul lung? în cazul acesta, era preferabil să evite orice divergenţă. Pe de altă parte, Libby risca s-o decepţioneze pe Juliet dacă dădea înapoi. De aceea, alegând prudenţa, adăugă:

— Dacă tatăl tău este de acord.

— Tată! Aş vrea ca Libby să-mi taie părul. Vrei?

Cererea îl luă pe Alec complet pe neaşteptate. Timp de o secundă, privirea lui o întâlni pe cea a lui Libby şi ea crezu că era pe punctul să-i spună ceva. Dar el se mulţumi să-i zâmbească Julietei, mângâind-i totodată lungile plete blonde.

— Ei bine, de acord, draga mea.

Juliet reveni la ea, radioasă.

— Tata este de acord. Mi-l tai imediat?

— Numai că... n-am foarfece, răspunse Libby, acum mai puţin entuziastă.

— Atunci, să mergem acasă... Te rog, spune da.

Libby se întoarse spre Alec. Expresia feţei lui nu era dojenitoare, ci mai curând curioasă.

— Te supără? îl întrebă ea.

— Deloc. Duceţi-vă.

Deoarece Luiza părăsise deja vila, înăuntru doamnea liniştea cea mai deplină. Alec şi fiica sa trebuia să se simtă foarte singuri în această locuinţă imensă. Pentru prima dată, Libby examină fără nicio reţinere ideea de a locui aici, cu ei... Împotriva oricărei aşteptări, găsi această perspectivă mai curând atrăgătoare. Imaginaţia ei merse chiar până acolo încât să-i sugereze scene plăcute de familie: mesele din sufragerie cu Alec şi copiii, serile de veghe în faţa şemineului, pe timp de furtună. Se văzu de asemenea urcând în dormitorul lui Alec pentru a petrece în braţele lui o noapte de dragoste.

Dormitorul lui... Oare cum atăra?

Privirea lui Libby fu atrasă fără voia ei de scară, dar se stăpâni.

— Unde sunt foarfecele, fetiţa mea? o întrebă ea pe Juliet.

— Sus, în baie.

Inima lui Libby începu să bată mai repede; era mulţumită şi în acelaşi timp tulburată că rugămintea ei mută fusese atât de repede împlinită.

— Eu… mă duc să le caut, spuse ea.

Urcă repede scara şi se întrebă direct spre baie. Nu-i trebuiră decât câteva secunde ca să le găsească într-un sertar.

Libby ieşi din baie în vârful picioarelor şi privi curioasă în jurul ei. Uşile camerelor erau deschise. Cea mai apropiată lăsa să se zărească jucării zăcând chiar pe podea. Era, fără riscul de a greşi, domeniul Julietei. Cea din faţă se deschise spre o cameră mare prevăzută cu un pat dublu, unde dormea, dimpotrivă, o ordine strictă şi meticuloasă.

Cedând unui impuls, Libby se strecură înăuntru. Decorul, sobru, degaja o impresie stranie de austeritate. Singura urmă de frantezie: pe pereţi, acuarele inspirate de peisajele insulei. Atenţia lui Libby fu atrasă de asemenea de nişte fotografii aflate pe o comodă. Se apropie… Una dintre ele îi înfăţişa pe părinţii lui Alec; alta, pe Alec în şort. Asemănarea cu Sam era impresionantă.

Camera aceasta aparţinuse fără îndoială părinţilor lui Alec. În timp ce ieşea, zări o altă fotografie, pe un gheridon vechi. O fotografie de la căsătoria lui Alec cu Margo… O examină, uluită să nu descopere bucurie pe feţele lor. Alec avea un aer grav, ca şi cum greutatea şi răspunderile conjugale îl copleşeau deja. Margo, ea arbora o expresie sălbatică, şi mai surprinzătoare.

Libby ridică rama ca să studieze fotografia mai de aproape şi, încetul cu încetul, trăsăturile mirilor se înceţoşară sub ochii ei. Amintirile acelei zile nefaste o asaltau cu forţă, redeschizând în inima ei o rană pe care nici măcar timpul n-o putuse închide…

* * *

După minunata lor escapadă din golful de pe Insula Spanish Wells, ieşiseră din nou împreună şi a doua zi seara.

Libby îşi dăduse seama foarte repede de jena lui Alec. Departe de a vedea în asta o prevestire rea, ea îşi spusese că voia să-i mărturisească dragostea lui şi îşi căuta cuvintele ca s-o facă.

Cum se întâmpla adeseori, se duseseră să se plimbe pe plajă. Brusc, Alec se oprise şi se întorsese cu faţa spre ea, cu o expresie încordată. Libby rămânea liniştită. Cu încrederea unei femei îndrăgostite, se simţea capabilă să risipească toate relele, toate necazurile.

— Am ceva să-ţi spun, zise Alec.

— Da…

— Eu… mă voi căsători.

Pe moment, ea crezu că vrusese să spună „ne vom căsători”. Timp de o secundă, doar… După expresia feţei lui, înţelese că nu era nicio greşeală.

A fost ca şi cum aceste cuvinte o transformaseră într-o stană de piatră. Incapabilă să vorbească, să scoată cel mai mic sunet, sfârşi totuşi prin a bâigui:

— Te… vei căsători? C… Cu cine?

— Cu Margo. Cu cine alta?

Margo… Margo Hesse. La auzul acestui nume, Libby avu impresia că îi îngheaţă sângele în vine. Ce proastă, ce inconştientă fusese! îşi închipuise că nu mai era nimic între această femeie şi Alec. La mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la sosirea ei pe insulă, iată că o cerea în căsătorie!

Ceea ce trăiseră în ajun pe Insula Spanish Wells nu însemnase aşadar nimic pentru Alec. Nimic… Pentru el, ea nu reprezentase decât un divertisment ca să scape de singurătate. Cum se putuse înşela într-atât?

— Pentru tine este mai bine, Libby. Eşti încă o copilă. Ai ani de studii în faţa ta. Vei cunoaşte pe altcineva…

Prea răvăşită ca să poată răspunde, Libby rămase tăcută. „Eşti o copilă, Libby”… Da, o proastă, o mică naivă!

Alec îi întinse mâna.

— Vino. Te conduc.

— Nu! Nu mă atinge!

Se întoarse şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi.

Alec alergă după ea şi o prinse de mână.

— Libby!

— Pleacă! Nu mă atinge!

— Doar n-am să plec şi să te las singură aici!

— De ce nu?

— Braden va fi furios.

— Ah, asta era? Te temi de domnul Braden!

— Nicidecum. Mă tem să nu faci o prostie.

— Prostia am făcut-o deja. Din păcate!

La această constatare, tânăra femeie simţi lacrimi arzându-i pleoapele.

— Libby!

— Pleacă! Lasă-mă!

Au fost ultimele ei cuvinte. Zdrobită, plecă alergând, fără să privească înapoi.

Nu l-a mai revăzut pe Alec decât o singură dată după aceea: în ziua căsătoriei lui…

Invitaţi la petrecere împreună cu copiii, cei doi Braden plecară de acasă, întristaţi că trebuie s-o lase pe Libby cu singurătatea ei în asemenea împrejurări.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, le spuse ea ca să-i liniştească. Totul va fi bine. Voi profita ca să-mi fac siesta, în după-amiaza asta.

De fapt, încercă… fără succes, bineînţeles. Somnul nu se lipea de ea. Încercările ei de a se ocupa de ceva rămaseră de asemenea zadarnice. În disperare de cauză, după ce rătăcise fără ţintă prin casă, Libby rămase aşezată pe terasă, inactivă. Dar coşmarul o urmărea şi aici. Zgomotul atenuat al petrecerii care avea loc într-un hotel din apropiere ajungea până la urechile ei. Muzică, râsete, voci…

Nereuşind să mai stea locului, Libby ieşi din casă şi, fără să se gândească, se îndreptă spre ţărmul oceanului. Începu să măsoare cu paşi mari, încolo şi-ncoace, acest ţărm pe care se plimba adeseori, mână în mână cu Alec…

Cât timp mersese oare astfel? Se lăsa înserarea când ajunse din nou la punctul de plecare, cu disperarea în inimă şi picioarele îndurerate de atâta mers pe nisip.

Şi în clipa aceea îl văzu.

Stătea la vreo cincizeci de metri de acolo, pe plajă, cu faţa spre ocean, cu pantalonii suflecaţi şi cu pantofii în mână. Singur…

Ca şi cum îi ghicise prezenţa, întoarse capul în direcţia ei. Privirile li se întâlniră, rămânând agăţate una de cealaltă. Atunci, o speranţă nebună puse stăpânire pe Libby. Se va trezi în sfârşit din acest coşmar îngrozitor. Alec se va apropia, o va strânge în braţe, o va săruta şi totul va reîncepe ca înainte!

Împietrită, îl văzu înaintând un pas. Apoi altul… Dintr-odată, se opri din elanul lui, apoi porni din nou… în sens invers, spre hotelul unde petrecerea era în plină desfăşurare. Capitolul 8

— Libby?

Vocea cristalină a Julietei o readuse în prezent. Libby puse repede fotografia pe gheridon şi, fără măcar să încerce să vadă camera lui Alec, se întoarse la parter.

Juliet o aştepta, aşezată pe un taburet în bucătărie, cu o perie şi un pieptene în mâini.

După o descâlcire atentă şi minuţioasă, tânăra femeie începu să taie lungile plete blonde după indicaţiile Julietei, care voia să-şi poarte părul foarte scurt. Rezultatul final fu o tunsoare pătrată care punea în valoare faţa delicată a copilei.

Abia îşi terminase Libby opera când sună telefonul.

— Vrei să răspunzi? întrebă Juliet.

Libby ridică receptorul.

La celălalt capăt al firului, o voce feminină întrebă de Alec. O voce sexy, fermecătoare… O voce care îi stârni lui Libby o gelozie necontrolată.

— Alec nu este aici. Pot să-i transmit un mesaj?

— Spuneţi-i că a telefonat Amalia, vă rog. Să mă sune cât de curând posibil.

Revenită lângă Juliet, Libby o întrebă:

— Cunoşti o femeie care se numeşte Amalia?

Ochii fetiţei străluciră.

— Eva Mali?

— Da.

— Este o prietenă a mamei. Înainte, venea adeseori la noi acasă, când trăia mama, adăugă ea cu melancolie. Din când în când, vine să-l vadă pe tata. Ai terminat tunsoarea?

Libby confirmă cu un semn din cap. Aceste explicaţii nu-i potoleau curiozitatea, dar nu va obţine nimic mai mult de la Juliet.

Fetiţa sărise jos de pe taburet ca să se ducă să-şi descopere noua înfăţişare în oglinda din hol. Îşi cercetă cu gura căscată imaginea din oglindă, cu o uimire plină de respect, ca şi cum era vorba de o necunoscută. Figura i se lumină brusc de un surâs larg şi Libby, care îi pândea reacţia din cadrul uşii, lăsă să-i scape un suspin de uşurare.

— Formidabil! Trebuie să mă vadă tata!

Şi alergă afară din casă.

Când Libby ajunse la rândul ei pe plajă, Juliet, cu picioarele în apă, ţinea zmeul, îndrumată de sfaturile chibzuite ale lui Sam. Puţin retras, Alec supraveghea operaţiunile, cu braţele încrucişate pe piept.

— Aşadar, cum găseşti tunsoarea fiicei tale? întrebă Libby cu oarecare teamă.

— Foarte reuşită. Este exact ce-i trebuia.

— Mi-a spus că nu i s-a tăiat niciodată părul până acum.

— Nu, Margo s-a opus întotdeauna.

— Dacă aş fi ştiut, eu…

— Ai făcut foarte bine, o întrerupse Alec cu fermitate. Juliet are nevoie să-şi afirme personalitatea, să devină mai independentă.

După aceste cuvinte o luă de mână ca s-o tragă în braţele lui, apoi culese un sărut de pe buzele ei.

— Mulţumesc, Libby…

Ah! Dacă s-ar putea desprinde şi el de Margo, dacă ar putea şi el s-o iubească…

Alec o sărută din nou, mai insistent de data asta şi Libby simţi urcând în ea flacăra dorinţei. După pasiunea

crescândă a îmbrăţişării lui, ea ghici că el încerca aceeaşi senzaţie. Ce bucurie! Poate că rugăciunile ei fuseseră ascultate…

— Bravo! Bravo!

Surprinsă de aclamaţiile lui Sam, Libby întoarse capul în direcţia lui: fiul ei îi urmărea cu o licărire maliţioasă în privire.

Amuzat, Alec vru s-o sărute din nou, dar Libby se îndepărtă.

— Nu.

— De ce? Va trebui să se obişnuiască să ne vadă sărutându-ne. Cu atât mai mult cu cât nu pare să fie împotrivă.

— Acesta nu este un motiv.

Libby nu ţinea să-i dea speranţe neîntemeiate fiului ei, de vreme ce nu era sigură că se va căsători cu Alec. Desigur, ea îl iubea, dar dacă el n-o iubea, era mai bine să renunţe la căsătorie.

Tocmai atunci, Juliet strigă:

— Tată! A telefonat Mali.

Fruntea lui Alec se întunecă.

— Ce voia?

— Vrea s-o suni cât mai curând posibil, răspunse Libby, sperând să obţină vreo explicaţie.

Zadarnic, Alec nu făcu nici cel mai mic comentariu.

Privirea lui urmărea evoluţiile copiilor de-a lungul plajei, Sam ţinând sfoara zmeului, iar Juliet alergând în urma lui. Apoi, pe buzele lui apăru un surâs.

— Această nouă tunsoare îi stă într-adevăr foarte bine.

* * *

În seara aceea, Alec o invită pe Libby să cineze la restaurant, ca doi îndrăgostiţi. Pentru această ocazie, Sam şi Juliet au fost lăsaţi sub supravegherea Luizei.

Seara se desfăşură într-o ambianţă dintre cele mai reuşite. Romantică după pofta inimii, cu cină la lumânări în cadrul intim al unui mic restaurant exotic pierdut în fundul unei grădini tropicale. Pentru a încheia cum se cuvine

evenimentul, Alec o conduse după aceea la o discotecă.

— Vreau să dansez cu tine, murmură el. Noi doi n-am dansat încă niciodată împreună…

Era adevărat. Libby găsi că ideea lui era formidabilă.

Visase adeseori să petreacă o seară asemănătoare cu aceasta. O seară în care să danseze, strâns îmbrăţişaţi, în care Alec să-i şoptească la ureche cuvinte de iubire şi s-o învăluie cu priviri arzătoare, ca şi cum era nerăbdător să fie singur cu ea. Şi când momentul acesta va veni în sfârşit, el s-o iubească din toată inima, din tot sufletul lui.

Şi iată că visul devenea realitate. Evoluând în ritmul unui slow languros, se abandonă fericirii unei îmbrăţişări tandre.

Puţin mai târziu, în timp ce îşi potoleau setea la bar, Alec îi spuse:

— Mâine dimineaţă plec la Nassau, unde trebuie să mă întâlnesc cu nişte oameni pentru un film. Aş vrea să mergi cu mine.

În faţa aerului ei nehotărât, Alec o privi scrutător şi adăugă:

— Va fi foarte bine, vei vedea… Şi am putea să ne căsătorim.

Sugestia aceasta o descumpăni pe Libby, care păli. Un văl de tristeţe întunecă privirea lui Alec.

— Dacă înţeleg bine, tot nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Nu, eu…

Cum să-i explice?

Alec nu-i lăsă timpul să o facă. El lăsă să cadă aceste cuvinte, tăioase ca o lamă de cuţit:

— Foarte bine, nu insist. Nu ne vom căsători, dar vino totuşi cu mine, Libby.

Ea nu îşi putu stăpâni un oftat, întristată că o seară atât de minunată se termină astfel. Era ca şi cum o nouă barieră îi despărţea. Schiţând un zâmbet forţat, zise:

— Copii ar trebui să fie încântaţi să meargă la Nassau.

— Nu, Libby, vom pleca fără ei. Numai tu şi cu mine.

Este foarte important.

Ultimele cuvinte fură rostite cu atâta entuziasm încât Libby se tulbură. Important? Pentru cine? De ce?

Nu exista decât o singură cale să afle: să accepte.

— Ei bine, de acord, te voi însoţi.

* * *

Pentru Libby, ca pentru mulţi oameni, Nassau era simbolul acestor insule tropicale sinonime cu melancolia, liniştea şi exotismul. Realitatea se dovedi cu totul alta. Ea descoperi o metropolă modernă şi luxoasă unde viaţa este la fel de trepidantă ca în majoritatea capitalelor lumii.

Slavă Domnului, Alec preferase splendidelor palate de pe ţărmul oceanului un mic hotel cu faţada bleu cu alb, decorat drăguţ cu stuc, situat mai departe de marile artere supraaglomerate din centru.

Cu toate acestea, când taxiul îi lăsă în faţa intrării, pe Libby o cuprinseră remuşcările. Totul era prea frumos, ea şi cu Alec pe insula aceasta pentru mai multe zile… Ca de fiecare dată când i se părea că trăieşte un basm, viaţa avea grijă să-i reamintească faptul că, în realitate, nu există numai deznodăminte fericite…

La urma urmei, cu toate că Alec îi arăta ataşament, el nu-i spusese încă niciodată „te iubesc”…

El prevăzuse fără îndoială să împartă acelaşi pat pe timpul şederii aici. Perspectiva aceasta o ameţea, dar ea aspira la mult mai mult!

Presupunerile ei se dovedeau greşite: Alec nu rezervase o cameră, ci două. Alăturate, desigur, dar fără uşă de legătură. Libby simţi o reală dezamăgire. Ea care spera că Alec o iubea, că o adusese aici pentru un adevărat weekend de îndrăgostiţi…

După ce îşi duse bagajele şi se pieptănă, Libby ieşi pe culoar. Alec o aştepta deja.

— Ce spui, îţi place hotelul? o întrebă el zâmbind.

— Mult, este foarte plăcut, răspunse ea cu o voie bună cam forţată.

El îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei ca s-o conducă spre holul de la intrare.

— Am întâlnire la hotelul Sheraton, la ora două, cu Carras şi McKinley. Avem destul timp să prânzim, dacă vrei.

O duse pe Libby la Graychiff, un restaurant luxos în cel mai pur stil colonial, într-un cartier elegant al oraşului. Bucătăria lui era considerată printre cele mai rafinate din tot arhipelagul Bahamas. De la apetitiv la desert, totul a fost delicios. Pentru Libby, faptul de a împărţi aceste plăceri cu Alec le înmulţea însutit.

Atmosfera tensionată care domnise între ei după noaptea lor de dragoste se risipea încetul cu încetul. Asta se datora oare cadrului, vinului bun, sau pur şi simplu căldurii zâmbetelor pe care le schimbau? Oricum ar fi fost, Libby se simţea destinsă pentru prima dată după săptămâni de zile.

Alec dădea aceeaşi impresie. Când o privea, o flacără atât de tandră îi încălzea privirea încât ea era foarte tulburată.

După masă, se îndreptară spre Sheraton. În timp ce Alec va discuta afaceri cu cei doi producători ai lui, Libby va face cumpărături în împrejurimi. Merseră, mână în mână, de-a lungul străzilor animate, ca să ajungă pe ţărmul oceanului, unde se înălţa hotelul. Aici, din păcate, fură nevoiţi să se despartă.

— Ce plictiseală, întâlnirea asta! M-aş fi lipsit bucuros de ea, bombăni Alec.

Libby se ridică pe vârful picioarelor ca să-i atingă uşor buzele cu un sărut.

— Vom avea restul weekendului pentru noi…

El îi lăsă mâna fără tragere de inimă şi intră în hotel, nu înainte ca ea să-i dispară din vedere.

Libby se duse să hoinărească pe Bay Street, într-o stare prea euforică pentru a acorda vreo atenţie vitrinelor. Se opri totuşi ca să intre într-un magazin pentru a cumpăra mici obiecte din cochilii de scoici pentru Sam şi Juliet. Paşii o duseră până la capătul lungului bulevard, la intrarea pe podul Paradise Island. Nu era decât ora patru. Mai avea o oră până la sfârşitul întâlnirii lui Alec… Libby

făcu drumul invers, de data asta pe partea opusă a străzii.

Magazinele erau la fel de numeroase, în special librării, magazine de confecţii sau cu articole de plajă. Libby descoperi un tratat despre istoria Insulelor Bahamas pentru profesorul Dietrich. După aceea, îşi oferi un costum de baie de care se îndrăgostise pe loc. Căută pretutindeni un cadou pentru Alec, dar nu găsi nimic demn de el.

După o nouă încercare zadarnică, ieşea dintr-un magazin când se auzi strigată.

— Libby! Dumneata, aici?

Wayne Maxwell! întâlnirea era cel puţin neaşteptată! Şi mai cu seamă stânjenitoare… După un salut rapid, Libby îşi continuă drumul. Zadarnic, deoarece ziaristul se luă după ea.

— Unde ai ajuns cu studiul? Terminat?

— Aproape.

— Atunci, eşti aici în vacanţă?

— Mai mult sau mai puţin… Dumneata la fel?

— Eu? Nicidecum. Mă aflu la Nassau pentru munca mea. Dar recunosc, într-un asemenea cadru, ar fi deplasat să mă plâng.

— Ce fel de muncă? întrebă Libby, cuprinsă de o presimţire rea.

— Zilele acesta trebuie să se semneze un important contract de film. Carras şi McKinley sunt aici pentru a discuta despre un proiect cu Blanchard.

— Interesant…

— Ar fi şi mai interesant dacă l-aş putea fotografia pe Blanchard cu una dintre acele admiratoare pe care le târăşte întotdeauna după el. Sau dacă cel puţin Carras ne-ar spune numele noii lui amante. Asta ar da savoare reportajelor noastre.

— Credeam că nu lucrezi în presa de senzaţie, replică Libby.

— Ştii, trebuie să-ţi câştigi existenţa… La ce hotel stai?

— Oh!… Un hotel mic, simplu.

— Eşti singură?

În loc de răspuns, Libby scoase un murmur nelămurit pe care el îl interpretă drept o afirmaţie.

— Foarte bine… Ce-ar fi să cinăm împreună, diseară?

— Imposibil.

— Atunci, prânzul de mâine?

— Nu ştiu… Am multe de făcut.

— Credeam că eşti în vacanţă.

— Da, dar… bun, de acord pentru prânz.

Asta n-o încânta deloc pe Libby dar, decât să-i dezvăluie lui Wayne că se afla aici cu Alec, era singura soluţie.

— Formidabil! Voi veni să te caut la hotel.

— Nu, să ne întâlnim mai curând unde vom lua masa. În ce loc?

— Am putea merge la Sheraton? Aş fi cel puţin bine plasat pentru munca mea. Nu se ştie niciodată…

Libby ar fi preferat, şi încă de departe, un alt restaurant. Dar ce pretext să invoce pentru a face nazuri în privinţa lui Sheraton? în plus, începeau să se apropie de hotel şi tânăra femeie nu ţinea ca Alec s-o surprindă în compania ziaristului.

O vitrină cu tricouri multicolore îi oferi o salvare nesperată.

— Iartă-mă, Wayne, dar trebuie să găsesc cadouri pentru fraţii mei. Pe mâine!

În sfârşit, singură… Se asigură, cu coada ochiului, că ziaristul nu mai întârzia prin împrejurimi apoi, după ce cumpărase două tricouri fluorescente, Libby se îndreptă spre Sheraton.

Alec o aştepta deja în faţa intrării pavate cu marmură. Imediat ce o zări, figura lui se lumină şi porni în întâmpinarea ei.

— Ah! Iată-te…

Îşi trecu tandru un braţ în jurul umerilor ei şi chemă un taxi. îi indică şoferului adresa hotelului şi apoi, strângând-o pe Libby lângă el, se pierdu câteva clipe în contemplarea surâsului ei înainte de a-i pune stăpânire cu înfrigurare pe buze.

Cu degetele strecurate în părul mătăsos de pe ceafa lui, ea îi răspunse sărutului cu aceeaşi exuberanţă pasionată.

— Vei fi oare la fel de drăgăstoasă când vom ajunge la hotel? murmură Alec, cu o voce răguşită de dorinţă.

— Bineînţeles…

Când el o conduse până la uşa camerei ei, Libby îl trase fără ezitare înăuntru.

Noaptea aceea trebuia să fie cea a tuturor minunilor. Se iubiră nebuneşte, uitând tot ce n-avea legătură cu ei înşişi, pentru a nu mai forma decât o singură fiinţă. Şi când somnul îi birui în sfârşit, rămaseră uniţi, strâns îmbrăţişaţi.

Nu fuseseră niciodată atât de apropiaţi. Era ca şi cum obstacolele dintre ei căzuseră în sfârşit, ca şi cum toate temerile şi îndoielile se risipiseră. Ce fericire! Ce descătuşare!

Dimineaţa, Alec întâmpină dificultăţi să se ridice din pat ca să se ducă la întâlnirea cu Carras. O ţinea strâns pe Libby lângă el şi părea incapabil să se despartă de ea. Lui Libby îi era la fel de greu să-l readucă la realitate, atât de plăcută era căldura acestei îmbrăţişări.

Veni totuşi momentul când trebuiră să părăsească plăcuta căldură a patului. Făcură duş, se îmbrăcară, nu fără să se întrerupă de zeci de ori ca să se sărute, să se îmbrăţişeze, să se mângâie… cu toate că Alec era în întârziere.

De data aceasta, trebui să-l însoţească la întâlnire, deoarece el ţinea s-o prezinte lui Carras şi McKinley. În holul hotelului Sheraton, pe Libby o cuprinse o teamă surdă. Numai Wayne Maxwell să nu fie deja prin preajmă!

Carras şi McKinley corespundeau în întregime tipului producătorilor de film aşa cum şi-l imagina Libby: de vreo şaizeci de ani, eleganţi şi distinşi, amândoi în costume de in şi cu ţigări între buze. Dacă îşi închipuiră că Alec le aducea ultima lui cucerire de o seară, avură cel puţin curtoazia de a se arăta politicoşi. După prezentările de rigoare, vorbiră puţin apoi Libby îşi luă rămas bun.

Afară domnea o căldură umedă care contrasta cu

atmosfera plăcută din ajun, dar tânăra femeie abia dacă îşi dădu seama. Inima ei, gândurile ei, erau în altă parte. Libby avea capul plin de amintirile nopţii trecute, de această fantastică armonie dintre ea şi Alec, de complicitatea perfectă care îi unea.

Era tentată să-i povestească lui Wayne fericirea ei. Dar nu... Era prea proaspătă, prea preţioasă, prea frumoasă. Voia s-o păstreze numai pentru sine câtva timp. Oricum, înainte se a dezvălui ceva presei, ea şi cu Alec trebuia să-i anunţe mai întâi pe Sam şi Juliet.

De acum înainte, perspectiva aceasta n-o mai neliniştea. Ei vor şti să găsească, împreună, cuvintele potrivite ca să nu-i rănească pe copii. Desigur, Alec încă nu-i spusese că o iubea, dar Libby începea în sfârşit să creadă în dragostea lui.

Această certitudine o făcea frumoasă şi radioasă, ca şi cum o stăpânea o flacără interioară. Asta nu-i scăpă lui Wayne Maxwell. Când se întâlniră, o oră mai târziu, în restaurantul hotelului Sheraton, ziaristul nu-şi ascunse admiraţia.

— Draga mea Libby, eşti strălucitoare.

— Clima trebuie să-mi priască, răspunse ea zâmbind.

— Fără îndoială... Dacă nu cumva compania mea... Ascultă, în după-amiaza asta, Carras îmi va acorda un interviu în exclusivitate. N-am putea ieşi împreună diseară?

— Nu, îmi pare rău, trebuie să mă întorc pe Insula Harbour.

Wayne nu abandonă atât de uşor partida. El îşi reînnoi avansurile de mai multe ori în timpul mesei; şi după masă, când ea credea că va putea să scape de el, acesta o însoţi în hoinăreala ei.

Se apropia ora întâlnirii cu Alec şi Libby începea să dispere. Cum să se debaraseze de pisălog?

— Ai cu siguranţă planuri, Wayne, n-aş vrea să ţi le stric...

— Nu-ţi face griji pentru mine. Unde te duci acum?

Ea se gândi cu înfrigurare la un loc suficient de

aproape de Sheraton unde însoţitorul ei să nu dorească s-o urmeze.

— Eu... trebuie să cumpăr câteva cărţi poştale şi timbre.

— Nimic mai simplu. Ştiu unde se pot găsi...

Acestea fiind zise, Wayne o luă de braţ ca să traverseze strada, apoi o conduse drept spre Sheraton.

— Există un magazin în holul hotelului. Ai să vezi, au o varietate nemaipomenită.

Dumnezeule... Cum să iasă oare cu faţa curată din situaţia asta? Imposibil. Singura ei speranţă era ca Alec să n-o surprindă în compania ziaristului.

În magazin, alese nişte cărţi poştale la întâmplare. Wayne n-o părăsea o clipă, îi oferea sfaturile şi sugestiile lui. La casă, îi reaminti că uitase de timbre. Libby stătea pe cărbuni aprinşi.

Pe neaşteptate, în timp ce ieşeau din magazin, însoţitorul ei exclamă:

— Carras! Şi McKinley şi Blanchard!

El depuse repede un sărut pe obrazul lui Libby.

— Draga mea Libby, iartă-mă, dar mă cheamă datoria.

Libby se furişă din nou în magazin, rugându-se Cerului ca

Alec să n-o fi văzut. Acolo, ea aşteptă până când Carras se îndepărtă cu Wayne Maxwell pentru interviul promis. Observă că Alec îi urmărea cu privirea şi că îl asculta pe McKinley cu o ureche distrată. Precum şi că, atunci când interlocutorul îl bătu prieteneşte pe umăr ca să-şi ia rămas bun, Alec se mulţumi cu un salut scurt.

Dacă se arătase la fel de distrat în timpul întrevederii lor...

Câteva clipe mai târziu, ieşi ca să-l întâlnească în faţa intrării.

— Bună. Am întârziat?

— Nu.

El abia îi zâmbi. De fapt, părea preocupat.

— Ce s-a întâmplat, Alec? Şedinţa ta nu s-a

desfăşurat bine?

— Şedinţa mea? Oh, ba da…

Într-un elan spontan, ea îşi trecu braţele după gâtul lui şi-l sărută cu toată tandreţea de care era capabilă.

Libby avu pentru o clipă impresia că el se va feri. În cele din urmă, însă, îi răspunse la sărut cu ardoare şi o duse la hotelul lor ca să facă dragoste ultima oară înainte de plecare.

Se dăruiră unul altuia cu şi mai multă intensitate decât noaptea precedentă. Alec părea stăpânit de un fel de surescitare aproape disperată. O surescitare care trezea în Libby aceleaşi elanuri pătimaşe. Şi după aceea, în tihna care urmează vâltorilor violente, avu impresia că era femeia cea mai fericită de pe pământ.

Întorşi la Dunmore Town, Alec o conduse până la ea acasă. Rămaseră mult timp în faţa uşii, îmbrăţişaţi, incapabili să se despartă.

— Aş dori atât de mult să rămâi aici cu mine, şopti Libby.

— Şi eu…

Schimbară un nou sărut, încă unul, şi Alec se îndepărtă în sfârşit.

— Spune-mi că vei reveni curând, murmură Libby.

— Da, draga mea, mâine dimineaţă.

Se sărutară o ultimă dată pentru a pecetlui această promisiune.

Dar el nu reveni. Nici a doua zi, nici în zilele următoare… Capitolul 9

A doua zi după întoarcerea lor, Libby se trezi cu inima plină de bucurie. Îi pregăti lui Sam micul dejun fredonând melodiile la modă pe care le difuza postul local de radio. După aceea, îşi conduse fiul la şcoală, mai puţin pentru plăcerea plimbării, cât în speranţa de a-l întâlni pe Alec ducându-se la ea. Din păcate, nu se întâmplă nimic.

Întoarsă acasă, după ce pusese ordine în camere, tânăra femeie se aşeză la masa ei de lucru pentru a dactilografia ultimul dintre interviurile ei. Şi asta păstrând permanent o ureche la pândă, atentă la cel mai mic zgomot

de paşi.

Când veni prânzul, Libby încetase să mai cânte. Era clar că Alec va întârzia. Dar, la urma urmei, un regizor nu are orar.

La mijlocul după-amiezii, totuşi, o cuprinse o îngrijorarea nelămurită. Trebuie să se fi întâmplat ceva.

Când Sam se întoarse de la şcoală, îl asaltă cu întrebări.

— Ai văzut-o pe Juliet ieri?

— Nu.

— Nici o singură dată?

— Nu, nu.

Iată motivul! Juliet era bolnavă. Sau rănită. Pentru a suta oară de azi dimineaţă, Libby se întristă pentru că nu telefonase.

— Şi în timpul weekendului, ai văzut-o?

Între două îmbucături de prăjitură cu nucă de cocos, Sam răspunse:

— Da, sâmbătă. Arthur şi cu mine am văzut-o cu o doamnă, nu departe de port.

— O doamnă? Care doamnă?

— N-o cunosc.

Libby îşi frământă mintea câteva clipe, reflectând.

— Vino, Sam. Ieşim.

Unde se duceau? El nu-i puse întrebarea, ca şi cum deja bănuia răspunsul.

— Mamă, eşti îngrijorată? o întrebă el pe drum.

— Puţin. Îl aşteptam pe Alec în dimineaţa asta şi el n-a venit. Mă tem că Juliet a păţit ceva.

— Îl iubeşti mult pe Alec, aşa-i?

— Ei bine, da, eu… sunt foarte ataşată de el.

Ataşată? îl iubea! îl iubea atât de mult încât i-ar fi mărturisit-o chiar lui Alec, lui Sam, întregii lumi!

Atâta doar că ieri, în avionul care-i aducea pe Insula Harbour, se hotărâseră să-i dezvăluie împreună lui Sam cine era tatăl lui. Se mulţumi aşadar să-i adreseze un zâmbet şi grăbi pasul.

Curând, cu inima bătându-i puternic, împingea

poarta vilei Blanchard, lăsându-i lui Sam grija s-o închidă, în timp ce ea se grăbea spre intrare şi suna.

I se păru că trecuse o eternitate până când se deschise uşa.

Ce decepţie!… Nu era Alec, ci Luiza.

— Intraţi, le spuse ea cu un zâmbet larg.

În hol, Libby căută cu privirea semnele vreunei nenorociri, dar degeaba.

— Eu, hm… venisem să-l văd pe Alec.

— Domnul Alec? Nu este aici.

— Ah, bun, răspunse Libby.

— Da, domnul Alec a părăsit insula. A plecat.

— A plecat? Unde? De ce?

— La drept vorbind, nu ştiu… Nu mi-a dat amănunte.

— Şi Juliet? A plecat şi ea?

— Da, toţi trei. Domnul Alec, domnişoara Juliet şi domnişoara Webster.

— Domnişoara Webster? repetă Libby, cuprinsă de o presimţire rea.

— Da. Amalia Webster, actriţa de cinema.

* * *

— Mamă, nu vreau să vorbesc despre asta.

Libby întoarse capul şi continuă să se ocupe de pregătirea salatei ca să scape de privirea îngrijorată a mamei sale.

Christine Portman nu dezarmă.

— N-ai dreptate, Libby.

— Nu este nimic de spus.

Cel puţin, nimic ce Libby ar fi dorit să spună. Într-adevăr, cum să-i mărturisească faptul că făcuse o nebunie cu acelaşi bărbat?

Tocmai asta o rănea cel mai adânc: să fie batjocorită a doua oară. Să se îndrăgostească de un mojic la optsprezece ani, treacă-meargă. Asta se putea pune pe seama naivităţii. La douăzeci şi şase de ani, însă, asta dovedea deja prostie. Cât despre a se îndrăgosti de două ori de acelaşi mojic, nu exista cuvânt care să numească această comportare!

— Este din cauza lui Alec Blanchard, nu-i aşa?

Libby oftă, conştientă că nu-i putea ascunde la nesfârşit adevărul mamei sale. Când, în urmă cu două săptămâni, părinţiii o văzuseră întorcându-se de pe Insula Harbour, abătută, dăduseră dovadă de o mare discreţie, respectându-i tăcerea. Şi asta în ciuda amărăciunii care îi măcina faţa de suferinţa fiicei lor. Acum, răbdarea lor ajunsese la limită şi Libby îi înţelegea foarte bine.

S-ar fi destăinuit fără îndoială mai uşor dacă nu s-ar fi simţit atât de ridiculizată în povestea asta. Dorinţa ei cea mai mare ar fi fost să poată ascunde motivul supărării sale. Numai că în ziua în care Sam amintise în conversaţie de prietenul lui, Alec, Christine şi Samuel Portman bănuiseră ceva. Oh, nu-i puseseră nicio întrebare, dar se întorseseră uluiţi spre Libby în aşteptarea unei explicaţii pe care ea ezitase să le-o furnizeze.

Să-l împiedice pe Sam să vorbească era imposibil, bineînţeles. Oricum, pe măsură ce treceau zilele, el îşi pierdu obişnuinţa să-şi înceapă fiecare frază cu „Alec spune că… „sau „prietena mea, Juliet…”

Din nefericire, asta n-o împiedică pe Libby să se gândească la Alec. Dimpotrivă, amintirea lui o obseda şi aceleaşi întrebări o chinuiau ca o durere persistentă. De ce? De ce procedase

Alec în felul acesta? De ce o înşelase? Nu făcuse decât să se preteze la un joc pervers? Care erau oare sentimentele lui? Ce simţea de fapt pentru ea? Dar pentru Sam?

Erau întrebări care se pierdeau în gol. Nu mai ştia ce să creadă.

La început, când Luiza îi anunţase plecarea lui Alec, Libby vrusese să creadă că era o greşeală. Trecuse însă o zi, apoi a doua, luând cu ele ultimele speranţe ale tinerei femei. La ce bun să mai aştepte? Alec nu va mai veni. Şi apoi, dacă dorea s-o revadă, îi cunoştea adresa din Iowa. Nu că ea îl va primi acolo cu braţele deschise! Pentru Libby, de acum înainte, totul se sfârşise între ei.

Cuprinsă de îndoială, se întrebase uneori dacă nu

părăsise Insula Harbour puţin prea în grabă, dacă nu fusese cumva o neînţelegere. Speranţele de care se agăţa se prăbuşiseră însă în curând. Făcându-şi cumpărăturile, Libby rămăsese înmărmurită în faţa copertei unei reviste de senzaţie: Alec, Amalia şi Juliet coborând dintr-un avion: „Alec şi Mali se întorc din cuibul dragostei lor din Bahamas”, scria sub fotografie. Mai jos, sub o a doua fotografie, întrebarea era pusă deschis: „Fermecătoarea Mali a înlocuit-o oare pe Margo în inima lui Alec?”

Libby privea fix cele două feţe, copleşită de durere, când se auzi strigată de o voce cunoscută.

Michael! Era prima dată când îl vedea după întoarcerea ei.

După ce aruncă o privire rapidă revistei, Michael se întoarse spre ea cu un zâmbet melancolic.

— Îmi pare rău pentru tine, Libby.

Ce să răspundă la asta? Murmurase doar:

— Mulţumesc.

Slavă Domnului, Michael avusese delicateţea să nu-i pună nicio întrebare. Ea refuzase cafeaua la care o invitase, dar nu avusese puterea să protesteze când el îi propusese s-o conducă.

Rămăsese tăcut în timpul drumului. Numai ajungând în faţa casei ei o întrebase, cu un aer îngrijorat:

— Te simţi bine?

— Da, bineînţeles.

— Atunci, la revedere…

Că s-ar fi putut întoarce la Michael, era imposibil, o ştiau şi unul şi celălalt.

Şi acum, în bucătăria mamei sale, Libby auzi întrebarea de care se temea:

— Libby… Este din cauza lui Alec? Alec al tău?

— Nu este Alec al meu, replică violent Libby. Este adevărat, l-am revăzut acolo, dar asta nu are nicio legătură. Mi-am terminat studiul puţin mai repede decât prevăzusem şi m-am întors, asta-i tot. Ce este atât de extraordinar? Nu înţeleg ce vă îngrijorează pe toţi.

Christine puse o mână pe braţul ei, într-un gest

liniştitor.

— Ceea ce ne îngrijorează, Libby, eşti tu.

Cum să nu ia în seamă grijile unei mame? Cum să respingă dragostea ei, când avea atâta nevoie de ea? Suferinţa strânsă de zile şi zile o copleşi brusc şi lacrimile atâta timp stăpânite izbucniră în sfârşit.

— Mamă! M-am îndrăgostit de el… încă o dată.

Christine o cuprinse tandru cu braţul.

— Draga mea…

— Ar fi trebuit să fiu bănuitoare, n-ar fi trebuit să-l cred, bâigui ea între două hohote de plâns. Spunea că mă iubeşte, că vrea să ne căsătorim, că…

Dar la ce bun să repete cuvintele frumoase ale lui Alec? Faptele lui vorbeau pentru el. Cu toate acestea, Libby vru să se arate rezonabilă.

— Nu te nelinişti mamă, cu timpul, voi ajunge să-l uit.

La urma urmei, prima dată reuşise să-şi învingă suferinţa… în timp ce Libby îşi ştergea lacrimile, Christine spuse:

— Ah! îl văd pe Sam… Cabana trebuie să se fi terminat.

Tot auzindu-l pe băiat lăudând cabana Julietei, bunicul şi unchii lui se lăsaseră convinşi să construiască una identică în stejarul din fundul grădinii. Libby bănuia că tatăl ei consimţise cu atât mai bucuros să se ocupe de Sam ca să-i aducă ei o uşurare, în aceste împrejurări dificile. îi era recunoscătoare pentru asta.

Ea îşi făcea totuşi o chestiune de onoare din a-i consacra în fiecare zi puţin timp fiului ei. Astăzi, când el le povesti ultimele peripeţii ale construirii, ea îi propuse o plimbare pe biciclete.

— Oh, bine! Dar vino mai întâi să vezi cabana!

Zis şi făcut. Libby şi mama ei îl urmară ca să admire minunea. Era la fel de reuşită ca aceea construită de Alec.

Mai târziu, totuşi, când porniră pe biciclete, Sam îi destăinui:

— Îmi place mult, dar totuşi aş prefera-o pe cea a lui Alec.

Libby nu avu nicio reacţie.

Ceva mai departe, îl întâlniră pe Michael care ieşea de la bibliotecă.

— Unde aţi plecat amândoi?

— Ne plimbăm, îi răspunse Sam. Mergem până la Ericson.

Era vorba despre o fermă aflată la ieşirea din localitate, care le servea adeseori drept ţintă a plimbării.

— Frumos timp pentru o ieşire pe bicicletă… Pot să vă însoţesc?

În faţa aerului încurcat al lui Libby, Michael se grăbi să adauge:

— Ca prieten, linişteşte-te.

— Bun…

El încălecă pe propria lui biciceletă şi porniră toţi trei la drum, Sam mergând înainte cu vreo douăzeci de metri. Crescuse şi se fortificase în timpul verii şi, în pofida căldurii, pedala cu o energie pe care mama lui i-o invidia.

De aceea, pe drumul de întoarcere, cum Sam se întorcea să-i încurajeze, Libby îi strigă:

— Nu ne mai aştepta. N-ai decât să te întorci acasă şi să pregăteşti ceva rece. Mor de sete, îi mărturisi ea lui Michael. Tu nu?

— Şi eu, dar am o şedinţă la ora trei. Trebuie să mă întorc acasă să fac un duş.

În faţa casei ei, el se opri, dar nu coborî de pe bicicletă.

— Vezi… n-a fost dezagreabil, îi spuse el lui Libby.

— Nu, desigur. Numai că n-aş fi vrut să-ţi pricinuiesc alte suferinţe, răspunse ea jenată.

— Nu…

Făcându-i prieteneşte cu ochiul, Michael se îndepărtă pe bicicleta lui.

Libby o împinse pe a ei până la poartă. În clipa aceea, trasă din interior, aceasta se roti în balamale.

— Îmi dai voie.

Vocea aceasta gravă, răguşită… Libby ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

Alec!

Era chiar el! Surprinsă, fu cât pe ce să scape ghidonul din mână.

— Mamă, uite! Uite cine este aici!

Sam ţâşni din spatele lui, zâmbind cu gura până la urechi.

În fond, de ce să fie atât de mirată de această vizită? Alec venea să-şi justifice plecarea, cum făcuse şi prima dată, se gândi Libby într-un acces de ranchiună.

Nici el nu părea deosebit de mulţumit. Niciun cuvânt nu ieşea de pe buzele lui. Libby îl salută cu un simplu semn din cap, trecând prin faţa lui ca să-şi ducă bicicleta în curte.

— Aştepta în faţa porţii când am sosit, o informă Sam, foarte vesel. De ce ai plecat? îl întrebă el după aceea pe Alec. Unde ai fost? Şi Juliet este cu tine?

— Nu, de data asta. Am venit singur, declară Alec, răspunzând numai la ultima întrebare.

— Cum se poate?

— Aveam nevoie să vorbesc cu mama ta.

— Despre ce?

— Este o chestiune între ea şi mine.

Sam nu se lăsă descurajat.

— Rămâi să cinezi cu noi? Mama a pregătit spaghete.

— Hmm, spaghete… zise Alec, cu o expresie pofticioasă.

— Rămâi atunci!

— Vom vedea.

Libby, care până atunci se mulţumise să asculte acest schimb de cuvinte, interveni ca să-i sugereze fiului ei:

— Sam, ce-ar fi să te duci pentru câtva timp la bunicii tăi?

Băiatul îi cercetă lung, rând pe rând, ca şi cum ezita să-i lase singuri. Apoi, considerând fără îndoială că prezenţa lui n-ar rezolva nimic, ridică din umeri şi se supuse. Ajuns la poartă, se întoarse ca să-l întrebe pe Alec:

— Unde este Juliet?

— La o prietenă, Amalia Webster.

Evident, se gândi Libby. Ultimele ei speranţe ca Alec să fi revenit ca s-o strângă în braţele lui se prăbuşiră.

Ar fi avut dreptul la o explicaţie, una în plus, ca ultima dată. Numai dacă… O străbătu brusc un fior de spaimă… Numai dacă nu venise să-i ceară să-l ia pe Sam?

Ideea asta o îngheţă de groază. Aruncă o privire înnebunită spre poarta pe care dispăruse fiul ei. „Nu Sam, nu-l voi lăsa să te ia, nu-l voi lăsa niciodată să mi te răpească!” Libby îi adresă din adâncul inimii această promisiune solemnă.

Cu un mers ţeapăn, intră în casă înaintea lui Alec.

— Nu era nevoie să te deranjezi, să ştii. Pentru ce avem să ne spunem…

— Ah, da? Ei bine, aştept nişte explicaţii! Nici n-am întors bine spatele şi ai şi dispărut, iar acum tu…

— Cum? îl întrerupse Libby, consternată. Mă acuzi pe mine că am plecat? Ce tupeu! Tu eşti acela care a dispărut de pe o zi pe alta fără să anunţi!

— A trebuit să lipsesc câteva zile. De altfel, pot să-ţi explic…

— Da, ca ultima dată? replică Libby fără să-şi poată ascunde amărăciunea.

— Nu, Libby. De data asta nu există nicio legătură cu ce s-a întâmplat acum opt ani. Pentru Dumnezeu, dă-ţi osteneala şi ascultă-mă!

— Tu m-ai ascultat, la vremea aceea? Nu, ai ales să nu-mi dai atenţie!

Rănit de aceste acuzaţii, Alec îşi plecă ochii.

— Ştiu, Libby… Am s-o regret toată viaţa mea.

În ciuda a tot ce-i despărţea astăzi, Libby ştia că, de data asta cel puţin, Alec era sincer. Dar ce slabă consolare…

Cu un gest obosit, el îşi trecu o mână peste frunte, pentru a alunga nişte obsesii dureroase.

— Câte complicaţii, când totul putea fi atât de simplu… murmură el.

Ridică spre Libby o privire mai mult întristată decât indignată, ca să continue:

— N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Margo.

— O iubeai.

— Nu!

— Cum? bâigui Libby, surprinsă.

— N-o iubeam pe Margo, declară Alec pe un ton aspru.

— Dar… întrucât te-ai căsătorit cu ea…

— Oamenii nu se căsătoresc doar din dragoste.

Prin urmare, Margo nu fusese decât o iubire trecătoare? Libby nu mai ştia ce să creadă.

— Aşadar… te-ai căsătorit cu ea pentru că era însărcinată?

— Da.

— În cazul acesta, să te căsătoreşti cu ea sau cu mine, care era diferenţa? Eram însărcinate şi una şi alta, numai că ea a fost prima care a ştiut-o.

— Nu, există o diferenţă, ripostă Alec. Te iubeam, şi…

Se opri, ca şi cum îi era greu să rostească urmarea, îşi muşcă nervos buzele, apoi continuă:

— Şi nu cu mine rămăsese Margo însărcinată.

Libby îl privi lung, neîncrezătoare.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Ai înţeles foarte bine. Juliet nu este fiica mea.

Cum ea continua să-l privească fix, buimăcită, Alec repetă aceste cuvinte fixând-o şi el cu un aer întunecat şi de nepătruns.

— Dar spui că te-ai căsătorit cu ea pentru că aştepta un copil!

— Da, dar nu de la mine. N-a fost niciodată nimic între mine şi Margo. Nu mă interesa ca femeie.

— Atunci, toate poveştile acelea, din ziare…

— Bârfei Numai că Margo le încuraja pentru ca să nu se afle pe cine iubea în realitate. Tatăl ei dezaproba acea legătură.

Descumpănită, Libby rămăsese fără glas.

— Cine…? începu ea.

Dar nu merse mai departe. La urma urmei, asta n-o privea. Cu toate acestea, Alec îi ghicise gândul.

— Clive Gilbert, răspunse el cu răceală.

Libby avu nevoie de un efort de memorie ca să-şi amintească despre cine era vorba.

— Clive… cascadorul? Cel care…

— Care a fost ucis, da. Dublându-mă pe mine. Margo m-a informat despre sarcina ei în seara când noi doi ne întorseserăm din golful de pe Insula Spanish Wells. Era încolţită, disperată. Nu fusese niciodată o femeie foarte echilibrată, iar moartea lui Clive o zdrobise.

Alec făcu o pauză, fixând pe fereastră un orizont invizibil.

— Nu se gândise nicio clipă să-i mărturisească adevărul tatălui ei. Omul acela ar fi înnebunit de furie. El îi interzisese categoric să aibă vreo legătură cu Clive, pe care nu-l considera destul de bun pentru fiica lui. Iată de ce lăsa să circule acele zvonuri despre aventura de dragoste dintre noi doi. Şi mai târziu, când descoperise că era însărcinată, complet dezorientată, venise la mine.

Perplexă, Libby încerca să asimileze aceste declaraţii stupefiante. Aşadar, Alec n-a iubit-o pe Margo. Nu s-a căsătorit cu ea decât dintr-o obligaţie morală.

— Am făcut ceea ce credeam că este datoria mea, continuă Alec. I-am propus să ne căsătorim şi ea a acceptat… Fireşte, lucrurile n-au mers între noi. Margo nu pe mine mă iubea, ci pe Clive. Iar eu te iubeam pe tine.

— Pe mine…

— Da, te iubeam, repetă Alec cu putere. Dar nu credeam că sentimentele mele sunt reciproce. Erai atât de tânără pe vremea aceea, aproape un copil… Aveai viaţa în faţa ta, capul plin de planuri. Simţeam că nu am dreptul să le contracarez. Iată de ce am acceptat ceea ce îmi părea soluţia cea mai înţeleaptă: să mă căsătoresc cu Margo şi să-ţi las libertatea.

La aceste cuvinte, Libby fu cuprinsă de un fel de ameţeală. Apoi îi reveni în memorie o amintire penibilă.

— De ce n-ai răspuns la scrisoarea mea? De ce mi-ai scris cuvinte atât… atât de aspre? „Uită-mă. Fii sigură că, dinspre partea mea, eu te voi uita”.

— Nu cunoşteam conţinutul scrisorii tale! replică Alec, cu accente sfâşietoare în glas. Îţi ceream să mă uiţi ca să reuşesc mai bine eu însumi, fiind în acelaşi timp sigur că era imposibil. Şi apoi, eram căsătorit, Libby. Mă obligasem la bine şi la rău. Până la sfârşitul sarcinii, Margo nu se încetase să-l plângă pe Clive, dar după naşterea copilului totul s-a deteriorat. Ea se aştepta la un Clive în miniatură, un copil care să semene cu cel pe care-l pierduse, care să-l înlocuiască. În loc de asta a avut-o pe Juliet, o fată, şi care pe deasupra îi semăna leit. Margo nu şi-a revenit niciodată din asta…

La evocarea acestei perioade, vizibil dureroasă pentru el, Alec se posomorî.

— Pentru a nu ascunde nimic, Juliet n-a fost un copil uşor de crescut. Plângea mult, mai ales noaptea. Fragilă cum era, Margo n-a suportat-o şi s-a dezinteresat foarte repede de fiica ei. Din fericire, Mali s-a putut ocupa din când în când de Juliet pentru că eu, cu meseria mea, nu puteam rămâne în permanenţă lângă ea.

Mali… îi rostea atât de firesc numele… Libby deveni conştientă cu această ocazie că în loc de declaraţie de dragoste, ea nu auzise până acum decât explicaţii. Foarte edificatoare, desigur, dar care n-o îndreptăţeau să aibă speranţe de viitor.

— În fine, căsătoria aceasta a fost un eşec pe toată linia, rezumă Alec. Ar fi trebuit să bănuiesc… Când a început să-şi neglijeze copilul, Margo şi-a neglijat de asemenea căminul. Şi-a luat amanţi. Aventuri de o seară în cea mai mare parte, în afară de ultima. Cu el, a fost puţin mai serios. Era ziarist de profesie.

Văzând-o pe tânăra femeie pălind, Alec avu un zâmbet amar.

— Începi să înţelegi. Se numea Jerry Corson…

— Bărbatul care şi-a găsit moartea cu ea în accident?

— Da. Margo mi-a cerut să divorţăm ca să se căsătorească cu el. Bărbatul acela ar fi fost noul tată al Julietei. Am refuzat. Poate că a fost egoism din partea mea – eu sper că nu – dar nu acceptam să i-o las pe Juliet. O

iubeam şi simţeam că avea nevoie de mine… Margo a fugit oricum cu ziaristul ei. Şi-au găsit moartea chiar în aceeaşi zi. Stranie fatalitate, nu-i aşa?

— Eu am crezut că veniseră să te vadă şi că i-ai acordat un interviu acelui Jerry Corson.

— Nu, asta s-a spus pentru salvarea aparenţelor… Iată, acum cunoşti toată povestea, Libby. Cum vezi, singurul element pozitiv al acestei căsătorii este Juliet.

— Prin urmare, nu regreţi că ai avut-o? nu se putu împiedica Libby să-l întrebe.

— Nu, o iubesc pe Juliet. Numai din cauza ei nu pot regreta că m-am căsătorit cu Margo. Dar voi regreta mereu că această căsătorie m-a îndepărtat de tine. Ca să mă consolez, mi-am spus mult timp că măcar te-am apărat pe tine; chiar dacă eu mi-am irosit viaţa, a ta răspundea aşteptărilor tale. Ce imbecil îngrozitor am fost!

— Margo avea fără îndoială mai multă nevoie de tine decât mine, admise Libby.

— Nu ştiu.

— Şi Juliet are cu siguranţă mai multă nevoie de tine decât Sam. Ce copil adorabil…

Alec clătină din cap.

— Am crezut mult timp că îmi era mai apropiată decât ar fi putut fi un copil din carnea şi sângele meu. Dar de când îl cunosc pe Sam… nu mai ştiu foarte bine…

Mărturisirea aceasta o emoţionă pe Libby până în adâncul inimii. Trecu un timp până să poată vorbi.

— Vei putea să-l vezi pe Sam oricând doreşti, Alec, murmură ea fără a îndrăzni să-i întâlnească privirea.

Alec nu răspunse, dar ea îl simţi încordat.

— Să-l văd?

— Da, este dreptul tău.

Libby îi aruncă pe furiş o privire: era sprijinit de un dulap, cu un aer trist, aproape copleşit.

— Aşadar, asta e? Bănuiam, dar… am sperat până la capăt că mă înşelam. Prin urmare, care din ei este? Michael sau Maxwell?

— Ce vrei să spui? Michael sau Maxwell? care

Maxwell?

— Wayne Maxwell. Ziaristul tău! Care din doi? Cu care te vei căsători?

— Îmi pare rău, Alec, dar nu înţeleg absolut nimic din tot ce-mi spui.

— Te rog, Libby! Şi Margo îmi vorbea aşa. Nega orice legătură cu Corson. Or, o văzusem cu el la fel cum te-am văzut pe tine cu Maxwell. Şi nu mai târziu decât adineauri, Michael era în faţa porţii tale!

— M-ai văzut cu Maxwell? Când?

— La Nassau, în magazinul acela de cadouri din holul hotelului. Ieşeam de la întâlnirea mea cu Carras şi McKinley, şi v-am văzut prin geam. Te săruta.

Un amănunt pe care Libby îl uitase complet.

— Prânziserăm împreună.

— Mi-ai ascuns asta!

— Da. Pentru că îţi cunoşteam părerea despre ziarişti, asta-i tot.

— În cazul acesta, dacă nu este Maxwell, e Michael. A sfârşit prin a avea câştig de cauză?

Libby fu tentată o clipă să se refugieze în minciună. Ce satisfacţie ar fi fost pentru mândria ei să-l lase pe Alec să creadă că se va căsători cu altul decât cu el!

Dar era incapabilă de aşa ceva. În toate ocaziile, chiar în cele mai cumplite, mai patetice, dăduse dovadă de o onestitate perfectă faţă de el. Va proceda la fel şi de data asta.

— Nu, Alec, nu mă căsătoresc cu Michael. Nu mă căsătoresc cu nimeni.

— De ce?

Insistenţa aceasta era un adevărat chin pentru ea. Ce-l privea asta pe Alec?

— Pentru că nu-l iubesc. Nu mă voi căsători cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

— Şi cu mine, te-ai fi căsătorit?

Cu respiraţia tăiată, îl auzi apropiindu-se, îi simţi prezenţa foarte aproape… la contactul degetelor lui pe braţul ei gol, pe tânăra femeie o străbătu un fior.

— Am înţeles, Libby… Inutil să vorbeşti.

La aceste cuvinte abia murmurate, Alec îi atinse cu buzele scobitura gâtului, în timp ce Libby, torturată de această mângâiere, stătea încremenită de durere.

El se îndepărtă în cele din urmă şi Libby întoarse încet capul. Citi în ochii lui Alec expresia unei disperări de nepătruns.

— Îţi iei revanşa, pe bună dreptate, şopti el. Astăzi, tu eşti aceea care mă respinge. Să ştii totuşi că te iubesc. Că te voi iubi întotdeauna, orice s-ar întâmpla. Eu…

Cu vocea frântă de emoţie, Alec trebui să se întrerupă o clipă.

— Aş vrea să-l văd pe Sam din când în când, dacă… dacă… oh! Libby…

Se întoarse şi ajunse repede la uşă.

Mărturisirile acestea, lacrimile acestea… Libby nu mai înţelegea nimic.

Alec o iubea? Dar atunci, care erau relaţiile lui cu Amalia Webster? De ce plecase cu ea? Exista o nepotrivire între faptele şi cuvintele lui. Libby nu-l putea lăsa să plece fără să afle. Fără să-i fi mărturisit că şi ea îl iubea…

— Alec!

Mâna lui Alec se opri pe clanţa uşii, dar nu se întoarse.

Tânăra femeie se apropie încet de el. Totul în atitudinea lui Alec lăsa să se ghicească o încordare intensă: rigiditatea umerilor, nemişcarea…

— Şi eu te iubesc, Alec.

Un timp, el nu avu nicio reacţie, apoi, cu o mişcare lentă, se întoarse spre Libby şi o privi neîncrezător.

— Este adevărat?

— Da…

— Dar… atunci, de ce ai plecat? Când m-am întors, părăsiseşi insula. Fără un cuvânt, fără o explicaţie.

— Din cauza Amaliei. Amalia Webster. Se repeta scenariul de prima dată, actriţa care apare pe neaşteptate şi dă peste cap totul.

— Dumnezeule, murmură Alec.

Părea înmărmurit de consternare.

— Nu mai târziu decât ieri v-am văzut fotografia în ziare. Tu şi Amalia…

Alec înjură cu voce scăzută.

— Este o neînţelegere, Libby, o neînţelegere îngrozitoare. Nimic din ce ai putut citi în ziarele acelea nu este întemeiat. Trebuie să mă crezi. Amalia este sora lui Clive Gilbert.

— Sora lui… lui…

— Da! Ea este singura în afară de mine care a fost la curent cu legătura dintre Margo şi Clive. Singura care ştie că Juliet nu este fiica mea. De altfel, ea nu era de acord să i se ascundă Julietei adevărul despre tatăl ei. Amalia considera că Juliet trebuia să ştie, că familia ei avea dreptul că cunoască existenţa acestui copil. Într-un cuvânt, revendica acelaşi lucru ca mine în legătură cu Sam… Numai că nici Margo, nici eu nu voiam să cedăm. Margo era prea nestatornică, iar eu… eram convins că această veste ar fi copleşit-o pe Juliet. Avusese deja atâtea de îndurat…

Se opri o clipă, oftând, apoi continuă:

— A trebuit să trăiesc aceeaşi situaţie ca să înţeleg argumentele Amaliei. Am cântărit toate lucrurile de care aş fi fost lipsit eu dacă nu mi-ai fi dezvălui niciodată existenţa lui Sam… De aceea, când te îndemnam să-i mărturiseşti că sunt tatăl lui şi când tu refuzai, nu te puteam condamna. Procedai cum făcusem eu însumi ani de zile.

Cu ochii pe buzele lui, Libby îşi reţinea aproape respiraţia ca să nu-i întrerupă şirul mărturisirilor.

— De ce am plecat cu Mali? O să înţelegi. Îţi aminteşti cu siguranţă că îmi telefonase?

Dacă îşi amintea…

— Mali mă suna ca să mă informeze că mama ei trebuia să suporte de urgenţă o intervenţie chirurgicală. Ca să-i dea puterea să lupte împotriva bolii, voia să-i anunţe existenţa Julietei. Eu şovăiam încă, recunosc. În adâncul fiinţei mele, mă temeam s-o tulbur pe Juliet, s-o

traumatizez, ce ştiu eu… îţi imaginezi ce am putut simţi?

Drept orice răspuns, ea îi luă mâna, într-un elan de tandreţe.

— Atunci, m-am gândit la legătura care mă leagă de Sam… şi am acceptat. I-am promis Amaliei să-i mărturisesc totul Julietei. Intenţionam să-ţi vorbesc despre asta când eram la Nassau, dar eram prea ocupaţi să ne iubim, şi apoi… când te-am surprins cu Maxwell, am şovăit. Neştiind exact care erau legăturile tale cu el, mă temeam să nu scapi vreo indiscreţie.

— N-aş fi făcut-o niciodată!

— Nu puteam să ştiu! înţelege-mă! Comportarea ta mă dezorienta. Uneori mi se părea să ţi-am recâştigat dragostea. Alteori, însă, îmi păreai atât de distantă…

— Îmi era teamă, Alec.

— Şi mie.

Lui, teamă? Era greu de crezut. Totuşi, n-avea decât să-i vadă expresia chinuită ca să se convingă de sinceritatea lui.

— La întoarcerea noastră de la Nassau, continuă Alec, Mali mă aştepta acasă. Mama ei ţinea neapărat s-o vadă pe Juliet înainte de operaţie. Era o chestiune de două zile, cel mult trei. Ce puteam să fac?

Nimic altceva decât ceea ce făcuse, Libby era de acord.

— Îmi era greu s-o trimit pe Juliet singură la Los Angeles, doar cu Mali. Fusese deja afectată aflând că nu eram adevăratul ei tată. Dacă n-o însoţeam în această călătorie, s-ar fi simţit complet părăsită. Am vrut să-ţi anunţ plecarea noastră, m-am trezit chiar în zori ca să vin să-ţi vorbesc despre asta. Apoi, m-am răzgândit. Mi-am spus că n-aveam dreptul să te bat la cap cu necazurile astea. La urma urmei, era problema mea. O problemă pe care mi-am creat-o căsătorindu-mă cu Margo. După părerea mea, trebuia s-o rezolv eu, eu singur. Numai că, la întoarcerea mea, trei zile mai târziu, tu dispăruseşi.

— Oh! Alec… murmură Libby, sufocată de emoţie.

— M-am gândit imediat că te-ai întors la Michael, că,

de fapt, continuai să-l iubeşti.

Libby scutură din cap, cu lacrimi în ochi.

— Nu, Alec, pe tine te iubeam… N-am încetat niciodată să te iubesc.

— Oh! Draga mea, iubirea mea…

Într-un elan al întregii lui fiinţe, Alec o îmbrăţişă cu putere şi puse stăpânire pe gura ei într-un sărut înfrigurat şi posesiv. Se agăţa tremurând de ea, ca naufragiatul de un colac de salvare.

— Şi eu care credeam că mă urăşti, şopti. Când ţi-am deschis poarta adineauri, mă priveai ca şi cum îmi doreai moartea.

— Îmi închipuiam că ai venit pentru Sam, ca să mi-l iei.

— Eu, să ţi-l iau pe Sam? Dumnezeule, nu… îl iubesc, dar pentru tine eram aici.

Cu un gest plin de tandreţe, Alec îi îndepărtă de pe frunte o şuviţă de păr blond înainte de a adăuga:

— Şi vreau să rămân pentru totdeauna lângă tine.

— Oh! Alec… şi eu la fel.

Tulburată, se ridică pe vârfurile picioarelor ca să-i ofere buzele.

— Eşti jumătatea cealaltă a fiinţei mele, murmură ea pătimaş.

După aceea, niciunul nici celălalt nu mai vorbiră. La ce bun? Niciun cuvânt cu era destul de potrivit pentru a exprima cântul iubirii şi al bucuriei care răsuna în inimile lor. Înlănţuiţi într-o îmbrăţişare înfocată, savurau fiecare secundă ale acestei fericiri inexprimabile. În sfârşit, erau împreună. După atâtea deziluzii, suferinţe, neînţelegeri, se regăsiseră şi de acum înainte nimic nu-i va mai putea despărţi.

Zgomotul uşor al unei uşi care se deschidea îi readuse la realitate. Întoarseră capul, în aceeaşi mişcare. În pragul uşii se afla Sam, cu faţa luminată de un surâs radios.

— Bună ziua, îndrăgostiţilor… Eram sigur că până la urmă vă veţi căsători!

Sfârşit